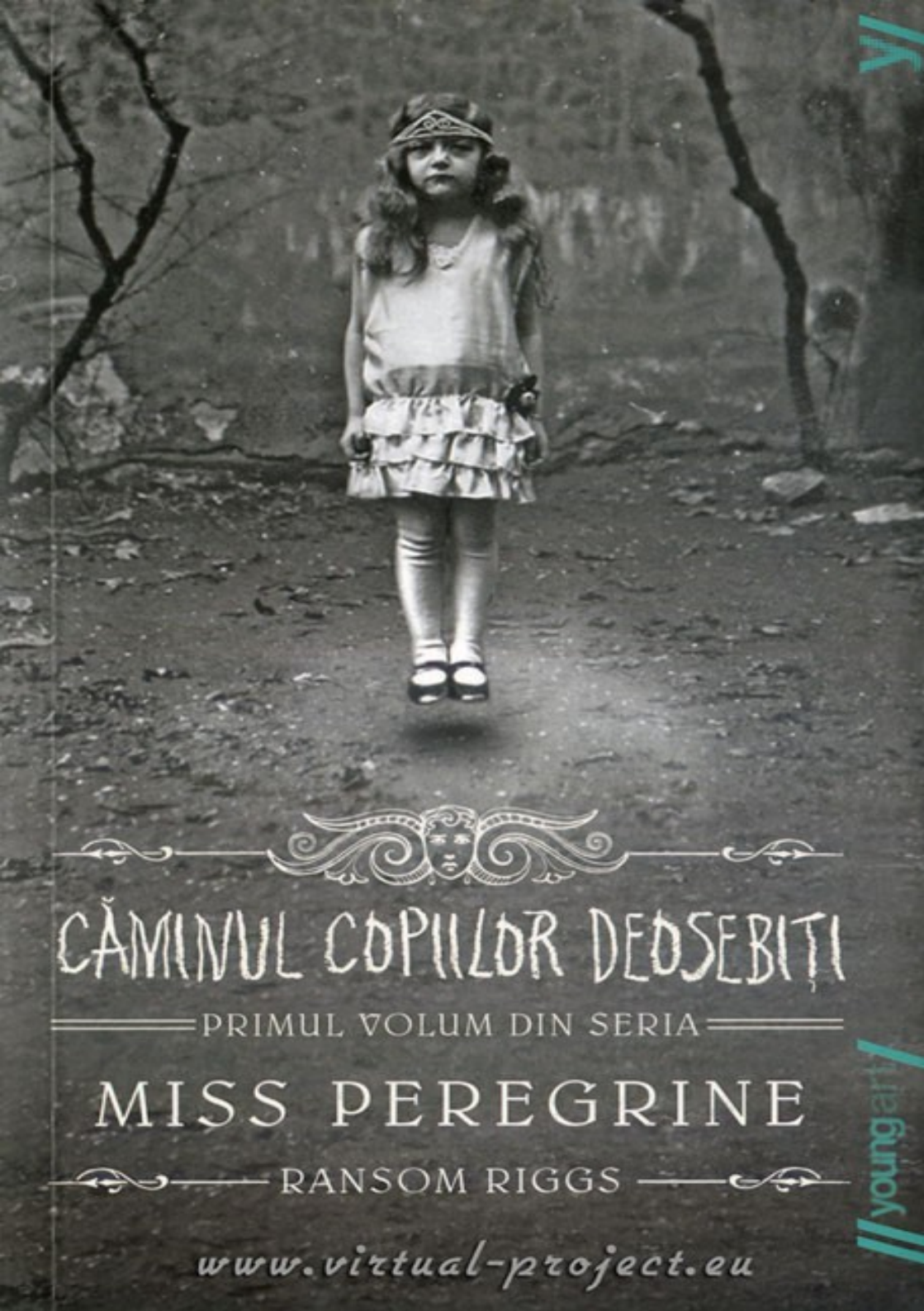

CĂMINUL COPIILOR DEOSEBIȚI

PRIMUL VOLUM DIN SERIA

MISS PEREGRINE

RANSOM RIGGS

www.virtual-project.eu

young art

RANSOM RIGGS

Primul volum din seria
⬥⬥⬥ MISS PEREGRINE ⬥⬥⬥

CĂMINUL COPIILOR DEOSEBIŢI

Original: *Miss Peregrine's Home for Peculiar Children* (2011)

Traducere din limba engleză şi note:
GABRIELLA EFTIMIE

virtual-project.eu

young art

2013

NU E NICI SOMN, NICI MOARTE;
CEI CARE PAR A FI MURIT TRĂIESC.
CASA ÎN CARE TE-AI NĂSCUT,
PRIETENI DIN TINEREŢE,
BĂTRÂNUL ŞI FECIOARA,
TRUDA ZILEI ŞI LAURII EI,
TOATE DISPAR,
SE DESTRAMĂ,
SE TRANSFORMĂ ÎN POVEŞTI,
NU POT FI ANCORATE.

RALPH WALDO EMERSON

◆◆◆ PROLOG ◆◆◆

Întâmplările ieşite din comun au început să apară când în sfârşit acceptasem ideea că viaţa mea avea să fie una cu totul obişnuită. Prima întâmplare a fost un şoc teribil şi, ca toate lucrurile care te schimbă pentru totdeauna, şi acesta mi-a împărţit viaţa în două: Înainte şi După. Şi, ca majoritatea lucrurilor ieşite din comun care aveau să urmeze, şi acesta a avut de-a face cu bunicul meu, Abraham Portman.

În copilărie, bunicul Portman mi s-a părut cel mai fascinant om pe care-l cunoşteam. Crescuse într-un orfelinat, luptase în războaie, străbătuse oceane cu vaporul cu aburi şi traversase deşerturi călare, fusese artist de circ şi ştia totul despre arme, autoapărare şi supravieţuirea în sălbăticie, ca să nu mai zic că vorbea cel puţin trei limbi străine. Pentru un copil care nu părăsise niciodată Florida, toate astea păreau de un exotism inimaginabil şi, ori de câte ori ne întâlneam mă rugam de el să-mi spună poveşti. Iar el îmi făcea mereu pe plac, dezvăluindu-mi secrete pe care doar mie putea să mi le împărtăşească.

Când am împlinit şase ani, mi-am spus că singura şansă de a avea o viaţă la fel de palpitantă ca cea a bunicului Portman era să devin explorator. Iar el m-a încurajat, petrecând după-amiezile cu mine, aplecat peste hărţile lumii, plănuind tot felul de expediţii imaginare, cu drumuri marcate cu piuneze roşii şi povestindu-mi despre tot felul de locuri fantastice pe care aveam să le descopăr într-o zi. Pe ai mei i-am anunţat despre planurile mele ambiţioase defilând prin casă cu un tub de carton pe care-l ţineam la ochi şi strigam „Pământ la orizont!” şi „Pregătiţi-vă pentru debarcare!”, până când părinţii mei m-au hâşâit afară. Cred că se temeau ca bunicul să nu-mi transmită un fel de boală a visătorului, de care să nu mă vindec niciodată – şi fantasmagoriile astea să nu mă îndepărteze cumva de la preocupări mai practice –, aşa că, într-o zi, mama s-a aşezat lângă mine şi mi-a explicat că nu puteam să mă fac

explorator pentru că totul fusese deja descoperit. Mă născusem în secolul nepotrivit şi mă simţeam tras pe sfoară.

M-am simţit şi mai amăgit când mi-am dat seama că cele mai grozave poveşti ale bunicului Portman nu puteau fi adevărate. Poveştile lui cele mai fanteziste erau tot timpul despre copilărie, despre faptul că s-a născut în Polonia, dar la doisprezece ani a fost trimis la un orfelinat din Ţara Galilor. Când îl întrebam de ce a trebuit să-şi părăsească părinţii, răspundea mereu la fel: pentru că era urmărit de monştri. „Polonia gemea de ei", spunea bunicul.

— *Ce fel* de monştri? îl întrebam holbându-mă.

Schimbul ăsta de replici devenise un fel de ritual.

— Unii oribili, cocoşaţi, cu pielea putrezită şi ochi negri, îmi spunea. Şi mergeau uite-aşa!

Şi se târa după mine imitând un monstru din filmele alea vechi, până când o luam la fugă râzând.

De fiecare dată când mi-i descria, inventa un nou detaliu înspăimântător: ba miroseau a gunoi intrat în putrefacţie, ba erau invizibili, dar aveau umbre; în gurile lor se ascundea un ghem de tentacule viermuinde pe care le puteau azvârli după tine într-o clipită şi puteau să te tragă spre maxilarele lor puternice. În scurt timp am început să adorm greu, imaginaţia mea hiperactivă transformând scârţâitul roţilor pe pavajul ud în respiraţie zgomotoasă, sau umbrele de sub uşă în tentacule negre, încolăcite. Îmi era frică de monştri, dar mi se părea grozav că bunicul meu se luptase cu ei şi-i învinsese, că supravieţuise şi putea să-mi povestească totul.

Dar şi mai fanteziste erau poveştile lui despre viaţa din orfelinatul din Ţara Galilor. Era un loc fermecat, îmi spunea bunicul, pe o insulă unde soarele strălucea în fiecare zi şi nimeni nu se îmbolnăvea şi nimeni nu murea, menit să-i adăpostească pe copii de monştri. Trăiau toţi într-o casă mare, păzită de o pasăre bătrână şi înţeleaptă – cel puţin aşa suna povestea. Dar când am mai crescut, am început să am îndoieli.

— *Ce fel* de pasăre? l-am întrebat într-o după-amiază,

aruncându-i o privire neîncrezătoare peste masa pe care jucam cărţi, aceeaşi la care mă lăsa mereu să câştig la Monopoly.

Aveam şapte ani.

— Un şoim mare care fuma pipă, îmi spuse.

— Probabil mă crezi prost, bunicule!

Frunzări teancul micşorat de bancnote portocalii şi albastre.

— Nu, Yakob. N-aş crede asta despre tine niciodată.

Ştiam că îl jignisem, pentru că accentul polonez de care nu reuşise niciodată să scape ieşise din ascunziş, astfel încât „n-aş” deveni „n-aj” şi „aşa ceva” se transformă în „aja şeva”. Simţindu-mă cu musca pe căciulă, am zis că merită să-i mai dau o şansă.

— Dar de ce voiau monştrii ăia să-ţi facă rău?

— Pentru că nu eram ca ceilalţi oameni. Eram deosebiţi.

— Deosebiţi în ce fel?

— În toate felurile, spuse. Era o fată care putea să zboare, un băiat care avea albine în el şi un băiat şi o fată – frate şi soră – care puteau să ridice ditamai pietroaiele deasupra capului.

Nu-ţi dădeai seama dacă vorbea serios. Pe de altă parte, bunicul meu nu prea ştia să spună bancuri. Se încruntă, citindu-mi îndoiala de pe chip.

— Bine, nu trebuie să mă crezi, spuse. Dar să ştii că am fotografii!

Împinse şezlongul şi intră în casă, lăsându-mă singur pe veranda din spate, protejată cu plasă pentru ţânţari. Se întoarse după un minut cu o cutie veche de trabucuri. M-am aplecat ca să văd mai bine, în timp ce bunicul scotea patru fotografii mototolite şi îngălbenite.

Prima era o fotografie ştearsă, reprezentând un rând de haine care păreau a fi goale pe dinăuntru. Sau poate că persoana respectivă nu avea cap.

— Bineînţeles că are cap! spuse rânjind bunicul. Doar că nu se vede.

— De ce nu? E invizibil?

— Te duce mintea, nu glumă! spuse ridicând din

sprâncene, surprins parcă de perspicacitatea mea. Îl chema Millard. Ciudat copil! Uneori îmi spunea: „Auzi, Abe? Ştiu ce-ai făcut azi”, şi-mi spunea pe unde am umblat, ce am mâncat, dacă m-am scobit sau nu în nas când mi s-a părut că nu mă vede nimeni. Uneori se ţine după tine, ca un şoricel, fără haine, ca să nu-l observi – şi doar se uita la tine!

Clătină din cap.

— Ce chestie! Nu-i aşa?

Îmi mai strecură o fotografie în mână. Îmi lăsă răgaz să mă uit şi mă întrebă:

— Ei bine? Ce vezi?

— O fetiţă?

— Şi?

— Poartă o coroană.

Bunicul arătă cu degetul spre marginea de jos a fotografiei.

— Şi picioarele?

Am apropiat fotografia. Picioarele fetei nu atingeau pământul. Dar nu părea să sară – părea că pluteşte în aer. Am rămas ca la dentist.

— Zboară!

— Eşti pe aproape, spuse bunicul. Levitează. Doar că nu reuşea să se controleze prea bine, aşa că, din când în când, o legam cu o sfoară ca să nu zboare prea departe!

Am rămas cu privirea aţintită asupra chipului bântuitor, ca de păpuşă.

— E pe bune?

— Bineînţeles, spuse îmbufnat, luând fotografia şi întinzându-mi alta, de data asta a unui băiat costeliv care ţinea un bloc de piatră. Victor şi sora lui nu erau prea deştepţi, spuse, dar, mamă, ce puternici erau!

— Nu *pare* puternic, am spus, observând braţele sfrijite ale băiatului.

— Era puternic, crede-mă. Am încercat să-l înving la skanderbeg, dar era să-mi rupă mâna!

Cea mai ciudată fotografie era ultima: o poză cu ceafa cuiva, pe care era pictată o faţă.

M-am holbat la ultima fotografie, în timp ce bunicul Portman îmi explica:

— Avea două guri, vezi? Una în faţă şi una în spate. De asta s-a îngrăşat atât de tare!

— Dar e un truc! am spus. Faţa aia e pictată.

— Sigur, *vopseaua* era de faţadă. Era pentru un spectacol de circ. Dar îţi spun, chiar avea două guri. Nu mă crezi?

Am căzut pe gânduri, uitându-mă la poze şi apoi la chipul bunicului care părea cât se poate de sincer şi de senin. Ce motive să fi avut să mintă?

— Te cred.

Şi chiar l-am crezut – câţiva ani, cel puţin –, mai mult pentru că am vrut să cred, aşa cum majoritatea copiilor de vârsta mea vor să creadă în Moş Crăciun. Ne agăţăm de basmele noastre până când nu ne mai permitem să credem în ele, lucru care pentru mine s-a întâmplat în clasa a doua, când Robbie Jensen m-a făcut de râs, în timpul prânzului, în faţa unei mese pline de fete spunând că încă mai credeam în zâne. Meritam asta, presupun, pentru că le spusesem colegilor mei poveştile bunicului. Însă în clipele acelea umilitoare, am intuit că porecla „zânişorul” avea să mă însoţească ani buni, lucru pentru care i-am purtat pică bunicului, indiferent că merita sau nu.

Bunicul Portman m-a luat de la şcoală în după-amiaza aceea, ca de fiecare dată când părinţii mei erau la serviciu. M-am căţărat pe scaunul din faţă al Pontiacului său vechi şi l-am anunţat că nu mai cred în basmele lui cu zâne.

— Care basme cu zâne? mă întrebă, privindu-mă pieziş pe deasupra ochelarilor.

— Ştii bine. Poveştile. Despre copii şi monştri.

Părea că nu înţelege.

— Am spus eu ceva despre zâne?

I-am răspuns că o poveste inventată şi un basm erau unul şi acelaşi lucru, că basmele erau pentru bebeluşi pişăcioşi şi că ştiam că fotografiile şi poveştile erau false. Mă aşteptam să se supere sau să ne certăm, dar a spus doar „bine” şi a băgat Pontiacul în viteză. A accelerat şi apoi ne-am îndepărtat de bordură. Şi asta a fost totul.

Cred că se aştepta la asta – ştia că o să cresc până la urmă şi n-o să mai cred în poveştile lui –, dar felul brusc în care a încetat să mai vorbească despre asta m-a făcut să cred că a minţit tot timpul. Nu înţelegeam de ce a inventat toate astea, păcălindu-mă şi făcându-mă să cred că în lume puteau să se întâmple tot felul de lucruri ieşite din comun, când de fapt, nu era aşa. Abia peste câţiva ani am aflat adevărul: tata mi-a explicat că bunicul îi spusese şi lui aceleaşi poveşti în copilărie, dar că nu erau chiar minciuni, ci doar nişte versiuni exagerate ale adevărului – şi asta pentru că povestea copilăriei bunicului Portman n-a fost deloc demnă de un basm. A fost mai degrabă o poveste de groază.

Bunicul a fost singurul din familia lui care a reuşit să fugă din Polonia înainte de izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial. Avea doisprezece ani când părinţii l-au trimis în braţele unor străini, urcându-l pe fiul lor cel mai mic într-un tren care se îndrepta spre Anglia, doar cu o valiză şi cu hainele de pe el. I-au cumpărat numai un bilet pentru dus. Nu şi-a mai revăzut niciodată părinţii, fraţii mai mari sau verii, mătuşile şi unchii lui. Muriseră cu toţii înainte ca el să împlinească şaisprezece ani, omorâţi de monştrii de care el scăpase ca printr-o minune. Dar

monştrii ăştia n-aveau tentacule şi pielea putrezită, care ar putea să fascineze un copil de şapte ani – erau monştri cu feţe umane, îmbrăcaţi în uniforme scorţoase, mărşăluind la unison, atât de banali, încât nu-i recunoşteai decât atunci când era deja prea târziu.

La fel ca monştrii, şi povestea cu insula fermecată era un adevăr deghizat. În comparaţie cu ororile de pe continentul european, căminul pentru copii care îl adăpostise pe bunicul meu trebuie să fi părut un paradis. Nu-i de mirare că în poveştile lui era un adăpost sigur, cu veri nesfârşite, cu îngeri păzitori şi copii fermecaţi, care *chiar* ştiau să zboare sau să devină invizibili ori să ridice stânci, desigur. Singurul lucru deosebit pentru care fuseseră persecutaţi era acela că erau evrei. Erau orfani de război, aduşi pe insula aceea micuţă de un val de sânge. Nu puterile lor miraculoase îi făceau deosebiţi; faptul că scăpaseră de ghetouri şi de camerele de gazare era un miracol în sine.

Am încetat să-l mai rog pe bunicul să-mi spună poveşti şi cred că, în sinea lui, s-a simţit uşurat. Viaţa lui de dinainte a fost învăluită în mister. Iar eu n-am mai insistat cu întrebări. Trecuse chiar prin iadul de pe pământ şi avea şi el dreptul la secrete. Când m-am gândit la preţul pe care l-a plătit, mi-a fost ruşine că l-am invidiat pentru viaţa lui şi am încercat să mă bucur pentru viaţa nespectaculoasă şi liniştită pentru care n-am făcut nimic.

Dar după ce-am împlinit cincisprezece ani s-a întâmplat ceva extraordinar şi teribil, iar după asta n-a mai existat decât „Înainte” şi „După”.

◆●◆ CAPITOLUL UNU ◆●◆

Am petrecut ultima după-amiază de „înainte” construind o copie la scara 1:10.000 a Empire State Building din pachete de scutece pentru adulţi. Era o adevărată capodoperă de un metru şi jumătate măsurat de la bază, depăşind rafturile de cosmetice. Fundaţia era construită din pachete *jumbo,* platforma de observaţie din pachete *lite,* iar fleşa aceea emblematică din mostre mai mici. Era aproape perfectă – mai puţin un detaliu important.

— Ai folosit *Neverleak,* spuse Shelley, aruncând o privire asupra operei mele, şi se încruntă sceptic. Reducerea era la *Stay-Tite.*

Shelley era administratorul magazinului, iar umerii ei căzuţi şi faţa ei acră făceau parte din uniformă, la fel ca tricourile polo albastre pe care trebuia să le purtăm cu toţii.

— Am crezut c-ai zis *Neverleak,* am spus, pentru că asta îmi şi spusese.

— *Stay-Tite,* insistă scuturând din cap cu părere de rău, de parcă turnul meu ar fi fost un cal de curse olog, iar ea, posesoarea unui pistol cu mâner din perle.

A urmat o pauză scurtă, dar penibilă, în care Shelley a continuat să scuture din cap şi să-şi plimbe privirea de la mine la turn şi înapoi. Am privit-o complet absent, de parcă n-aş fi înţeles aluzia pasiv-agresivă.

— Aaaaaa! am exclamat într-un final. Vrei să zici că trebuie să-l refac?

— Păi, ai folosit *Neverleak,* repetă.

— Nicio problemă. Mă apuc imediat.

Cu vârful adidasului negru am atins un singur pachet din fundaţia turnului. Întreaga structură magnifică se prăbuşi într-o clipită şi pachetele se împrăştiară în jurul nostru, declanşând o avalanşă de scutece care aterizară la picioarele clienţilor speriaţi, alunecând până la uşa automată care se deschise, lăsând să intre un val de aer fierbinte.

Faţa lui Shelley deveni stacojie. Ar fi trebuit să mă dea afară pe loc, dar cu siguranţă n-aveam eu norocul ăsta. Toată vara încercasem să mă „dau afară” de la Smart Aid, dar părea o misiune imposibilă. Întârziam în mod repetat şi inventam cele mai ridicole scuze; greşeam cu sume şocante când trebuia să dau restul; ba mai mult, nu aşezam intenţionat marfa unde trebuia, amestecând cutiile de laxative cu anticoncepţionalele şi cu şamponul pentru copii. Nu ştiu dacă am mai investit atât de mult în ceva, şi totuşi, oricât de incompetent m-aş fi străduit să par, Shelley se încăpăţâna să mă cruţe.

Permiteţi-mi totuşi să nuanţez afirmaţia de mai sus: a fost aproape imposibil să mă „dau afară” de la Smart Aid *pe mine.* Oricare alt angajat ar fi zburat de mult, după primele abateri, oricât de minore ar fi fost. Fusese prima mea lecţie de politică. În Englewood, orăşelul somnoros de pe malul oceanului, existau trei farmacii Smart Aid. În Sarasota County, sunt douăzeci şi şapte, iar în toată Florida, o sută cincisprezece şi continuă să se înmulţească precum ciupercile după ploaie. Motivul pentru care nu puteam fi dat afară era faptul că proprietarii lanţului de farmacii erau chiar unchii mei. Iar motivul pentru care nu puteam să-mi dau demisia era o veche tradiţie de familie: prima slujbă trebuia să fie la Smart Aid. Aşa că singura mea realizare a fost să atrag antipatia lui Shelley şi resentimentul adânc şi stăruitor al colegilor mei – care, haideţi să recunoaştem, mi-ar fi purtat pică oricum pentru că, indiferent câte exponate aş fi dat jos şi oricât de mulţi clienţi aş fi păcălit când trebuia să le dau restul, spre deosebire de ei într-o bună zi aveam să moştenesc o parte generoasă din firmă.

•••

Înaintând cu greu prin maldărul de scutece, Shelley mă împunse cu degetul în piept şi se pregătea să-mi arunce o replică aspră când fu întreruptă de sistemul de avertizare sonoră.

— Jacob, eşti apelat pe linia doi. Jacob, linia doi.

Mă urmări cu ochi mari în timp ce băteam în retragere, lăsând-o acolo, în mijlocul ruinelor turnului meu, roşie ca racul.

•••

Salonul angajaţilor era o încăpere umedă şi rece, fără geamuri. Linda, asistenta de farmacie, ciugulea un sendviş în lumina vie a automatului de băuturi răcoritoare. Dădu din cap spre telefonul fixat pe perete.

— Linia doi. Nu ştiu cine e, dar pare *dus cu pluta.*

Am ridicat receptorul care stătea atârnat.

— Yakob? Tu eşti?

— Bună, bunicule.

— Yakob, slavă Cerului! îmi trebuie cheia. Unde-i cheia mea?

Părea supărat şi cu răsuflarea tăiată.

— Care cheie?

— Nu mă lua cu din astea, se răţoi la mine. Ştii bine care cheie.

— Probabil că nu-ţi mai aminteşti unde ai pus-o.

— Taică-tău te-a pus să zici asta! Hai, spune-mi unde e. El nu trebuie să afle.

— Nu m-a pus nimeni să fac nimic, i-am zis încercând să schimb subiectul. Ţi-ai luat pastilele azi-dimineaţă?

— Vor să mă prindă, nu înţelegi? Nu ştiu cum m-au găsit după atâţia ani, dar m-au găsit. Cu ce să-i înfrunt, cu un cuţit?

Nu era prima oară când îl auzeam vorbind astfel. Bunicul meu îmbătrânea şi, ca să fiu sincer, începuse s-o ia pe arătură. Semnele degradării sale mentale fuseseră destul de discrete la început, de pildă uita să cumpere de mâncare sau o striga pe mama cu numele mătuşii mele. Dar peste vară, demenţa necruţătoare luă o întorsătură şi mai crudă. Poveştile fantastice pe care le inventase despre viaţa lui din timpul războiului – monştrii, insula fermecată – se transformaseră într-o ameninţare perfect reală şi apăsătoare pentru el. În ultimele săptămâni fusese şi mai agitat decât de obicei şi părinţii mei, care se temeau că o

să-şi facă rău până la urmă, se gândeau serios la opţiunea de a-l interna la un cămin pentru bătrâni. Nu ştiu de ce, dar eu eram singurul pe care-l bombarda cu telefoane din astea apocaliptice.

Ca de obicei, am făcut tot posibilul ca să-l calmez.

— Eşti în siguranţă. Nu s-a întâmplat nimic. Mai târziu îţi voi aduce un film şi ne vom uita împreună, ce zici?

— Nu! Rămâi unde eşti! Aici ai fi în pericol!

— Bunicule, nu te aleargă niciun monstru. Nu-ţi mai aminteşti că i-ai omorât în război?

M-am întors cu faţa la perete, încercând să ascund de Linda sfârşitul acestei conversaţii bizare, în timp ce femeia îmi arunca priviri curioase, prefăcându-se că citeşte o revistă de modă.

— Nu pe toţi, spuse. Nu, nu, nu. Am omorât o grămadă, e drept, dar tot timpul apar alţii.

Îl auzeam făcând ditamai tărăboiul prin casă, deschizând sertare, izbind lucruri de pământ. Era în ultimul hal.

— Să nu cumva să vii aici, ai înţeles? O să mă descurc eu singur – trebuie doar să le tai limbile şi să le scot ochii, şi gata, am rezolvat! Numai de-aş găsi CHEIA aia afurisită!

Cheia respectivă deschidea un dulap imens din garaj unde bunicul avea o colecţie uriaşă de puşti şi cuţite, cât să înarmezi o armată mai mică. Şi-a petrecut jumătate din viaţă adunându-le, vizitând expoziţii de arme din alte state, participând la expediţii de vânătoare lungi şi târându-şi familia potrivnică la poligoane de tragere în duminici însorite, ca să-i înveţe să tragă cu arma. Îşi iubea armele atât de mult încât uneori dormea cu ele. Tata avea o poză veche care dovedea acest lucru – bunicul Portman moţăind, cu pistolul în mână.

L-am întrebat pe tata de ce era bunicul atât de obsedat de arme, iar el mi-a explicat că era ceva caracteristic foştilor soldaţi sau celor care au trecut prin diverse traume. Presupun că după toate grozăviile prin care a trecut, bunicul nu s-a mai simţit niciodată în siguranţă, nici măcar acasă. Şi, ironia sorţii, din cauza halucinaţiilor şi a stării avansate de paranoia, bunicul chiar nu mai era în siguranţă în propria lui casă, cu toate armele alea. De asta subtilizase tata cheia cu pricina.

I-am repetat povestea clasică, spunându-i că nu ştiu unde e. A urmat o nouă tiradă de înjurături şi de bufnituri, semn că bunicul Portman cotrobăia în continuare după cheie.

— La naiba! spuse într-un final. N-are decât s-o ţină taică-tău, dacă-i trebuie aşa de mult. Şi să mă adune de pe jos, dacă mor!

Am încheiat convorbirea cât am putut de politicos şi l-am sunat pe taică-meu.

— Bunicul a luat-o razna, i-am zis.

— Şi-a luat pastilele azi?

— Nu a vrut să-mi spună. Dar din ce-am auzit la telefon, nu cred.

Tata suspină.

— Poţi să treci pe la el să vezi dacă e bine? Nu pot să plec de la serviciu chiar acum.

Tata lucra ca voluntar cu jumătate de normă la un adăpost pentru păsări, unde îngrijea egrete albe, lovite de maşini, sau pelicani care au înghiţit cârlige. Era ornitolog amator şi autor de cărţi despre natură închipuit, dovada fiind un teanc de manuscrise nepublicate, care pot fi considerate slujbe adevărate dacă se întâmplă să fii căsătorit cu o femeie a cărei familie deţine o sută cincisprezece farmacii.

Bine, nici slujba mea nu era tocmai pe bune, aşa că puteam să plec de câte ori mi se punea pata. I-am spus că mă duc.

— Mersi, Jake. Îţi promit c-o să rezolvăm *treaba* asta cu bunicul în curând, bine?

Treaba asta cu bunicul.

— Adică vrei să-l bagi la azilul de bătrâni, am spus. Să se ocupe alţii de el.

— Încă n-am hotărât ce-o să facem.

— Ba, bineînţeles c-aţi hotărât.

— Jacob…

— Pot să am grijă de el, tată. Pe bune.

— Poate acum. Dar o să fie din ce în ce mai rău.

— Bine. Las-o baltă.

Am pus receptorul în furcă, apoi l-am sunat pe prietenul meu, Ricky, şi l-am întrebat dacă are chef de o tură cu maşina. După zece minute am auzit dinspre parcare inconfundabilul claxon gutural al rablei lui, un antic Ford Crown Victoria. În drum spre ieşire, i-am dat lui Shelley vestea cea proastă: turnul ei din scutece *Stay-Tite* trebuia să mai aştepte o zi.

— O situaţie de urgenţă în familie, i-am explicat.

— Aha, sigur, spuse.

Am ieşit în aerul de seară umed-fierbinte şi am pornit în căutarea lui Ricky. L-am găsit fumând sprijinit pe capota maşinii sale rablagite. Bocancii plini de noroi, felul în care fumul de ţigară i se prelingea printre buze şi contrastul dintre lumina apusului şi părul lui verde îmi aminteau de un James Dean *punk,* dar şi de un bădăran în acelaşi timp. Ricky era o personificare a tuturor acelor lucruri, un amestec bizar de subculturi pe care-l întâlneai doar în Sudul Floridei.

Cum mă văzu, sări de pe capotă.

— Încă nu te-au dat afară? strigă în gura mare din celălalt capăt al parcării.

— Şşşşt! am sâsâit, alergând spre el. Încă n-au habar ce le pregătesc.

Ricky m-a bătut pe umăr în semn de încurajare, mai-mai să-mi fractureze clavicula.

— Nu-ţi face griji, Special Ed. E şi mâine o zi.

Îmi zicea Special Ed pentru că eram înscris la câteva cursuri pentru copii talentaţi, care, tehnic vorbind, făceau parte din programa şcolii, centrată, de fapt, în jurul

conceptului de „educaţie pentru copii cu nevoi speciale”, subtilitatea denumirii amuzându-l la culme pe Ricky. Pe asta se baza întreaga noastră prietenie: pe doze egale de iritare şi cooperare. Partea cu cooperarea era un acord neoficial de genul „dau materie cenuşie pentru muşchi” pe care l-am conceput împreună: eu îl ajutam să nu pice la engleză şi el mă salva din mâinile sociopaţilor umflaţi cu steroizi care umblau după pradă pe coridoarele şcolii. Iar faptul că părinţii mei se simţeau extrem de jenaţi în prezenţa lui era chiar un bonus. Cred că era prietenul meu cel mai bun, un mod elegant de-a spune că era singurul.

Ricky trase un şut în portiera maşinii Crown Vic, pentru că doar aşa putea s-o deschidă. Am urcat în maşină. Vic-ul era ceva uluitor, o piesă de artă populară neintenţionată, demnă să fie expusă într-un muzeu. Ricky o cumpărase de la cimitirul de maşini al oraşului cu un pumn de monede – cel puţin aşa spunea el –, nereuşind să-i mascheze mirosul ce-i trăda provenienţa nici cu o pădure de brăduţi odorizanţi atârnaţi de oglindă. Scaunele erau blindate cu straturi de bandă izolatoare, ca arcurile răzleţe să nu te împungă în fund. Cel mai tare era exteriorul, un peisaj lunar ruginit, cu găuri şi urme de lovituri – rezultatul unui plan de-a aduna bani de benzină, obţinuţi de la petrecăreţi beţi care plăteau câte un dolar pentru fiecare lovitură aplicată cu bâta de baseball. Singura regulă, nerespectată nici asta cu prea multă rigurozitate, era să nu ţinteşti nici un component din sticlă.

Motorul începu să uruie, semn că se trezise la viaţă, şi ne învălui într-un nor de fum albastru. După ce am ieşit din parcare şi am trecut pe lângă un şir de mall-uri, îndreptându-ne spre casa bunicului, am început să mă îngrijorez de ce aveam să găsim acolo. În momentele extreme, bunicul alerga pe stradă în pielea goală, agitând o armă de vânătoare, zăcea pe peluza din faţa casei cu spume la gură sau ne aştepta întins în pat cu un cuţit în mână. Orice era posibil, iar faptul că Ricky îşi putea forma o primă impresie proastă despre omul de care îi vorbisem cu atâta veneraţie mă neliniştea şi mai mult.

Cerul se colorase într-un albastru-vineţiu, asemănător unei contuzii proaspete, când am ajuns în cartierul în care stătea bunicul, un labirint ameţitor de fundături întreţesute, cunoscut sub numele de Circle Village. Ne-am oprit la cabina paznicului cu gândul să-i semnalăm că ne aflăm prin zonă, dar bătrânul sforăia cu poarta deschisă, cum de altfel îl găseam deseori, aşa că am intrat, pur şi simplu. Telefonul meu ţârâi, iar pe ecran a apărut un mesaj de la tata care mă întreba cum stătea treaba. În cele câteva secunde cât mi-a luat să răspund, Ricky a reuşit să se rătăcească într-un mod cu totul uluitor. Când i-am spus că habar n-am unde suntem, a înjurat şi a întors maşina brusc de câteva ori, cu scârţâituri de roţi, scuipând pe geam cascade de suc de tutun, în timp ce eu cercetam împrejurimile, încercând să găsesc un punct familiar de referinţă. N-a fost uşor, cu toate că îl vizitasem de nenumărate ori pe bunicul în copilărie, şi asta pentru că toate casele arătau la fel: turtite şi pătrăţoase, cu mici variaţii, cu căptuşeală de scânduri din lemn închis la culoare, din anii ’70, sau cu finisaje din aluminiu, cu faţade identice, împodobite cu coloane din ipsos care păreau că se amăgesc cu falsa lor eleganţă. Indicatoarele, jumătate decolorate şi cojite din cauza soarelui, nu-mi erau de prea mare ajutor. Singurul punct de referinţă concret îl reprezentau decoraţiunile bizare şi colorate de pe peluzele din faţa caselor. În privinţa asta, Circle Village era un adevărat muzeu în aer liber.

Într-un final, am recunoscut o cutie poştală susţinută de un majordom metalic care, în ciuda spatelui drept şi a expresiei înfumurate, părea că varsă lacrimi de rugină. Am strigat la Ricky s-o ia la stânga; anvelopele Vic-ului scârţâiră şi am fost izbit de uşa de pe partea mea. Cred că impactul mi-a deblocat ceva în minte, pentru că în secunda următoare, mi-am amintit brusc pe unde trebuia să o luăm.

— La puzderia de păsări flamingo în călduri o iei la dreapta! La Moşi Crăciunii multiculturali căţăraţi pe acoperiş faci la stânga! Şi-apoi, drept înainte, pe lângă îngeraşii pişăcioşi!

După ce-am trecut de îngeraşi, Ricky încetini şi se uită neîncrezător spre cvartalul în care stătea bunicul. Nu se vedea nicio lumină aprinsă pe niciun portic, nici televizorul nu lumina în spatele vreunei ferestre, nicio maşină de oraş nu era parcată în garajul deschis. Cu toţii se refugiaseră spre nord ca să scape de arşiţa înăbuşitoare a verii, lăsându-şi piticii de grădină să se înece în iarba crescută ca într-o junglă, şi coborâseră jaluzelele protectoare împotriva uraganelor, astfel încât toate casele arătau ca nişte cazemate mici, în culori pastelate.

— Ultima pe stânga, am spus.

Ricky apăsă de câteva ori pe acceleraţie şi maşina o luă din loc trosnind şi scuipând. La cea de-a patra sau a cincea casă am trecut pe lângă un bătrân care uda peluza cu furtunul. Era chel, îmbrăcat în halat de baie şi cu papuci în picioare. Iarba îi ajungea până la glezne. Casa era întunecată şi ferecată, ca toate celelalte. M-am întors să mă mai uit o dată la el şi mi s-a părut că şi el se holba la mine – deşi era imposibil, mi-am dat seama tresărind, că ochii îi erau acoperiţi de un văl lăptos. „Ce ciudat!”, mi-am zis. „Bunicul Portman nu mi-a spus niciodată că are un vecin orb.”

Strada se înfunda cu un zid de pini şi Ricky coti brusc la stânga spre aleea de acces din faţa casei bunicului. Opri motorul, coborî şi-mi deschise uşa cu picioru’. Iarba uscată ne foşnea sub tălpi în timp ce ne apropiam de portic.

Am sunat la uşă şi am aşteptat. De undeva se auzea un câine lătrând – un sunet singuratic în aerul înăbuşitor al serii. Văzând că nu deschide, am bătut cu pumnul în uşă, gândindu-mă că poate i s-a stricat soneria. Ricky încercă să alunge ţânţarii care începuseră să roiască în jurul nostru.

— Poate a ieşit, spuse Ricky rânjind. O fi la gagici.

— Râzi numai, râzi, i-am zis. Are mai multe şanse decât noi doi la un loc, în fiecare zi a săptămânii. Locul ăsta e plin de văduve trăsnet.

Glumisem doar ca să mă calmez. Liniştea aia mă îngrijora destul de tare.

Am luat cheia din locul secret din tufişuri.

— Aşteaptă-mă aici.

— Vezi să nu. De ce?

— Pentru că ai aproape doi metri şi părul verde, iar bunicu' nu te cunoaşte şi are o grămadă de arme.

Ricky ridică din umeri şi mai vârî în gură un cocoloş de tutun. S-a dus şi s-a întins pe şezlong în timp ce eu am descuiat uşa şi am intrat în casă.

În ciuda luminii slabe, mi-am dat seama că toată casa era răvăşită; arăta de parcă ar fi fost devastată de hoţi. Rafturile şi dulapurile fuseseră golite, mărunţişurile şi revistele *Reader's Digest* în format mare zăceau împrăştiate pe podea. Pernele de pe canapea şi scaune fuseseră întoarse invers. Frigiderul şi congelatorul aveau uşile larg deschise, iar pe linoleum băltea ceva lipicios.

Am simţit că mi se taie respiraţia. Bunicul chiar îşi pierduse minţile. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

Am intrat în fiecare cameră, aprinzând luminile şi încercând să-mi dau seama pe unde se putea ascunde un bătrân paranoic care se temea de monştri: l-am căutat în spatele mobilei, am urcat în pod, m-am uitat pe sub masa de tâmplărie din garaj. Am verificat chiar şi dulapul cu arme, pe care l-am găsit încuiat, desigur, broasca fiind plină de zgârieturi, semn că bunicul încercase s-o spargă. Afară, pe verandă, câteva suporturi suspendate se legănau în adierea vântului, pline cu ferigi uscate, maronii; m-am lăsat în genunchi pe gazonul artificial şi m-am uitat printre băncile din ratan, temându-mă de ce puteam să descopăr.

Din spatele grădinii se întrezărea o rază de lumină.

Am alergat în grabă într-acolo şi am găsit în iarbă o lanternă abandonată cu lumina îndreptată spre pădurea de la marginea curţii bunicului – o porţiune sălbatică, cu palmieri pitici şi tufişuri dese, care se întindeau pe un kilometru şi jumătate, între Circle Village şi cvartalul următor, Century Woods. O veche poveste spunea că pădurea era plină de şerpi, ratoni şi porci mistreţi. Când mi l-am imaginat pe bunicul, rătăcind în delir pe acolo într-un halat de baie, m-a cuprins un presentiment sumbru. În

fiecare săptămână auzeai câte o ştire despre vreun bătrân care nimerea într-un bazin de retenţie şi ajungea să fie devorat de aligatori. Nu-mi era deloc greu să-mi imaginez varianta cea mai înfiorătoare.

L-am strigat pe Ricky care sosi cu sufletul la gură, alergând pe lângă casă. Observă imediat un detaliu care mie îmi scăpase – o tăietură lungă, înfricoşătoare, în plasa uşii. Scoase un fluierat scurt.

— Asta da tăietură! O fi fost un mistreţ… Sau un linx. Dac-ai vedea ce gheare au nenorociţii…

De undeva din apropiere se auziră nişte lătrături sălbatice. Am tresărit amândoi, apoi am schimbat câteva priviri agitate.

— Sau un câine, am spus.

Lătrăturile declanşară o reacţie în lanţ şi, în curând, izbucniră din toate direcţiile.

— Tot ce se poate, spuse Ricky dând din cap. Am o puşcă de calibru 22 în portbagaj. Stai aşa.

Şi Ricky se duse după armă.

Lătratul se mai atenuase şi corul insectelor de noapte îi luă locul, zumzăind ca nişte vietăţi de pe o altă planetă. Sudoarea mi se prelingea pe faţă. Chiar dacă era noapte, nici urmă de briză şi, în mod ciudat, aerul părea mai fierbinte decât ziua.

Am ridicat lanterna şi m-am îndreptat către copaci. Bunicul era pe-acolo pe undeva; eram sigur de asta. Dar unde? Nici eu, nici Ricky nu eram detectivi. Totuşi, ceva mă ghida, parcă – o bătaie din ce în ce mai puternică în piept; o şoaptă în aerul vâscos – şi, dintr-odată, am simţit că nu mai pot aştepta nici măcar o secundă. Am năvălit hotărât în lăstăriş, ca un copoi care a mirosit o urmă invizibilă.

E greu să alergi într-o pădure din Florida unde fiecare metru pătrat despădurit abundă de ţepii palmierilor pitici care îţi ajung până la coapse şi de viţe de rubiacee încurcate, dar m-am străduit să înaintez cât am putut de repede strigându-l pe bunicul, cercetând cu lanterna fiecare colţişor. Am zărit cu coada ochiului o albeaţă

strălucitoare şi am alergat imediat într-acolo, dar la o inspecţie mai atentă s-a dovedit a fi doar o minge de fotbal decolorată şi dezumflată pe care o pierdusem cu câţiva ani în urmă.

Eram pe punctul de a renunţa şi de a mă întoarce la Ricky când am zărit o porţiune îngustă între câţiva palmieri pitici proaspăt culcaţi la pământ. M-am îndreptat într-acolo şi am luminat cu lanterna primprejur; frunzele erau pătate de ceva negru. Mi s-a uscat gâtul instantaneu. M-am îmbărbătat şi am luat-o pe calea urmelor. Pe măsură ce înaintam, stomacul mi se strângea tot mai mult, de parcă trupul meu ar fi ştiut deja ce mă aşteaptă şi ar fi încercat să mă avertizeze. Apoi drumul croit în tufişul culcat la pământ s-a lărgit şi l-am văzut pe bunicul.

Zăcea cu faţa în jos, într-un pat de plante agăţătoare, cu picioarele depărtate şi cu un braţ sucit sub el, de parcă ar fi căzut de la mare înălţime. Am crezut că e mort. Avea tricoul plin de sânge, pantalonii sfâşiaţi şi pierduse un pantof. Trecu destul de mult timp, dar nu puteam să fac nimic decât să mă holbez la el, cu lumina lanternei tremurând pe trupul lui. Când am reuşit să trag din nou aer în piept, i-am rostit numele, dar a rămas nemişcat.

M-am lăsat în genunchi şi mi-am lipit palma de spatele lui. Sângele care-i îmbibase hainele era cald încă. Îi simţeam respiraţia greoaie.

Mi-am strecurat mâna pe sub el şi l-am întors încet cu faţa în sus. Încă trăia, dar viaţa părea să atârne de un fir de păr. Avea ochii sticloşi şi era tras la faţă şi palid. Când i-am văzut spintecăturile transversale de pe corp, am simţit că leşin. Erau late, adânci şi pline de noroi, iar locul în care zăcuse era îmbibat de sânge. Am încercat să-i trag bucăţile cămăşii sfâşiate peste răni, fără a le privi.

L-am auzit pe Ricky strigându-mă dinspre curtea din spate.

— SUNT AICI! am ţipat din toţi rărunchii şi poate c-ar fi trebuit să spun mai multe – „pericol” sau „sânge” – dar nu reuşeam să pronunţ cuvintele.

Tot ce-mi venea în minte era că bunicii trebuiau să

moară în pat, acolo unde liniştea era perturbată doar de zumzăitul maşinilor, nu pe movile, pe o bucată împuţită de pământ, îmbibat de sânge, cu furnici care mărşăluiau pe el, ţinând strâns într-o mână un cuţit de alamă pentru desfăcut scrisori.

Un cuţit pentru desfăcut scrisori. Atâta avusese la îndemână ca să se apere. I l-am smuls dintre degete şi a încercat să strângă neputincios în gol, aşa că i-am luat mâna şi-am ţinut-o între mâinile mele. Degetele mele cu unghii roase se împletiră cu degetele lui palide, străbătute de vene purpurii.

— Trebuie să te mişc, i-am spus şi mi-am strecurat un braţ pe sub trunchi şi pe celălalt pe sub picioare. Am încercat să-l ridic, dar a gemut şi s-a încordat, aşa că m-am oprit. N-aş fi suportat să-i fac rău. Dar nici nu puteam să-l las acolo şi n-aveam de ales, trebuia să aştept, aşa că i-am îndepărtat ţărâna de pe braţe şi de pe faţă şi din părul alb şi rar. Am observat că îşi mişca buzele.

Abia i se auzea vocea, era mai mult o şoaptă. M-am aplecat spre el şi mi-am apropiat urechea de buzele lui. Bâiguia ceva într-un amestec de poloneză cu engleză, ba lucid, ba inconştient.

— Nu înţeleg ce spui, i-am şoptit.

I-am repetat numele până când ochii lui părură că se concentrează doar asupra mea, apoi trase adânc aer în piept şi spuse încet, dar răspicat:

— Du-te pe insulă, Yakob! Aici nu eşti în siguranţă.

Vechea paranoie. I-am strâns mâna şi l-am asigurat că nu eram în pericol, şi că el avea să se facă bine. Îl minţisem pentru a doua oară în acea zi.

L-am întrebat ce-a păţit, ce animal l-a rănit, dar nu mă asculta.

— Du-te pe insulă! repetă. O să fii în siguranţă acolo. Promite-mi!

— O să mă duc, îţi promit!

Ce puteam să-i spun?

— Am crezut că pot să te protejez. Ar fi trebuit să-ţi zic demult…

Vedeam cum îi iese sufletul.

— Ce anume? l-am întrebat, înghiţindu-mi lacrimile.

— N-avem timp, îmi şopti.

Şi-a ridicat capul de pe pământ, tremurând din cauza efortului, şi mi-a murmurat la ureche:

— Caută pasărea. Din buclă. De cealaltă parte a mormântului bătrânului. 3 septembrie 1940.

Am dat din cap, dar şi-a dat seama că n-am înţeles. Cu ultimele puteri, adăugă:

— Emerson – scrisoarea. Spune-le ce s-a întâmplat, Yakob.

Apoi s-a prăbuşit, stingându-se văzând cu ochii. I-am spus că-l iubesc. Apoi păru că se pierde în lumea lui, privirea-i rătăcind pe lângă mine, ridicându-se la cer, strălucind alături de stele.

În clipa următoare, Ricky năvăli din tufişuri. Îl văzu pe bătrânul din braţele mele dând capul pe spate şi făcu un pas înapoi.

— Aoleu, frate! O, Doamne! *Doamne,* spuse frecându-şi obrajii şi în timp ce bâigui ceva despre căutatul pulsului şi sunat la poliţie, mă întrebă dacă am văzut ceva în pădure, însă pe mine mă cuprinse o senzaţie stranie. I-am dat drumul bunicului şi m-am ridicat. Simţeam că îmi vibrează fiecare nerv, era un instinct pe care nu ştiam că-l posed. Da, sigur era ceva în pădure – simţeam asta.

Luna nu strălucea şi nu se mişca nimic în tufiş, în afară de noi, şi cu toate astea, am ştiut când să-mi ridic lanterna şi încotro s-o îndrept şi, preţ de o clipă, în fâşia îngustă de lumină, am zărit un chip care părea întruchiparea exactă a coşmarurilor din copilărie. Se holbă la mine cu ochi care pluteau într-un lichid întunecat, fâşii de carne brăzdate, de culoarea cărbunelui, atârnându-i de corpul gârbovit şi gura lui larg deschisă, aproape grotesc, lăsând loc unui mănunchi de limbi lungi care şerpuiau ca nişte ţipari. Am ţipat. Făptura se întoarse şi dispăru, scuturând tufişul şi atrăgând atenţia lui Ricky. Prietenul meu ridică puşca de calibrul 22 şi trase, *ra-pap-pap-pap,* spunând:

— Ce-a fost asta? Ce mama dracului a fost asta?

Dar nu văzuse creatura şi eu nu eram în stare să-i spun, fiind ţintuit locului, strângând lanterna care abia mai licărea deasupra pădurii pustii. Şi apoi probabil c-am leşinat, pentru că ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit au fost „Jabob, Jake, hei, Ed, ceaipăţiteştibine”, şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

◆◆◆ CAPITOLUL DOI ◆◆◆

După moartea bunicului au urmat luni în care m-am perindat printr-un purgatoriu de camere de aşteptare bej, birouri anonime, cercetat şi intervievat, bârfit când nu eram de faţă, dând din cap când cineva mi se adresa, repetând aceleaşi cuvinte, îndurând mii de priviri compătimitoare şi ridicări de sprânceană. Părinţii mă tratau ca pe un suvenir de familie fragil, abţinându-se să se certe sau să se arate agitaţi de faţă cu mine, de teamă să nu mă sparg în mii de cioburi.

Eram atât de torturat de coşmaruri, din care mă trezeam urlând, încât a trebuit să port o gutieră de protecţie pentru ca tot scrâşnind în somn să nu-mi tocesc dinţii de tot. Nu puteam să închid ochii fără să văd monstrul din pădure, cu tentacule în gură. Eram convins că el îl omorâse pe bunicul şi că în curând avea să se întoarcă după mine. Uneori, senzaţia de panică bolnăvicioasă mă copleşea la fel de puternic ca în acea noapte, convins că mă aştepta pe după un şir de copaci adumbriţi, în spatele maşinii din parcare sau a garajului unde îmi ţineam bicicleta.

Soluţia pe care am găsit-o a fost să nu mai ies deloc din casă. Am refuzat săptămâni în şir să mă mai aventurez pe aleea de acces ca să iau ziarul. Am dormit într-un culcuş de pături prinse una peste alta pe podeaua din spălătorie, singura încăpere din casă care nu avea geamuri şi a cărei uşă se încuia pe dinăuntru. Aici am petrecut şi ziua în care l-au înmormântat pe bunicul, cocoţat pe uscător, cu laptopul în braţe, încercând să-mi distrag atenţia cu jocuri *online.*

Mă învinovăţeam pentru cele întâmplate. În mintea mea răsărea un singur gând: „Dacă l-aş fi crezut…” Dar nu l-am crezut, nici eu, nici nimeni altcineva, şi acum îmi dădeam seama cum trebuie să se fi simţit, pentru că nici pe mine nu mă credea nimeni. Versiunea mea referitoare la ce se întâmplase suna perfect plauzibil până când m-au obligat să o spun cu voce tare. În clipa aceea, a sunat complet

aiuristic, mai ales în ziua în care am prezentat-o poliţistului care ne-a apărut la uşă. I-am povestit tot ce s-a întâmplat, chiar şi despre fiinţa aceea monstruoasă, şi el a dat din cap de după masa din bucătărie, fără să-şi noteze ceva în carnetul lui cu spirală. Când am terminat, mi-a spus doar „bine, mulţumesc”, apoi s-a întors spre ai mei şi i-a întrebat „dacă am fost la vreun doctor”. De parcă n-aş fi înţeles ce voia să spună. I-am zis că mai am de făcut o declaraţie, i-am arătat degetul mijlociu şi am ieşit.

Părinţii mei au ţipat la mine pentru prima oară după mult timp. A fost o uşurare, sincer să fiu – tonul acela vechi şi binecunoscut. Am răspuns la fel, aruncându-le cuvinte îngrozitoare. Că se bucurau c-au scăpat de bunicul Portman, că eu eram singurul care l-a iubit cu adevărat.

Poliţistul a mai stat un timp de vorbă cu părinţii mei pe aleea casei, după care a plecat, doar ca să se întoarcă o oră mai târziu împreună cu un bărbat care s-a prezentat drept artist care face portrete. Venise cu un bloc de desen mare şi m-a rugat să-i descriu făptura. În timp ce-i spuneam cum arăta, tipul se oprea când şi când ca să-mi ceară mai multe detalii.

— Câţi ochi avea?

— Doi.

— ’ţeles, spuse, de parcă un desenator care lucrează pentru poliţie ar desena monştri tot timpul, considerând că e ceva normal.

Încerca să mă împace, era destul de evident. S-a dat de gol şi când a vrut să-mi înmâneze desenul.

— N-aveţi nevoie de el pentru dosar sau… ştiu şi eu? l-am întrebat.

Urmă un schimb de priviri nedumerite.

— Ba da, cum să nu. Ce-o fi în capul meu?!

Era de-a dreptul revoltător.

TICONDEROGA

Nu m-a crezut nici măcar Ricky, prietenul meu cel mai bun, deşi fusese acolo. Se jura pe toţi sfinţii că nu văzuse niciun monstru în pădure în noaptea aia – deşi îl iluminasem cu lanterna –, lucru pe care l-a spus şi poliţiştilor. Auzise lătrături, asta da. Amândoi auziserăm. Aşa că nu m-am mirat deloc când poliţiştii au tras concluzia că bunicul a fost omorât de o haită de câini. Se pare că fuseseră zăriţi şi în alte locuri şi cu o săptămână înainte muşcaseră o femeie care se plimba în Century Woods. Tot noaptea, v-aţi prins.

— Adică tocmai când e cel mai dificil să-i vezi pe monştrii ăia! le-am spus.

Dar Ricky doar dădu din cap şi bâigui ceva de genul c-aş avea nevoie de un „spiholog”.

— Adică de un psiholog, am zis eu. Mulţumesc frumos. E marfă să ai prieteni care te susţin.

Stăteam pe terasa de pe acoperiş şi priveam soarele care apunea deasupra golfului. Ricky stătea ghemuit ca un arc într-un scaun Adirondack ridicol de scump cu care părinţii mei se întorseseră dintr-o incursiune în Ţara Amishilor[1], cu picioarele sub el şi cu braţele încrucişate strâns, fumând ţigară după ţigară cu un fel de dârzenie întunecată. Întotdeauna mi s-a părut că se simte uşor nelalocul lui la mine acasă, dar de data asta eu eram cel care-l incomoda şi nu averea alor mei. Mi-am dat seama după felul în care îi aluneca privirea ori de câte ori se uita spre mine.

— Mă rog. Am zis ce cred, atâta tot, spuse. Ţine-o tot aşa cu monştrii tăi şi-o să vezi c-o să te bage la balamuc. Şi-atunci chiar c-o să fii Special Ed.

— Nu-mi mai zice aşa.

Scuturã scrumul de ţigară şi scuipă peste balustradă un ghem de tutun imens şi strălucitor.

— Să nu-mi zici c-ai fumat şi-ai mestecat tutun în acelaşi timp!

— Da’ cine eşti tu, maică-mea?

— Arăt eu ca una care le-o suge camionagiilor pentru

[1] Grupare religioasă cu doctrină anabaptistă.

nişte bonuri de masă?

Ricky era specialist în bancurile despre mame, dar se pare că de data asta întrecusem măsura. Sări de pe scaun şi mă îmbrânci atât de tare, încât mai-mai să cad de pe acoperiş. Am ţipat la el să se care, dar deja se întorsese.

Au trecut luni întregi până ne-am revăzut. Ce să zic – cam atât despre prieteni.

•••

Până la urmă, părinţii mei chiar m-au dus la un psiholog – un bărbat tăcut şi cu pielea măslinie, dr. Golan. Nu m-am împotrivit. Ştiam că am nevoie de ajutor.

Am crezut că voi fi un caz greu de rezolvat, dar dr. Golan şi-a dat seama rapid care era treaba cu mine. Felul lui calm şi neutru de a-mi explica lucrurile era aproape hipnotizant şi în decursul a două şedinţe a reuşit să mă convingă că monstrul acela n-a fost nimic altceva decât un produs al imaginaţiei mele supraîncinse; că trauma provocată de moartea bunicului m-a făcut să văd lucruri inexistente. De fapt, poveştile bunicului Portman au fost cele care m-au făcut de la început să cred în monştri, mi-a explicat dr. Golan, aşa că nu era de mirare că, îngenuncheat şi ţinându-i trupul în braţe, suferind cel mai cumplit şoc al tinereţii mele, l-am invocat pe bau-baul inventat chiar de bunicul meu.

Fenomenul cu pricina avea şi un nume: reacţie acută la stres.

— Nu mi se pare deloc „plăcută”, spuse maică-mea auzind numele pompos al diagnosticului pe care-l primisem.

Oricum, gluma ei nu m-a deranjat. Orice suna mai bine decât „nebun”.

Însă doar pentru că nu mai credeam în monştri nu însemna că mă simţeam mai bine. Încă mai aveam coşmaruri. Eram agitat şi paranoic, iar pentru că devenisem insuportabil în relaţia cu cei din jur, părinţii mei au fost nevoiţi să-mi angajeze un meditator pentru a nu trebui să mă duc la şcoală decât atunci când mă

simţeam în stare. Şi – în sfârşit – m-au lăsat să-mi dau demisia de la Smart Aid. Noua mea slujbă era să „mă fac bine”.

La scurt timp, am hotărât să-mi dau demisia şi din domeniul ăsta. De îndată ce a clarificat lucrurile cu „nebunia mea temporară”, sarcina doctorului Golan a fost redusă la scrierea unor reţete. „Mai ai coşmaruri? Am ceva care o să te ajute. „Atacuri de panică în autobuzul şcolii? Asta o să te rezolve sigur.” Nu poţi să dormi? Hai să mărim doza!” Pastilele astea mă prosteau şi mă îngrăşau, fără să mă ajute cu nimic. Mă simţeam oribil şi noaptea nu dormeam mai mult de trei, patru ore. Aşa am început să-l mint pe dr. Golan. M-am prefăcut că sunt bine, cu toate că oricine s-ar fi uitat la mine mi-ar fi văzut cearcănele şi ar fi observat cum tresar ca o pisică speriată la fiecare zgomot neaşteptat. Într-o săptămână am falsificat tot jurnalul meu cu vise, făcând descrieri din care reieşea că nu visam nimic ieşit din comun, că visele mele erau la fel de nespectaculoase şi de simple ca ale oricărui om normal.

La un moment dat, m-a întrerupt.

— Şi monştrii?

Am ridicat din umeri.

— Nici urmă de ei. Asta înseamnă că-mi revin, bănuiesc. Sau nu?

Pentru o clipă, dr. Golan bătu cu degetele în stilou, apoi îşi notă ceva.

— Sper că nu-mi spui ce crezi că vreau să aud.

— Bineînţeles că nu, am spus cercetând cu privirea diplomele înrămate de pe perete, care atestau competenţa lui în diverse subdiscipline ale psihologiei, inclusiv, sunt sigur, în a detecta minciunile unui adolescent extrem de stresat.

— Hai să fim puţin serioşi!

Lăsă stiloul jos.

— Vrei să zici că n-ai mai avut coşmarul ăla nici măcar *o dată*? Toată săptămâna?

Niciodată nu m-am priceput la minciuni. Aşa că am preferat să nu mă fac de râs şi am recunoscut:

— Ăăă, am bâiguit, o dată, poate.

Adevărul era că îl avusesem în *fiecare* noapte. Visam mereu acelaşi lucru, cu mici variaţiuni: stăteam ghemuit în dormitorul bunicului, într-un colţ, pe geam răzbătea o lumină slabă, de culoarea chihlimbarului, în care se vedea o puşcă roz de plastic aşezată lângă uşă. În locul patului se înălţa un automat imens de băuturi şi sendvişuri, dar care nu era plin cu dulciuri, ci cu un rând de cuţite de luptă foarte ascuţite şi o mulţime de pistoale cu muniţie antiblindaj. A apărut şi bunicul. Era îmbrăcat într-o uniformă veche a armatei britanice şi introducea în automat bancnote de un dolar, dar avea nevoie de mulţi bani ca să cumpere o armă şi nu mai avea timp. În sfârşit, un pistol de calibru 45 s-a apropiat învârtindu-se de vitrină, dar s-a blocat chiar înainte să cadă în tavă. Bunicul a înjurat în idiş, a lovit automatul cu piciorul, apoi s-a aşezat în genunchi şi şi-a strecurat mâna înăuntru, încercând să apuce pistolul, dar a rămas blocat. În clipa aceea au apărut şi monştrii, lingând geamul pe dinafară cu limbile lor negre, căutând un loc prin care să pătrundă înăuntru. Am îndreptat spre ei arma de plastic şi am apăsat pe trăgaci, dar nu s-a întâmplat nimic. Între timp, bunicul Portman ţipa ca descreieratul – „găseşte pasărea, găseşte laţul, Yakob de ţe nu mă-nţelegi tâmpitule *yutzi*[2] prost ţe eşti” – şi în clipa următoare ferestrele s-au făcut zob, plouă cu cioburi şi limbile negre năvălesc peste noi şi ăsta-i momentul în care mă trezesc, de obicei într-o băltoacă de sudoare, cu inima zvâcnind şi cu stomacul făcut ghem.

Chiar dacă mereu era acelaşi vis şi-l analizasem de o sută de ori, dr. Golan mă punea la fiecare şedinţă să-l descriu. Ca şi cum mi-ar fi cercetat şi răscercetat subconştientul, căutând un indiciu care îi scăpase, poate, în celelalte nouăzeci şi nouă de întâlniri.

— Şi ce spune bunicul tău în vis?

— Spune acelaşi lucru de fiecare dată. Despre pasăre, laţ şi mormânt.

[2] Prost (idiş).

— Ultimele lui cuvinte.

Am dat din cap.

Dr. Golan îşi apropie degetele şi le lipi de bărbie, ilustrând parcă prototipul psihologului îngândurat.

— Ai vreo idee nouă despre ce-ar putea însemna?

— Da. Nimic. Un căcat.

— Ei, haide! Eşti neserios.

Am vrut să mă prefac că nu-mi pasă de ultimele cuvinte ale bunicului, dar nu era adevărat. Mă rodeau aproape la fel de mult ca şi coşmarurile. Simţeam că-i datoram măcar atât: să nu denigrez ultimele cuvinte pe care le-a rostit înainte să moară, considerându-le nişte prostii aiuristice, iar dr. Golan era ferm convins că interpretarea lor m-ar fi ajutat să scap de coşmarurile alea oribile. Aşa că am făcut un efort.

Bunicul Portman spusese şi ceva coerent, de pildă chestia aia cu fugitul pe insulă. Îşi făcea griji că monştrii aveau să vină după mine şi era convins că insula e singurul loc unde m-aş fi putut refugia, aşa cum o făcuse şi el în copilărie. După care mi-a spus: „Ar fi trebuit să-ţi mărturisesc.” Dar pentru că n-a mai apucat să-mi mărturisească acel lucru, m-am întrebat dacă nu cumva a făcut cel mai firesc lucru pe care ar fi putut să-l facă în condiţiile alea, adică să lase un indiciu care să mă ducă la cel care ar fi *putut* să-mi spună – cineva care îi cunoştea secretul. M-am gândit că la asta se refereau chestiile alea criptice despre laţ, mormânt şi scrisoare.

O vreme am crezut că „bucla” era o stradă în Circle Village – un cartier alcătuit doar din fundături sub formă de buclă – şi că Emerson era un om cu care bunicul corespondase mai demult. Un vechi camarad de război cu care ţinuse legătura sau ceva de genul ăsta. Poate că Emerson ăsta locuia în Circle Village, pe una dintre străzile întortocheate de lângă cimitir, şi una dintre scrisorile pe care le păstrase fusese scrisă în 3 septembrie 1940 şi asta era scrisoarea pe care trebuia s-o citesc. Ştiam că sună absurd, dar au fost lucruri şi mai absurde care s-au dovedit a fi adevărate. Aşa că, după mai multe

căutări zadarnice pe net, m-am dus la centrul de recreere din Circle Village, unde se adună bătrânii să joace table şi să discute despre ultimele lor operaţii, ca să mă interesez unde era cimitirul şi dacă nu cumva cunoşteau un anume domn Emerson. S-au uitat la mine ca la felul trei, uimiţi că cineva de vârsta mea intrase în vorbă cu ei. Nu exista niciun cimitir în Circle Village, nu cunoşteau pe nimeni în zonă pe nume Emerson, nicio stradă Loop[3] Drive sau Loop Avenue, Loop nimic. Era o pistă complet falsă.

Dar dr. Golan nu m-a lăsat să abandonez cercetările. M-a sfătuit să-l citesc pe Ralph Waldo Emerson, un poet faimos, pare-se.

— Emerson a scris o grămadă de scrisori. Poate la asta se referea bunicul tău.

Simţeam că alerg după potcoave de cai morţi, dar, într-o după-amiază, ca să scap de dr. Golan, l-am rugat pe tata să mă lase la bibliotecă să verific. Am descoperit pe dată că Ralph Waldo Emerson scrisese într-adevăr o mulţime de scrisori care fuseseră publicate. Pentru câteva minute chiar m-am entuziasmat, de parcă mă apropiam în sfârşit de soluţia magică, până când mi-am dat seama de două lucruri: unu – Ralph Waldo Emerson trăise şi murise în secolul al XIX-lea, prin urmare, n-avea cum să fi scris o scrisoare în data de 3 septembrie 1940; şi, doi, lucrările lui erau atât de stufoase şi de sofisticate încât n-aveau cum să fi prezentat interes pentru bunicul meu, care nu era tocmai cititorul model. Am cunoscut la propriu caracterul soporific al lui Emerson, adormind cu capul pe carte, salivând peste un eseu numit *Self-Reliance* şi visând automatul de băuturi pentru a şasea oară în acea săptămână. M-am trezit urlând şi am fost dat afară din bibliotecă fără prea multe formalităţi. L-am înjurat pe dr. Golan şi i-am blestemat tot drumul teoriile cretine.

În câteva zile a venit şi picătura care a umplut paharul – familia mea a hotărât că e timpul să vândă casa bunicului Portman. Dar înainte să primească eventualii cumpărători, trebuia făcută curăţenie. La sfatul doctorului Golan, care

[3] „Buclă”, „laţ” (în engleză, în original).

era de părere că mi-ar face bine să „merg în locul care mi-a generat traumele”, ai mei m-au luat să-i ajut, pe ei şi pe mătuşa Susie, la sortarea catrafuselor. La început, tata mă tot întreba dacă mă simt bine. În mod surprinzător, se pare că n-aveam nimic, în ciuda resturilor de bandă întinsă de poliţie peste tufişuri şi a plasei sfâşiate de pe uşa verandei, fâlfâind în adierea vântului; toate detaliile astea – Dumpster-ul închiriat, parcat pe trotuar, care aştepta să înghită rămăşiţele vieţii bunicului meu – nu m-au speriat, ci m-au întristat.

Odată ce s-au asigurat că nu voi avea o criză cu spume la gură, ne-am apucat de treabă. Înarmaţi cu saci de gunoi, ne-am plimbat prin casă cu feţe acre, golind rafturile, vitrinele şi podul, descoperind adevărate formaţiuni geometrice construite de praful adunat pe după obiecte nemişcate de ani. Am ridicat piramide din lucrurile care puteau fi refolosite sau salvate şi alte piramide din cele destinate a fi puse în Dumpster. Nici mătuşă-mea, nici tata nu erau sentimentali din fire, aşa că acest ultim morman a fost cel mai mare. Am vociferat cât am putut vrând să păstrez anumite lucruri – de exemplu stiva de 2 metri şi jumătate de reviste *National Geographic,* deteriorate de umezeală, şi care se clătina ameninţător într-un colţ al garajului –, oare câte după-amiezi am petrecut pierdut în lumea lor, imaginându-mi că sunt acolo, în mijlocul tribului Asaro din Papua Noua Guinee, sau că am descoperit un castel pe un vârf de munte, în regatul Bhutan? –, dar m-au refuzat sistematic. Nu m-au lăsat să păstrez nici colecţia vintage de cămăşi de *bowling* („Arată ridicol”, susţinea tata), nici discurile de gramofon[4], cu muzică *big band* şi *swing* („O să facem bani frumoşi din asta”) şi nici conţinutul cabinetului său masiv, încuiat încă, plin cu arme („Glumeşti, nu-i aşa? Sper că glumeşti”).

I-am spus tatei că n-are inimă. Mătuşă-mea s-a retras, lăsându-ne singuri în camera de lucru unde ne apucaserăm de sortat un munte de facturi vechi.

— Gândesc practic, atâta tot. Aşa e când mor oamenii,

[4] Discuri de 78 rotaţii/minut.

Jacob.

— Serios? Şi după ce o să *mori* tu? Să-ţi ard toate manuscrisele vechi?

Tata se înroşi. N-ar fi trebuit să-i spun aşa ceva; faptul că i-am amintit de proiectele lui neterminate a fost, clar, o lovitură sub centură. Totuşi n-a ţipat la mine, a rămas calm.

— Te-am adus cu mine crezând că eşti suficient de matur şi te descurci. Se pare că m-am înşelat.

— Da, *te-ai înşelat.* Cu siguranţă, crezi că dacă-i arunci toate lucrurile o să-l uit pe bunicu'. Dar n-o să-l uit.

Ridică mâinile neputincios.

— Ştii ceva? M-am săturat să mă cert cu tine pe tema asta. N-ai decât să păstrezi ce vrei.

Îmi aruncă la picioare un teanc de hârtii îngălbenite.

— Poftim, o declaraţie de venit detaliată, cu cheltuieli deductibile. E din anul în care l-au asasinat pe Kennedy. Pune-o în ramă!

Am dat un picior în teancul de hârtii şi am ieşit, trântind uşa după mine, apoi l-am aşteptat în camera de zi, crezând că va veni să-şi ceară scuze. Când am auzit uruitul maşinii de tocat hârtie mi-am dat seama că n-o s-o facă, aşa că am traversat casa tropăind şi m-am încuiat în dormitor. Era un aer închis, mirosea a pantofi noi şi a apă de colonie, parfumul uşor acru folosit de bunicul. M-am sprijinit de perete, urmărind cu privirea o dungă bătătorită din covor, între uşă şi pat, unde un dreptunghi de lumină slabă atingea marginea unei cutii care se ivea pe sub cuvertură. M-am îndreptat într-acolo, m-am aşezat în genunchi şi am tras cutia de sub pat. Era o cutie veche de ţigări de foi, acoperită de un strat gros de praf – parcă ar fi lăsat-o la vedere, tocmai ca s-o găsesc.

Înăuntru se aflau pozele binecunoscute: băiatul invizibil, fata care levita, ridicătorul de stânci, bărbatul cu faţa pictată pe ceafă. Erau sfărâmicioase şi se decojeau – apărându-mi mai mici decât mi le aminteam –, şi privite cu ochi de adult în devenire, am rămas uimit când mi-am dat seama cât de trucate par. N-a fost nevoie decât de o

bucăţică de film ars sau de un truc, şi capul băiatului „invizibil” a dispărut. Stânca aia imensă ridicată de puştiul ăla suspect de sfrijit putea fi din ghips sau din spumă poliuretanică. Dar un puşti de şase ani n-avea cum să facă nişte observaţii atât de subtile, mai ales unul care voia să creadă în miracole.

Printre ele am mai găsit cinci fotografii pe care bunicul Portman nu mi le arătase niciodată. M-am întrebat de ce, până când am aruncat o privire mai atentă. Pozele astea erau atât de evident trucate, încât până şi un copil şi-ar fi dat seama de înşelătorie: una era o expunere dublă, făcută ridicol de prost, reprezentând o fată „prinsă” într-o sticlă; o alta înfăţişa un bebeluş „levitând”, suspendat cu ceva ce nu se vedea în cadrul întunecat al uşii din spatele lui; în cea de-a treia se vedea un câine cu cap de băiat, capul fiind ataşat de restul corpului într-un mod cu totul grosolan. Şi dacă primele trei nu vi s-au părut suficient de bizare, aflaţi că ultimele două erau ca desprinse din coşmarurile lui David Lynch: una reprezenta o contorsionistă nefericită care executa o răsucire înfricoşătoare cu spatele, iar cealaltă, o pereche de gemeni monstruoşi, îmbrăcaţi în cele mai ciudate costume pe care le-am văzut în viaţa mea. Până şi bunicul – care îmi umpluse capul cu poveşti despre monştri cu tentacule în loc de limbi –, până şi el şi-a dat seama că nişte imagini de genul ăsta i-ar provoca coşmaruri unui copil.

Îngenuncheat pe podeaua plină de praf din dormitorul bunicului, cu fotografiile alea în mână, mi-am amintit cât de trădat m-am simţit în ziua în care mi-am dat seama că poveştile lui erau nişte minciuni. Acum adevărul părea evident: ultimele lui cuvinte n-au fost mai mult decât o scamatorie, iar ultima sa faptă n-a făcut decât să mă infecteze cu coşmaruri şi halucinaţii paranoice, care aveau să mă coste ani buni de terapie şi pumni întregi de medicamente care distrug metabolismul.

Am închis cutia şi am dus-o în camera de zi, unde tata şi Mătuşa Susie goleau un sertar plin de cupoane de reduceri, decupate, dar nefolosite, într-un sac de gunoi de aproape patruzeci de litri.

Le-am întins cutia. Niciunul nu m-a întrebat ce conţine.

•••

— Deci, asta e? spuse dr. Golan. Moartea lui n-a avut niciun rost?

Stăteam întins pe canapea şi priveam acvariul din colţ, al cărui prizonier singuratic, un peşte auriu, înota leneş, trasând cercuri.

— Asta dacă nu aveţi o idee mai bună, am spus. Vreo teorie întortocheată despre ce înseamnă asta, pe care nu mi-aţi împărtăşit-o încă. În caz contrar…

— În caz contrar, ce?

— În caz contrar, chestia asta e doar o pierdere de timp.

Doctorul oftă şi îşi ciupi puntea nasului de parcă ar fi încercat să alunge o durere de cap.

— Nu eu trebuie să trag concluzii referitoare la ultimele cuvinte ale bunicului tău. Important e ce crezi *tu.*

— Astea-s abureli de psiholog! m-am răstit la el. Contează ce s-a întâmplat cu adevărat, nu ce *cred* eu! Dar bănuiesc că n-o să ştim niciodată, aşa că nu-mi pasă. Ameţiţi-mă de cap cu pastilele alea şi spuneţi-mi cât vă datorez.

Am vrut să-l scot din sărite – am vrut să mă contrazică, să-mi spună că n-am dreptate –, dar n-a făcut decât să mă privească cu acelaşi chip inexpresiv şi să bată cu stiloul

darabana pe braţul scaunului.

— Mi se pare că te-ai dat bătut, spuse după un timp. Sunt dezamăgit. Nu mi se părea că eşti genul.

— Atunci nu mă cunoaşteţi prea bine, am spus.

•••

Eram cât se poate de prost dispus şi n-aveam chef de nicio petrecere. Dar ştiam că nu voi scăpa din clipa în care părinţii mei au început să-mi strecoare aluzii deloc subtile despre cât de plictisitor şi de lipsit de evenimente avea să fie weekendul următor, când, de fapt, ştiam cu toţii că împlineam şaisprezece ani. M-am milogit de ei să mă scutească anul ăsta, pentru că nu-mi venea în minte nicio persoană pe care să fi vrut s-o invit, dar ai mei erau îngrijoraţi că petrec prea mult timp singur, fiind adepţii teoriei conform căreia socializarea ar avea calităţi terapeutice. Lucru valabil şi pentru electroşocuri, am ţinut să le amintesc. Însă mama n-ar fi pierdut nicicând vreo ocazie să dea o petrecere – odată a invitat nişte prieteni pentru a sărbători ziua de naştere a papagalului nostru[5] –, în parte pentru că-i plăcea să se laude cu casa. Cu un pahar de vin în mână, îi conducea pe musafiri dintr-o cameră supramobilată într-alta, elogiind talentul arhitectului şi impresionându-i cu tot felul de poveşti despre construcţie („Ne-a luat *luni* să aducem aplicele alea de perete din Italia”).

Tocmai ne întorseserăm de la şedinţa aceea oribilă cu dr. Golan. L-am urmat pe tata într-o cameră de zi suspect de întunecată, în timp ce el bâiguia ceva de genul: „Păcat că n-am pregătit nimic de ziua ta” şi „Ei, asta e, poate la anul!”, când lumina a inundat totul, dezvăluind o ploaie de serpentine de hârtie, o mulţime de baloane şi un grup pestriţ de unchi, mătuşi şi veri cu care abia dacă mai ţineam legătura – adică toţi cei pe care mama reuşise să-i convingă – şi pe Ricky care, spre surprinderea mea, se fâstâcea pe lângă bolul cu punci. Arăta nepotrivit, la modul cel mai comic, în geaca lui de piele cu ţinte. După ce lumea

[5] *Cockatiel* (în engleză, în original) – papagal nimfă.

a terminat cu ovaţiile, iar eu m-am prefăcut surprins, mama şi-a strecurat braţul pe după mijlocul meu şi mi-a şoptit „E OK?”. Eram supărat şi obosit şi nu voiam decât să joc o partidă de *Warspire III: The Summoning*[6] înainte de a mă culca, cu televizorul pornit. I-am spus că e în regulă şi mama mi-a zâmbit, de parcă ar fi vrut să-mi mulţumească.

— Cine vrea să vadă aripa nouă? ciripi mama, turnându-şi un pahar de Chardonnay înainte de a urca la etaj mărşăluind, însoţită de o armată de rude.

Aflaţi în colţuri opuse ale încăperii, eu şi Ricky ne-am salutat cu un semn din cap, convenind tacit să ne tolerăm reciproc preţ de o oră, două. Nu mai vorbiserăm din ziua în care era să mă împingă de pe acoperiş, dar am înţeles amândoi că era important să păstrăm aparenţele. Tocmai mă pregăteam să mă îndrept spre el când unchiul Bobby m-a apucat de cot şi m-a tras într-un colţ. Bobby era un tip imens, cu pieptul cât un butoi, care conducea o maşină imensă, locuia într-o casă imensă şi, probabil, avea să moară în urma unui atac de cord provocat de tone de *foie gras* şi de munţii de Monster Thickburger cu care-şi îndopa intestinul gros de câţiva ani, lăsând totul verilor mei afumaţi şi soţiei lui tăcute şi minione. El şi unchiul Les erau amândoi directori la Smart Aid, amândoi având acelaşi obicei – să tragă oamenii în colţuri de parcă ar fi plănuit o lovitură în stil mafiot când, de fapt, voiau doar să laude gazda pentru divinul sos *guacamole.*

— Zice maică-ta c-ai luat-o pe arătură rău de tot cu… ăăă chestia aia cu bunicul.

Chestia aia. Nimeni nu ştia cum să-i zică.

— Reacţie acută la stres, am zis.

— Ce?

— Aşa se cheamă ce-am avut. Sau am. Mă rog.

— E bine. Mă bucur să aud.

Îşi flutură mâna, sugerând că am scăpat de ce era mai rău.

— Auzi, ne gândeam şi cu maică-ta… N-ai vrea să vii la Tampa la vară să vezi cum merg afacerile de familie? Să

[6] „Convocarea” (în engleză, în original).

dai nas în nas cu mine la sediul central? Bine, asta dacă nu preferi să aranjezi rafturi!

Izbucni într-un râs atât de strident, încât fără să vreau am făcut un pas în spate.

— Ai putea sta la noi şi în weekenduri să mergem la pescuit cu harponul.

Apoi, preţ de vreo cinci minute, mi-a descris noul lui iaht, în detalii atât de amănunţite încât suna deja a pornografie, sugerând că merita să mă duc chiar şi numai pentru atât. La sfârşitul discursului rânji şi îmi întinse mâna.

— Deci? Ce zici, frăţicule?

Bănuiesc că ar fi trebuit s-o iau ca pe o ofertă irezistibilă, dar aş fi preferat să petrec vara într-un lagăr de muncă silnică din Siberia decât să stau cu unchiul meu şi cu copiii lui răzgâiaţi. Cât despre munca la sediul central al Smart Aid, am ştiut mereu că voi ateriza acolo, dar am sperat c-o să mai am câteva veri libere şi patru ani de facultate până să îmbrac cămaşa de forţă corporatistă. Am ezitat,gândindu-mă cum aş putea să-l refuz fără să par nepoliticos.

— Nu sunt convins că psihiatrul meu ar aproba mişcarea asta chiar acum, am spus.

Îşi încruntă sprâncenele stufoase, apoi dădu din cap uşor confuz şi spuse:

— Păi, bine, da, desigur. Atunci o să vedem noi mai încolo, când o fi. Ce zici, *fratone?* Şi a plecat fără să aştepte vreun răspuns, prefăcându-se că a văzut pe cineva în capătul celălalt al camerei, pe care trebuia să-l apuce de cot.

Mama mă anunţă că e timpul să deschid cadourile. Întotdeauna a insistat să le deschid de faţă cu invitaţii, ceea ce nu-mi convenea, pentru că, după cum am mai spus, nu mă pricep deloc să mint. Iar asta înseamnă că nu pot să mă prefac că mă bucur pentru nişte CD-uri cu muzică de Crăciun *country* primite şi care urmau să fie din nou făcute cadou sau pentru un abonament la *Field and*

Stream[7] – unchiul Les a trăit ani de zile cu impresia greşită c-aş fi „genul munţar” –, dar m-am străduit să zâmbesc de dragul decorului şi le-am arătat fiecare acaret nedespachetat ca să-l poată admira cu toţii, până când din mormanul de pe măsuţa de cafea au mai rămas doar trei cadouri.

M-am întins după cel mai mic. Înăuntru am descoperit cheia sedanului de lux al părinţilor mei, vechi de doar patru ani. Ei aveau să-şi cumpere unul nou, mi-a explicat mama, aşa că pe ăsta îl moşteneam eu. Prima mea maşină! Lumea a scos exclamaţiile de rigoare, dar eu am simţit cum mi se încing obrajii. Aş fi făcut prea tare pe grozavul dacă aş fi acceptat un cadou atât de generos de faţă cu Ricky, a cărui maşină făcea mai puţin decât am primit eu de la ai mei pentru o lună la vârsta de doisprezece ani. Era ca şi cum părinţii mei s-ar fi străduit tot timpul să mă facă să prind gustul banilor, dar n-au reuşit. Pe de altă parte, e uşor să zici că nu-ţi pasă de bani când ai destui.

Următorul cadou era o cameră digitală pentru care i-am bătut la cap pe ai mei toată vara trecută.

— Uau! am exclamat, cântărind-o în palme. E super!

— Pregătesc o carte nouă despre păsări, spuse tata. Mă gândeam că ai putea face tu pozele.

— O carte nouă! exclamă mama. E o idee grozavă, Frank! Apropo, ce s-a întâmplat cu ultima carte la care lucrai?

Era clar că băuse cam mult.

— Mai am de făcut câteva corecturi, răspunse tata discret.

— Ah, am înţeles, interveni unchiul Bobby, zâmbind pe sub mustaţă.

— OK! am spus cu voce tare, ridicând ultimul cadou. Ăsta e de la mătuşa Susie.

— Sau, mai bine zis, de la bunicul tău, spuse mătuşă-mea în timp ce rupeam hârtia de împachetat.

M-am oprit. În cameră se lăsă o linişte mormântală, toţi cei prezenţi uitându-se la mătuşa Susie de parcă ar fi rostit

[7] Revistă de pescuit şi vânătoare.

numele unui spirit malefic. Tata îşi încleştase maxilarul, iar mama dădu pe gât ultima picătură de vin.

— Deschide-l şi-o să vezi ce e! spuse mătuşa Susie.

Am smuls şi restul de hârtie şi am descoperit o carte veche cu copertă tare, plină de colţuri îndoite şi fără supracopertă. Era *The Selected Works of Ralph Waldo Emerson.* M-am holbat la ea de parcă aş fi încercat să citesc prin copertă, neputând să-mi dau seama cum de-a ajuns în mâinile mele tremurânde. În afară de dr. Golan, nimeni nu ştia despre ultimele cuvinte ale bunicului, şi doctorul îmi promisese în repetate rânduri că dacă nu-l ameninţam c-o să dau pe gât o sticlă de clor, sau că o să fac un salt înapoi pe podul Sunshine Skyway, tot ce discutam în cabinetul lui avea să rămână între noi.

M-am uitat la mătuşa mea, având în privire o întrebare pe care nu prea ştiam cum s-o formulez. Ea reuşi să schiţeze un zâmbet şi spuse:

— Am găsit-o în biroul bunicului când făceam curăţenie. Avea scris numele tău pe prima pagină. Cred că voia să ţi-o dea ţie.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe mătuşa Susie. Până la urmă, nu era lipsită de inimă.

— Super! N-am ştiut că pe bunicul îl pasiona cititul, spuse maică-mea încercând să înveselească atmosfera. Ce gest frumos!

— Da, rosti tata printre dinţi. Mulţumesc, Susan.

Am deschis cartea. Şi într-adevăr, pe prima pagină se vedeau câteva rânduri caligrafiate de bunicul, cu scrisul lui de mână tremurat.

THE

SELECTED WORKS OF RALPH WALDO EMERSON

Edited and with an introduction

BY CLIFTON DURRELL, PH. D.

Pentru Jacob Magellan Portman
şi toate lumile pe care
nu le-a descoperit încă -

ANTHEM BOOKS • NEW YORK

M-am ridicat şi am vrut să plec, de teamă ca nu cumva să izbucnesc în plâns de faţă cu toţi, când dintre paginile cărţii a alunecat o bucată de hârtie aterizând pe podea.

M-am aplecat s-o ridic. Era o scrisoare.

Emerson. Scrisoarea.

Am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vene. Mama s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat şoptit dacă vreau să beau puţină apă – felul ei de-a spune: „Revino-ţi, nu vezi că se uită oamenii la tine?”

Am spus:

— Mă simt cam, ăăă… şi am ţâşnit spre camera mea ţinându-mă de stomac.

•••

Scrisoarea era scrisă de mână pe o foaie de hârtie fină, fără linii, cu litere rotunjite şi atât de decorative, încât păreau aproape caligrafice, nuanţa cernelei negre variind în intensitate ca atunci când scriai cu un stilou vechi. Scrisoarea suna astfel:

Dragă Abe,

Sper că scrisoarea mea te găsește sănătos și în siguranță. A trecut atât de mult de când ne-ai scris! Dar nu-ți scriu ca să te cert, ci ca să știi că adesea încă ne gândim la tine și ne rugăm pentru sănătatea ta.

Pentru Abe al nostru, curajos și chipeș!

Cât despre viața de pe insulă, nu pot să zic că s-au schimbat prea multe. Dar liniștea și ordinea ne plac cel mai mult!

Mă întreb dacă te-am mai recunoaște după atâția ani, deși sunt convinsă că tu ne-ai recunoaște pe noi – pe cei câțiva care am mai rămas aici, vreau să spun. M-aș bucura nespus dacă ne-ai trimite o poză recentă cu tine, dacă ai vreuna. Eu am inclus una veche de tot cu mine.

Lui E. îi e tare dor de tine. N-ai vrea să-i scrii?

Cu stimă și admirație,

Director principal
Alma LeFay Peregrine

Şi, după cum promisese, expeditoarea scrisorii inclusese şi o fotografie veche.

Am apropiat-o de lumina slabă a lămpii de pe birou, încercând să descopăr câteva trăsături distinctive pe chipul femeii, dar n-am reuşit. Imaginea era atât de stranie – şi cu toate astea, nu avea nimic în comun cu fotografiile pe care mi le arătase bunicul. Aici nu se vedea niciun truc. Era doar o femeie – o femeie care fuma o pipă. Arăta ca pipa lui Sherlock Holmes, curbată şi îndoită în jos, începând de la buzele ei. Privirea mi se întorcea mereu la imaginea pipei.

Oare asta să fi vrut bunicul să găsesc? *Da, asta trebuie să fie,* mi-am spus – nu scrisorile *lui* Emerson, ci o scrisoare ascunsă în cartea lui Emerson. Dar cine era directoarea asta, Peregrine? Am cercetat plicul pe verso căutând adresa expeditorului, dar n-am găsit decât o ştampilă ştearsă, pusă de cei de la poştă, pe care scria *Cairnholm Is., Cymru, UK.*

UK- asta însemna Marea Britanie. Ştiam de pe vremea când studiasem tot felul de atlase că *Cymru* însemna Ţara Galilor. *Cairnholm Is* trebuie să fi fost insula menţionată în scrisoare de Miss Peregrine. O fi fost aceeaşi insulă pe care trăise bunicul cât a fost copil?

Cu nouă luni în urmă îmi zisese să „găsesc pasărea”. Cu nouă ani în urmă se jurase că orfelinatul în care trăise fusese protejat de o pasăre – „o pasăre care fuma pipă”. La şapte ani i-am interpretat vorbele *ad litteram*, dar de data asta mi-am dat seama că directoarea din poză fuma o pipă şi se numea Peregrine, care era şi numele unui şoim. Şi dacă bunicul meu se referise la femeia care-l salvase când îmi spusese să „găsesc pasărea” – adică directoarea orfelinatului? Poate că se afla încă pe insulă, după atâţia ani, bătrână ca Tutankamon, dar susţinută de câţiva dintre protejaţii ei, copii care între timp crescuseră dar care nu plecaseră de pe insulă.

Pentru prima oară, vorbele bunicului meu începeau să aibă sens, chiar dacă într-un fel ciudat. Voia să mă duc pe insulă şi s-o găsesc pe femeia asta, pe fosta directoare a

căminului în care crescuse. Dacă cineva cunoştea secretele copilăriei lui, aceea era Miss Peregrine. Dar ştampila poştei era datată cu cincisprezece ani în urmă. Oare să fi fost încă în viaţă? Am făcut câteva calcule rapide în minte: dacă era directoare la un orfelinat în 1939 şi avea douăzeci şi cinci de ani, de pildă, asta însemna că în prezent avea peste nouăzeci. Aşa că, era posibil – aveam destui bătrâni în Englewood, mai bătrâni decât ea, care locuiau singuri şi conduceau încă – şi chiar dacă Miss Peregrine *murise* de atunci de când trimisese scrisoarea, poate mai erau oameni în Cairnholm care să mă poată ajuta, oameni care îl cunoscuseră pe bunicul Portman în copilărie. Oameni care îi cunoşteau secretele.

„Pe noi”, scrisese Miss Peregrine. „Pe cei câţiva care am mai rămas.”

•••

Vă daţi seama că n-a fost deloc uşor să-i conving pe ai mei să mă lase să-mi petrec o parte din vacanţa de vară pe o insulă micuţă din Ţara Galilor. Amândoi – în special maică-mea – au venit cu o mulţime de argumente convingătoare pentru a demonstra că ideea mea nu era deloc bună: ziceau că ar costa prea mult, că parcă am promis c-o să-mi petrec vara cu unchiul Bobby care urma să mă înveţe cum să conduc un imperiu farmaceutic, că n-avea cine să mă însoţească pentru că niciunul dintre ei n-avea chef să meargă cu mine şi în niciun caz nu mă lăsau să plec singur. N-am avut niciun contraargument inteligent şi felul în care mi-am motivat dorinţa – „Cred că sunt sortit să plec…” – nu se putea explica mai bine decât cu riscul de a părea şi mai sonat decât credeam că sunt. Despre ultimele cuvinte ale bunicului Portman, referitoare la scrisoare şi fotografie, nu voiam să le povestesc în ruptul capului – m-ar fi internat direct la balamuc. Singurele argumente care sunau cât de cât raţional erau: „Vreau să aflu mai multe despre istoria familiei noastre” şi niciodată convingătorul: „Chad Kramer şi Josh Bell se duc în Europa vara asta. Eu de ce nu pot?” I-am bombardat cât am putut

cu argumentele astea, fără să par disperat (la un moment dat, le-am spus chiar că „nu e ca şi cum n-aţi avea bani pentru asta”, o tactică pe care am regretat-o nespus mai încolo), dar părea că n-am nicio şansă.

Mai târziu însă, au avut loc câteva schimbări care m-au apropiat de ţelul meu. În primul rând, unchiul Bobby s-a răzgândit în ultima clipă în legătură cu vacanţa noastră – normal, cine ar vrea să stea în aceeaşi casă cu un ţicnit? Aşa că, dintr-odată, programul meu pentru vara aceea s-a dovedit a fi cât se poate de liber. După care, tata a aflat că Insula Cairnholm era un habitat extrem de important pentru păsări şi că jumătate din totalul contingentului unei specii rare trăia acolo pe insulă, informaţie care-i producea un orgasm ornitologic. Începu să vorbească despre o eventuală nouă carte, o a treia, şi, ori de câte ori deschidea subiectul, mă grăbeam să-l încurajez şi să par interesat. Dar rolul cel mai important l-a jucat dr. Golan. După o perioadă de linguşiri din partea mea surprinzător de scurtă, ne şocă pe toţi nu doar pentru că-mi aprobă planul, ci şi prin faptul că-i încurajă pe părinţii mei să mă lase să plec.

— Ar putea fi important pentru el, îi spuse într-o după-amiază mamei, la sfârşitul şedinţei. E un loc care a fost atât de mitologizat de bunicul lui, încât o vizită acolo nu i-ar face decât bine şi ar spulbera misterul. O să vadă că e doar un loc ca oricare altul şi, prin extensie, şi fantasmagoriile bunicului şi-ar pierde puterea exercitată asupra lui. Ar putea fi o modalitate eficientă de a combina fantezia cu realitatea.

— Dar aveam impresia că nu mai crede în chestiile alea, spuse mama, întorcându-se spre mine. Nu-i aşa, Jake?

— Da, da, am asigurat-o.

— Nu, nu mai crede, cel puţin la nivel conştient, spuse dr. Golan. Dar subconştientul e cel care-i face probleme acum. Visele, anxietatea.

— Şi chiar credeţi că drumul ăsta l-ar ajuta? îl întrebă mama îngustându-şi ochii, pregătită parcă să audă un adevăr de necombătut.

În privinţa recomandărilor pentru mine, cuvântul doctorului Golan era lege.

— Da, chiar cred.

Şi a fost îndeajuns.

•••

Lucrurile s-au aranjat după aceea de la sine, într-un ritm uimitor. Au fost cumpărate biletele de avion, s-a stabilit programul şi a fost întocmit planul. Aveam să petrec acolo trei săptămâni din luna iunie împreună cu tata. Mă întrebam dacă nu cumva era prea mult, dar tata susţinea că are nevoie de măcar atât ca să studieze pe îndelete coloniile de păsări de pe insulă. Eram sigur că mama o să protesteze – trei săptămâni! –, dar cu cât se apropia plecarea, cu atât devenea mai exaltată şi mai emoţionată pentru noi.

— Băieţii mei, în aventura vieţii, spunea radiind!

Sincer să fiu, entuziasmul ei mi s-a părut destul de înduioşător – până când, într-o după-amiază, am surprins-o vorbind la telefon cu o prietenă, turuind despre cât de uşurată se simte la gândul „c-o să-şi recapete viaţa” pentru trei săptămâni şi că „n-o să mai aibă pe cap doi copii smiorcăiţi”.

Şi eu te iubesc, îmi venea să-i zic cu tot sarcasmul de care eram capabil, dar nu mă văzuse, aşa că n-am spus nimic. O iubeam, bineînţeles, dar mai mult pentru că era un lucru obligatoriu şi de la sine înţeles, şi nu pentru că ar fi fost o persoană care să-mi fi plăcut foarte mult dacă aş fi întâlnit-o pe stradă, plimbându-se. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat oricum, pentru că, nu-i aşa, doar oamenii săraci merg pe jos.

În cele trei săptămâni rămase până la plecarea noastră am făcut tot posibilul să verific dacă domnişoara Alma LeFay Peregrine se mai afla printre cei vii, dar căutările pe internet n-au dus la niciun rezultat concret. Am presupus că mai trăia şi am sperat să pot vorbi cu ea la telefon ca s-o anunţ măcar că aveam să merg, dar nu mi-a luat mult să descopăr că locuitorii insulei Cairnholm *n-aveau* telefon.

Am găsit un singur număr valabil pentru toată insula, aşa că l-am format pe acesta.

A durat aproape un minut să mă conectez: linia şuieră, pocni, amuţi, apoi începu să şuiere din nou. Aveam impresia că percep fiecare kilometru străbătut de apelul meu. Într-un final, am auzit ţârâitul acela ciudat, tipic european – ţâââââr, ţţţââr… ţââââr-ţţţâââr –, după care mi-a răspuns un bărbat beat criţă, cel puţin aşa am presupus.

— Cloaca! mugi tipul.

Pe fundal se auzea o hărmălaie de nedescris, genul de muget estompat pe care-l auzi la momentul culminant al unui chef dezlănţuit, dat de membrii unei fraternităţi de la facultate. Am încercat să mă prezint, dar nu cred că m-a auzit.

— Cloaca! zbieră din nou. Acum cine mai e?

Dar înainte de a apuca să-i răspund, a luat receptorul de la ureche şi a ţipat la cineva.

— Am zis să tăceţi, tâmpiţilor, că vorbesc la…

Apoi linia amuţi. Am stat cu receptorul la ureche preţ de o secundă lungă şi derutantă, apoi l-am pus în furcă. Nu m-am obosit să sun înapoi. Dacă singurul telefon din Cairnholm era conectat la un cuib de nelegiuiţi numit „cloaca”, ce spunea asta despre restul insulei? Oare aveam să-mi petrec prima vacanţă în Europa fugind de maniaci beţi şi admirând păsări care îşi golesc maţele pe plaja stâncoasă? Poate că da. Dar dacă asta însemna c-aveam să dezleg enigma bunicului şi puteam să-mi văd mai departe de viaţa mediocră, atunci merita să îndur orice chin.

◆●◆ CAPITOLUL TREI ◆●◆

Ceaţa ne învăluia ca într-o mantie. Când căpitanul ne-a anunţat că mai aveam puţin şi ajungeam, am crezut că glumeşte; de pe puntea lăsată a feribotului nu distingeam nimic în afară de o perdea nesfârşită de cenuşiu. Mi-am încleştat mâinile pe balustradă şi m-am uitat la valurile verzi, contemplând peştii care aveau să se bucure în curând de mic dejunul meu, în timp ce tata stătea lângă mine tremurând, doar în cămaşă. Aerul era mai rece şi mai umed decât îmi imaginasem că poate fi în iunie. Speram, de dragul meu şi al lui, că cele treizeci şi şase de ore pe care le-am îndurat ca să ajungem până aici – trei avioane, două escale, moţăit cu schimbul prin gări dubioase, iar apoi călătoria interminabilă cu feribotul care îţi întorcea maţele pe dos – n-au fost în zadar. „Uite!” strigă tata. Am ridicat privirea şi am văzut un perete de stâncă ivindu-se pe pânza goală din faţa noastră.

Era insula bunicului meu. Ameninţătoare şi pustie, învăluită în ceaţă, păzită de un milion de păsări gălăgioase, arăta ca o fortăreaţă străveche, construită de nişte giganţi. Când m-am uitat spre stâncile ei dezgolite, cu vârfurile pierdute într-un recif de ceaţă fantomatică, gândul că s-ar putea să fie un loc magic nu mi s-a mai părut chiar atât de ridicol.

Greaţa de dinainte dispăruse. Tata alerga de colo-colo, ca un copil în ajunul Crăciunului, cu ochii aţintiţi la păsările care pluteau deasupra noastră.

— Ai văzut, Jacob? ţipă arătând spre un mănunchi de pete care pluteau prin văzduh. *Puffinus!*

Pe măsură ce ne apropiam de stânci, am observat nişte formaţiuni ciudate, ascunse pe sub apă. Un membru al echipajului observă că stăteam aplecat peste balustradă, holbându-mă la ele.

— N-ai mai văzut niciodată o epavă, nu-i aşa?

M-am întors spre el.

— Serios, chiar e o epavă?

— Toată zona asta e un cimitir nautic. Vorba căpitanilor bătrâni – „Între Hartland Point şi Cairnholm Bay e mormântul marinarului, vrei, nu vrei!”

În clipa aceea am trecut pe lângă o epavă care era atât de aproape de suprafaţă şi conturul carcasei sale înverzite se distingea atât de clar, încât aveam impresia c-o să se ridice dintre valuri ca un *zombi* dintr-un mormânt nu foarte adânc.

— L-ai văzut? spuse arătând în direcţia aceea. Ăla de acolo a fost scufundat de un submarin.

— Au existat submarine pe aici?

— O grămadă. Toată Marea Irlandei gemea de submarine germane. Pun pariu c-ai dispune de jumătate de flotă dac-ai putea scoate la suprafaţă toate navele pe care le-au scufundat cu torpile.

Ridică o sprânceană cu o mină dramatică, apoi se îndepărtă râzând.

Am alergat pe punte până la pupa, urmărind cu privirea epava care dispăru pe sub siaj. Apoi, chiar când începusem să mă întreb dacă o să avem nevoie de echipament de alpinişti ca să ajungem pe insulă, stâncile abrupte deveniră mai joase şi ieşiră în întâmpinarea noastră. Am înconjurat şi am intrat într-un golf în formă de semilună. În depărtare am zărit un port mic, cu bărci de pescuit colorate legănându-se pe apă, iar în spatele lui se vedea un oraş aşezat într-un bol de pământ verde. Pe păşunile care acopereau dealurile, oile erau răspândite ca pe o pătură cusută din petice, iar dealurile se înălţau spre o coamă înaltă, unde un perete de nori forma un parapet din flori de bumbac. Arăta superb, spectaculos şi diferit faţă de toate locurile pe care le văzusem până atunci. În timp ce intram în golf, m-am înfiorat uşor presimţind aventura care mă aştepta aici, de parcă aş fi descoperit o bucată de pământ acolo unde hărţile nu indicau decât un petic albastru, imposibil de distins.

Feribotul a coborât ancora şi noi am luat-o spre orăşel, cu bagajele în spate. Cercetând mai îndeaproape, am ajuns la concluzia că nu arăta la fel de bine ca de la depărtare,

cum de altfel se întâmplă cu majoritatea lucrurilor. Nişte căsuţe spoite, vechi, dar cu antene de satelit ca nişte farfurii, stăteau aliniate pe marginea unor străduţe neasfaltate şi pline de noroi. Având în vedere că insula era prea îndepărtată şi neinteresantă ca să justifice costurile pe care le-ar fi implicat tragerea unor cabluri electrice de pe continent, la fiecare colţ se auzea câte un generator împuţit, pe motorină, bâzâind ca o viespe furioasă, în perfectă armonie cu tractoarele uruinde, singurele mijloace de transport pe uscat de pe insulă. La marginea oraşului se zăreau nişte colibe vechi, părăsite şi fără acoperiş, dovadă că populaţia se micşora şi copiii plecau prin alte părţi, ademeniţi de un viitor mai luminos, uitând de tradiţia veche de sute de ani a pescuitului şi a creşterii animalelor de pe insulă.

Ne-am târât catrafusele prin oraş, căutând un loc numit Priest Home, unde tata rezervase o cameră. Mi-am imaginat o biserică veche transformată în pensiune – nimic pretenţios, doar un loc în care să dormim când nu ne uitam la păsări sau nu urmăream indicii. Am întrebat câţiva localnici cum am putea ajunge acolo, dar singurul răspuns pe care l-am primit au fost nişte priviri confuze.

— Sper că vorbesc engleză, spuse tata cu voce tare.

Şi chiar în clipa în care începu să mă doară mâna din cauza greutăţii absurde a geamantanului, am ajuns la o biserică. Am crezut că găsisem locul în care urma să ne cazăm, până când am intrat şi-am văzut că fusese într-adevăr transformată, dar nu într-o pensiune, ci într-un muzeu mic şi sărăcăcios.

Am dat peste custodele care lucra acolo cu jumătate de normă, într-o încăpere decorată cu plase de pescuit şi foarfece de tuns oi. Faţa i se lumină când ne văzu, ca apoi să se încrunte din nou, dându-şi seama că doar ne rătăcisem.

— N-aţi găsit Priest *Hole*[8], presupun. E singurul loc de pe insulă care are camere de închiriat.

Continuă să ne dea indicaţii pe un ton săltăreţ, ceea ce

[8] „Hole”, „gaură”, „văgăună” (în engleză, în original).

mi s-a părut foarte amuzant. Îmi plăcea foarte mult să-i aud vorbind pe galezi, chiar dacă nu înţelegeam decât jumătate din ce spuneau. Tata îi mulţumi bărbatului şi dădu să plece, dar tipul fusese atât de amabil încât nu m-am putut abţine să-i pun încă o întrebare.

— Ştiţi cumva unde e vechiul orfelinat?

— Ce anume? mă întrebă privindu-mă încruntat.

Pentru o clipă, m-am temut că am greşit insula sau, şi mai rău, că orfelinatul cu pricina era încă o fantasmă de-a bunicului.

— Un cămin pentru copii refugiaţi? am spus. De pe vremea războiului? O casă mare?

Bărbatul îşi muşcă buzele şi mă privi şovăitor, de parcă încerca să se decidă dacă să mă ajute sau mai bine să se spele pe mâini de toată povestea asta. Dar i se făcu milă de mine.

— Nu ştiu nimic despre niciun refugiat, spuse, dar cred că ştiu la ce te referi. E o casă sus de tot, pe cealaltă parte a insulei, dincolo de mlaştină şi pădure. Dar eu nu m-aş plimba singur pe acolo. Dacă te abaţi prea mult de la potecă, n-o să te mai întorci – în afară de iarba umedă şi căcărezele de oaie, nu stă nimic între tine şi golul în care te poţi prăbuşi de pe stânci.

— E bine de ştiut, spuse tata, aruncându-mi o privire. Promite-mi că nu te duci singur.

— Bine, bine.

— Dar de ce te interesează? mă întrebă bărbatul. Nu e tocmai o destinaţie turistică.

— E doar un proiect genealogic, răspunse tata zăbovind lângă uşă. Taică-meu a stat acolo câţiva ani, cât a fost copil.

Mi-am dat seama că încerca să evite orice discuţie despre psihiatri şi bunici morţi. Îi mulţumi încă o dată bărbatului şi mă conduse spre uşă.

Urmând indicaţiile custodelui, ne-am întors pe acelaşi drum până când am ajuns la o statuie înfricoşătoare cioplită dintr-o rocă neagră, o statuie ridicată în memoria locuitorilor insulei care au pierit înecaţi şi care se numea

„Femeie aşteptând”. Chipul ei exprima o jale nemărginită şi era reprezentată cu braţele întinse spre portul aflat la câteva străzi depărtare, dar şi spre Priest Hole care era chiar peste drum. N-aş zice că sunt un *connaisseur* în materie de hoteluri, dar o singură privire spre firma spălăcită îmi dădu de înţeles că n-o să ne bucurăm de o experienţă de patru stele, de genul „bomboane mentolate pe pernă, din partea casei”. Pe indicator, scris cu litere imense de tipar, am citit: „VINURI, ALE[9], SPIRTOASE.” Iar sub rândul de sus, cu litere mai modeste, stătea scris: „Mâncăruri fine”, iar dedesubt, adăugat de mână, semn că cineva se gândise la asta ulterior, scria: „Camere de închiriat.” E-ul era însă tăiat şi transformat în „ă”, sugerând că exista doar „o cameră”. Ne-am târât geamantanele spre uşă, tata bombănea ceva despre puşcăriaşi şi reclamă falsă, iar eu, privind în urmă spre „Femeia aşteptând”, mă întrebam dacă nu cumva aştepta pe cineva care să-i aducă doar ceva de băut.

Ne-am îndesat bagajele prin uşa întredeschisă şi ne-am oprit clipind în penumbra neaşteptată din pubul cu tavanul jos. Când mi s-au obişnuit ochii cu lumina, mi-am dat seama că „văgăună” era termen destul de potrivit: ferestrele mici, plumburii permiteau să intre doar atâta lumină cât să dai peste butoiul cu bere fără să te împiedici de mese şi de scaune pe drum. Mesele, ponosite şi instabile, ar fi fost mai utile ca lemne de foc. În ciuda orei matinale, nu ştiu cât să fi fost ceasul, barul era plin pe jumătate de bărbaţi în diferite stadii de ebrietate, cu capetele plecate cuvios peste halbele pline cu lichidul chihlimbariu.

— Sigur aţi venit pentru cameră, spuse tipul de după bar şi ieşi să dea mâna cu noi. Sunt Kev şi ăştia-s băieţii. Salutaţi frumos, băieţi!

— Salut, mormăiră, dând din cap spre halbele lor.

L-am urmat pe Kev pe nişte trepte înguste care duceau spre câteva camere (la plural!) pe care cu îngăduinţă le-am putea descrie drept „simple”. Avea două dormitoare – tata

[9] Bere englezească.

l-a cerut pe cel mai spaţios – şi o cameră care servea drept bucătărie, sufragerie şi cameră de zi, însemnând că avea o masă, o canapea roasă de molii şi o plită. Baia se putea folosi „aproape tot timpul”, ca să-l citez pe Kev, „dar dacă se împute treaba, puteţi să vă duceţi la Umblătoarea Bătrână”. Ne indică o latrină improvizată de pe aleea din spate, care se vedea, cu totul convenabil, de la fereastra dormitorului meu.

— Ah, da, şi o să aveţi nevoie şi de astea, spuse scoţând două lămpi cu petrol din dulap. Generatoarele se opresc la zece pentru că ne costă al dracului de mult să transportăm până aici combustibilul, aşa că ori vă culcaţi devreme, ori vă obişnuiţi cu lumânările şi petrolul, spuse rânjind. Sper că nu-i prea medieval pentru voi!

L-am asigurat că ne descurcăm perfect cu petrolul şi cu buda din curte, că, de fapt, suna chiar amuzant – puţină aventură nu strică, dom’le –, după care ne-am lăsat conduşi până jos spre ultimul punct de atracţie al turului nostru.

— Puteţi să mâncaţi aici, spuse, şi mă aştept s-o faceţi, nu de alta, dar altundeva n-aveţi unde. Dacă vreţi să daţi un telefon, să ştiţi că avem unul aici, în colţ. Se întâmplă să fie coadă la el, ce-i drept, pentru că telefoanele mobile n-au acoperire, şi asta e singura linie fixă de pe insulă. Aşa că, da, avem de toate, după cum vedeţi: o bucătărie, un pat, un telefon!

Apoi se lăsă pe spate şi râse mult şi zgomotos.

Singurul telefon de pe insulă. I-am aruncat o privire – era genul montat într-o cabină, în caz că doreai un pic de intimitate, ca cele pe care le vezi în filmele vechi – şi mi-am dat seama îngrozit că *asta* era orgia grecească, petrecerea studenţească sălbatică la care mi s-a făcut legătura atunci când am sunat la singurul număr de telefon existent pe insulă, cu câteva săptămâni în urmă. *Asta era cloaca.*

Kev îi înmână tatălui meu cheile de la camerele noastre.

— Ştiţi unde mă găsiţi dacă aveţi întrebări, spuse.

— Da, aş avea o întrebare, am zis eu. Ce-i aia „cloacă” –

vreau să zic, „gaură”[10]?

Bărbaţii de la bar izbucniră în râs.

— Păi, cum, nu ştii? E o gaură făcută pentru preoţi, bineînţeles! spuse cineva, la care ceilalţi începură să râdă şi mai tare.

Kev se deplasă spre nişte scânduri asamblate la nimereală din podeaua neregulată, aflate în faţa şemineului, unde dormea un câine murdar şi zdrenţăros.

— Uită-te aici, spuse bătând cu pantoful în ceva ce părea să fi fost o uşă montată în podea. Cu mulţi ani în urmă, când simplul fapt că erai catolic putea să te trimită la spânzurătoare, preoţimea venea aici ca să se ascundă de derbedeii trimişi de regina Elisabeta. Iar noi îi ascundeam pe toţi cei care aveau nevoie de o ascunzătoare în nişte găurele comode ca cea de aici – numite „găuri pentru preoţi”[11].

M-a impresionat faptul că folosise pronumele „noi”, de parcă i-ar fi cunoscut personal pe locuitorii aceia vechi ai insulei, care muriseră deja de câteva secole.

— Comod pe naiba! spuse unul dintre bărbaţii de la bar. Pun pariu că se perpeleau acolo ca pe grătar şi nu reuşeau să se mişte niciun centimetru!

— Prefer oricând să mă perpelesc cu capul la cutie decât să-mi pună laţul ăia care omoară preoţi! spuse un altul.

— Să bem pentru asta! spuse primul. Pentru Cairnholm – să dea Domnul să fie mereu un loc în care să ne putem adăposti!

— Pentru Cairnholm! strigară în cor şi ridicară paharele.

•••

Epuizaţi şi zăpăciţi de diferenţa de fus orar, ne-am culcat devreme – sau, mai bine zis, ne-am culcat şi ne-am pus pernele pe cap ca să nu mai auzim cacofonia de bubuituri înfundate care răzbătea de la etaj şi care se intensifica într-atât încât, la un moment dat, am crezut că

[10] Joc de cuvinte *(Piss Hole* – „cloacă” – şi *Priest Hole,* numele pensiunii).

[11] *Priest holes,* în engleză în original.

petrecăreţii mi-au invadat camera. Apoi, probabil că s-a făcut zece, pentru că, brusc, generatoarele bâzâinde au sfârâit o singură dată, după care au amuţit, la fel ca muzica de jos şi lumina lămpii de afară care îmi pătrundea prin geam. Dintr-odată am fost învăluit într-un cocon de linişte şi de întuneric fermecător, şi doar şoaptele îndepărtate ale valurilor îmi mai aminteau unde mă aflu.

Pentru prima oară după luni de zile m-am cufundat într-un somn adânc, netulburat de coşmaruri. În schimb, l-am visat pe bunicul meu copil, petrecându-şi prima noapte aici, străin printre străini, sub un acoperiş străin, încredinţându-şi viaţa unor oameni care vorbeau o limbă străină. Când m-am trezit, lumina soarelui invadase camera şi mi-am dat seama că Miss Peregrine nu salvase doar viaţa bunicului meu, ci şi pe a mea şi a tatălui meu. Şi azi, cu puţin noroc, aveam să-i mulţumesc în sfârşit pentru acest lucru.

Am coborât la parter. Tata se aşezase deja la o masă; îşi sorbea cafeaua şi îşi lustruia binoclul sofisticat. Tocmai mă aşezasem şi eu, când apăru Kev cu două farfurii pline cu nişte hălci de carne de o provenienţă incertă şi câteva felii de pâine prăjită la grătar.

— Nu ştiam că pâinea se poate prăji şi la grătar, am remarcat, la care Kev a răspuns că nu exista aliment care să nu poată fi îmbunătăţit prin prăjire.

La micul dejun am discutat cu tata despre planul de acţiune pentru ziua respectivă. Urma să facem un fel de recunoaştere pe teren ca să ne familiarizăm cu insula. Mai întâi, aveam să stabilim punctele ornitologice fierbinţi de pe harta tatei, apoi aveam să plecăm în căutarea orfelinatului. Am înghiţit totul pe nerăsuflate. Abia aşteptam să plecăm.

Energizaţi bine de mâncarea grasă, am părăsit taverna şi am traversat oraşul, ferindu-ne de tractoare şi ţipând unul la altul ca să acoperim uruitul generatoarelor, până când străzile au fost înlocuite de câmpii şi zgomotul s-a stins în urma noastră. Era o zi răcoroasă şi vântul bătea cu putere – soarele se ascundea în spatele unor nori imenşi,

ca apoi să străbată din nou printre ei şi să puncteze dealurile cu nişte raze spectaculoase –, iar eu mă simţeam plin de energie şi de speranţă. Ne îndreptam spre o plajă stâncoasă unde văzuse tata nişte păsări de pe feribot. Nu prea ştiam cum vom ajunge acolo – insula arăta cam ca un bol şi era înconjurată de dealuri şi stânci care plonjau direct în mare dar în punctul acesta, stâncile fuseseră erodate şi o potecă ducea până jos, spre un banc de nisip înconjurat de apă.

Am coborât până la plajă, uitându-ne cu atenţie pe unde călcăm, şi am descoperit o colonie întreagă de păsări care băteau din aripi, cârâiau şi pescuiau în băltoace rămase după flux. Tata făcu ochii mari.

— Fascinant, bâigui râcâind o bucată de guano împietrit cu capătul rotund al stiloului său. O să am nevoie de ceva timp. E în regulă dacă mai stau?

Mai văzusem expresia aia şi înainte, aşa că ştiam exact ce însemna „ceva timp” – ore întregi.

— Atunci mă duc să caut singur casa, am spus.

— Nu, singur nu te duci. Mi-ai promis doar.

— Atunci voi găsi pe altcineva care să mă ducă până acolo.

— Pe cine?

— Kev cunoaşte sigur pe cineva.

Tata privi către mare, unde un far masiv şi ruginit se înălţa dintr-un morman de stânci.

— Ştii care ar fi răspunsul dacă ar fi şi mama aici, spuse.

Părinţii mei au teorii diferite în privinţa educaţiei.

Mama a fost mereu cea care a impus regulile, plutind deasupra tuturor, în timp ce tata a încercat să se abţină. Spunea că e important să fac greşeli şi să învăţ din ele singur, măcar din când în când. În plus, dacă mă lăsa să plec, ar fi fost liber să se joace toată ziua cu guanoul ăla.

— OK, spuse, dar să nu uiţi să-mi laşi numărul celui care te însoţeşte.

— Tată, aici nimeni nu are telefon.

Tata oftă.

— Aşa este. Păi, în regulă, atâta timp cât e o persoană

de încredere.

•••

Kev era plecat cu nişte comisioane şi fiindcă nu mi se părea o idee bună să-l rog pe vreunul dintre clienţii lui obişnuiţi, am intrat în primul magazin, cu gândul să mă adresez cuiva care măcar are o slujbă decentă. Pe uşă scria NEGUSTOR DE PEŞTE. Am intrat, dar imediat m-am făcut mic în faţa bărbosului uriaş care mă întâmpină şi care purta un şorţ plin de sânge. Se opri din tăiat capete de peşte şi se holbă la mine, cu satârul de pe care picura sânge, iar eu am jurat că n-o să mai discriminez niciodată vreun beţiv.

— Da'de ce dracu'? mârâi când auzi unde voiam să ajung. Ce vrei să vezi acolo în afară de mocirlă şi vreme cretină?

I-am povestit despre bunicul meu şi despre fostul orfelinat. Se încruntă, apoi se aplecă peste tejghea şi aruncă o privire sceptică spre încălţările mele.

— Poate te duce Dylan că nu cre' că-i ocupat, spuse arătând cu satârul spre un puşti cam de vârsta mea, care aranja nişte peşte într-o vitrină frigorifică. Da'-ţi trebe' nişte încălţăminte mai de Doamne-ajută. Nu te las să te duci în cipicii ăia – o să rămâi fără ei în nămol!

— Serios? am întrebat. Sunteţi sigur?

— Dylan! Adu-i omului o pereche de Wellingtoni!

Puştiul mârâi ceva şi trase de timp dinadins, închizând cu încetinitorul uşa vitrinei frigorifice şi spălându-se pe mâini înainte de a se târî până la peretele pe care erau montate rafturile cu articolele de galanterie.

— Întâmplător avem o pereche de cizme zdravene la reducere, spuse negustorul de peşte. Plăteşti o pereche, primeşti o pereche!

Izbucni în râs şi despică un somon cu satârul, propulsându-i capul peste tejgheaua alunecoasă, plină de sânge, şi trimiţându-l direct într-o găletuşă aflată la capătul mesei.

Am pescuit din buzunar banii „pentru cazuri de urgenţă"

pe care-i primisem de la tata, spunându-mi că o jecmăneală mică nu mai conta dacă astfel aveam să o întâlnesc mai repede pe femeia pentru care am traversat Atlanticul.

Am părăsit prăvălia încălţat într-o pereche de cizme de cauciuc atât de mari, încât puteam să le port fără să-mi dau jos tenişii şi atât de grele încât cu greu reuşeam să mă ţin după ghidul meu îmbufnat.

— Şi ce faci, mergi la şcoală aici, pe insulă? l-am întrebat pe Dylan şi am grăbit pasul ca să-l ajung din urmă.

Chiar eram curios – oare cum era pentru cineva de vârsta mea să locuiască aici?

Dylan rosti cu jumătate de gură numele unui oraş de pe continent.

— Şi cât faci până acolo cu feribotul? O oră sau…?

— Da.

Şi cu asta am încheiat discuţia. Îmi răspunse cu şi mai puţine silabe la încercările mele de a purta o conversaţie – cu alte cuvinte, nu-mi mai răspunse nicicum –, aşa că până la urmă am renunţat şi l-am urmat fără să-i mai pun întrebări. La ieşirea din oraş ne-am întâlnit cu un prieten de-al lui, un băiat mai mare care purta un trening de un galben trăsnit şi nişte lanţuri de aur fals. Nici dacă ar fi fost îmbrăcat în astronaut n-ar fi arătat mai scos din context, îşi lipi pumnul de cel al lui Dylan şi se prezentă drept „Vierme”.

— Vierme?

— E numele lui de scenă, îmi explică Dylan.

— Suntem cei mai belea raperi din Ţara Galilor, spuse Vierme. Categoria grea, ai înţeles? Io-s Emsi Vierme şi el e Sturgeon Surgeon, eicheiei Emsi Dirty Dylan, eicheiei Dirty Bizniss, beatboxeru’ număru’ unu din Cairnholm. Facem şou, Dirty Di? Îi arătăm lu’ Yankeu’ ăsta cum ne mişcăm în teren?

Dylan păru iritat.

— Acum?

— Hai, frate, bagă nişte beat-uri originale!

Dylan dădu ochii peste cap, dar făcu ce i se ceruse. La început am crezut că s-a înecat, dar sunetele scuipate au început să formeze un oarecare ritm – *puh, puh-CHAH, puh-puhhh, puh-CHAH* – şi Vierme începu să recite ca raperii.

— Transmit cu plăcere mirosind a bere/cu putere, tac'-tu'-i pe şomaj/de ceva vreme/Vierme din Priest Hole în efect/rimele mele-s terapie/Dylan freacă discu'/ să sară-n aer boxele!

Dylan se opri.

— Da' n-are niciun Dumnezeu, spuse. Şi, apropo, tac'-tu'-i şomer, nu taică-meu.

— Să-mi bag, Dirty Di, ai stricat rima! spuse Vierme şi continuă în stilul lui Dylan, imitând un robot care se deplasa cu încetinitorul, săpând găuri în pietriş cu călcâiul. Ia microfonu', Di!

Dylan păru stânjenit, dar începu să recite.

— Am întâlnit o zdreanţă pe nume Sharon/Îi plăcea treningu' şi tenişii pe care-i port/I-am arătat pe loc ce-i aia apogeu/Versurile astea le-am făcut pe bideu!

Vierme scutură din cap.

— Pe *bideu?*

— N-am terminat!

Se întoarseră spre mine întrebându-mă ce părere am. Cum niciunul dintre ei nu se dădea în vânt după versurile celuilalt, nu prea ştiam ce să răspund.

— Cred că-mi plac chestiile mai… nu ştiu, cu chitări şi cântat şi aşa.

Vierme mă expedie dintr-un singur gest.

— Nu ştie cu ce se mănâncă nici dacă-i dai mură-n gură, mormăi.

Dylan râse şi cei doi executară un ritual complex şi extravagant de saluturi, dând mâna, bătând cuba şi boxând cu pumnul întins.

— Gata, putem să plecăm?

Cei doi mârâiră şi mai zăboviră puţin, însă n-a durat mult şi am pornit, cu tot cu Vierme care se ţinea după noi.

Am urcat povârnişul, încercând să mă gândesc ce i-aş

putea spune lui Miss Peregrine când ne vom întâlni. Mă aşteptam să fiu prezentat unei stimabile doamne galeze, să sorbim ceai în salon şi să stăm la taclale, până când s-ar fi ivit momentul potrivit pentru vestea cea rea. „Sunt nepotul lui Abraham Portman”, i-aş fi zis. „Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea asta tocmai eu, dar bunicul s-a stins.” Apoi, după ce-ar fi încetat să-şi tamponeze discret colţul ochilor, aveam s-o copleşesc cu întrebări.

I-am urmat pe Vierme şi pe Dylan pe un drumeag care se unduia de-a lungul unor păşuni pline de oi la păscut, apoi am urcat creasta de munte pe un drum care te făcea să-ţi scuipi plămânii. Valuri de ceaţă pluteau şerpuind peste vârful muntelui, atât de dese încât aveai impresia că ai ajuns într-o altă lume. Era asemenea unui peisaj biblic; o ceaţă cu care, îmi imaginam eu, un Dumnezeu furios i-ar fi pedepsit pe egipteni. Pe cealaltă parte a povârnişului ceaţa părea şi mai deasă în timp ce coboram. Soarele se dizolva, luând forma unei flori palide şi albe. Umezeala se agăţa de tot ce întâlnea, acoperindu-mă de broboane şi apoi îmi pătrundea în haine. Temperatura scăzuse. Pentru o clipă, i-am pierdut pe Vierme şi pe Dylan din vedere dar în secunda următoare poteca s-a lărgit şi au apărut din nou. Mă aşteptau.

— Pe-aici, Yankeule! strigă Dylan.

L-am urmat supus. Am părăsit poteca şi am luat-o pe o câmpie mocirloasă, acoperită de iarbă. Nişte oi cu lâna umedă şi cozi din care picurau apă se holbau la noi cu ochi mari şi apoşi. Din ceaţă se ivi o căsuţă. Toate geamurile şi uşile erau acoperite cu scânduri.

— Sunteţi siguri că asta e? am întrebat. Pare goală.

— Goală? Nici vorbă! E *plină* de căcat, răspunse Vierme.

— Hai, intră! spuse Dylan. Aruncă o privire!

Bănuiam că vor să mă păcălească, dar m-am apropiat şi am bătut la uşă. Nu era încuiată şi când am atins-o s-a deschis puţin. Era prea întuneric ca să văd ceva, aşa că am făcut un pas pe – şi, spre surprinderea mea, *în* – ceea ce părea a fi o podea bătătorită, dar care, mi-am dat seama în curând, era o mare adâncă de excremente care îmi

ajungea până la fluierul piciorului. Coşmelia aia nelocuită, atât de nevinovată de dinafară, fusese transformată într-o stână de oi. O cloacă, literalmente.

— Dumnezeule! am ţipat dezgustat.

De afară s-a auzit o rafală de râsete. M-am împleticit cu spatele spre uşă înainte ca mirosul să mă scoată din ring şi i-am găsit aplecaţi şi ţinându-se de burtă de râs.

— Sunteţi nişte dobitoci, pe bune, am spus, încercând să scap de mizerie bătând cu talpa în pământ.

— De ce? mă întrebă Vierme. Nu ţi-am *zis* că-i plin de căcat?

Am sărit în faţa lui Dylan.

— Îmi arăţi casa sau nu?

— Vezi că-i serios, spuse Vierme ştergându-şi lacrimile.

— Normal că-s serios!

Dylan încetă să mai zâmbească.

— Credeam că faci ’şto.

— Ce să fac?

— Că glumeşti, gen.

— Păi, nu, nu glumeam.

Băieţii schimbară nişte priviri încurcate. Dylan îi şopti ceva lui Vierme. Acesta îi şopti ceva la rândul lui. Într-un final, Dylan se întoarse şi îmi arătă poteca.

— Dacă chiar vrei s-o vezi, spuse, mergi mai departe până treci de mlaştină şi intri-n pădure. E ditamai casa veche. N-ai cum s-o ratezi.

— Haide, băi, ce dracu’! Nu ziceaţi că veniţi cu mine?

Vierme îşi feri privirea şi spuse:

— Mai departe de atât nu mergem.

— De ce?

— Aşa, pur şi simplu.

Apoi se întoarseră şi porniră agale pe drumul pe care veniserăm, învăluiţi de ceaţă.

Mi-am cântărit opţiunile. Puteam să plec cu coada-ntre picioare şi să-mi urmez batjocoritorii înapoi în oraş sau puteam merge mai departe singur şi să-l mint pe tata.

După patru secunde de chibzuială intensă, am luat-o din loc.

•••

O mlaştină întinsă şi stranie se distingea prin ceaţă, întinzându-se cât vedeam cu ochii de-o parte şi de alta a potecii, cu iarbă ofilită şi apa de culoarea ceaiului; monotonia peisajului era întreruptă doar din când în când de câte un morman de pietre. Mlaştina se termina brusc la marginea unei păduri cu copaci scheletici, cu vârfurile unite sus ca perii umezi ai unei pensule. Poteca se pierdea apoi printre trunchiurile prăbuşite şi covoarele de iederă. Mă întrebam cum se descurca o femeie în vârstă ca Miss Peregrine în cursa asta de obstacole. „Măcar poştaşul tot trebuie să treacă pe aici”, m-am gândit, deşi părea că nimeni nu mai pusese piciorul pe poteca aia de luni, poate chiar ani de zile.

Am sărit cu greu peste un trunchi imens de copac, acoperit cu muşchi alunecos, după care drumeagul coti brusc. Copacii se despărţiră ca nişte perdele şi dintr-odată am văzut-o, cuprinsă de o mantie de ceaţă, înălţându-se pe vârful unui deal năpădit de buruieni. Casa. M-am prins imediat de ce refuzaseră băieţii să mă însoţească.

Bunicul mi-a descris-o de sute de ori, dar în poveştile lui, casa era tot timpul un loc luminos şi vesel – mare şi diformă, cu tot felul de cotloane şi ascunzişuri, dar plină de râsete şi de lumină. Ce vedeam în faţa mea însă nu era un refugiu pentru monştri, ci un monstru în sine, holbându-se la mine din vârful dealului, căscând a foame. Copacii crescuţi înăuntru pătrunseseră prin geamurile sparte şi nişte viţă-de-vie scabroasă ciuguleau pereţii ca anticorpii care atacau un virus – de parcă natura însăşi i-ar fi declarat război –, dar clădirea părea imposibil de nimicit, înălţându-se cu stoicism, în ciuda unghiurilor greşite şi a dinţilor ştirbi ai cerului care se iveau pe alocuri, pe unde acoperişul se prăbuşise.

Am încercat să mă conving că cineva ar mai fi putut locui acolo, chiar şi aşa, distrusă cum era. Auzisem destule poveşti de genul ăsta pe la noi – o ruină pe cale să se prăbuşească, undeva la marginea oraşului, cu perdelele trase tot timpul, care până la urmă se dovedea a fi locuită

de vreo relicvă umană, care a supravieţuit cu supă cu tăiţei şi unghii tăiate, fiind descoperită doar atunci când un evaluator imobiliar sau vreun recenzor prea zelos a dat buzna în casă ca s-o găsească pe amărâta fiinţă pulverizată pe o canapea. Oamenii îmbătrânesc şi nu le mai pasă de casa în care stau, familiile lor îi şterg de pe listă, dintr-un motiv sau altul – e trist, dar se întâmplă. Ceea ce însemna că trebuia să bat la uşă, indiferent că-mi plăcea sau nu.

Mi-am adunat tot curajul de care eram în stare şi am mărşăluit până la porticul plin de ţigle sparte şi lemn putrezit, prin buruienile care îmi ajungeau până la mijloc, apoi am aruncat o privire înăuntru printr-o fereastră spartă. Tot ce am reuşit să disting prin geamul mânjit erau contururile unor piese de mobilier, aşa că am bătut la uşă şi m-am dat câţiva paşi înapoi, aşteptând în liniştea fantomatică, pipăind scrisoarea din buzunar a lui Miss Peregrine. O adusesem în caz că trebuia să dovedesc cine eram, dar după un minut, două, părea puţin probabil c-aş avea nevoie de ea.

Am coborât în curte şi am dat un ocol casei căutând o altă intrare, încercând să-mi dau seama cât de mare era, dar părea că nu se mai termină, ca şi cum după fiecare colţ m-ar fi aşteptat un rând nou de balcoane, turnuleţe şi coşuri de fum. Am găsit o cale de acces în spatele casei: un cadru de uşă gol, acoperit cu viţişoare de tot felul, căscând spre mine o gură întunecată, gata să mă înghită. Mi se făcea pielea de găină doar uitându-mă, dar nu venisem până aici din celălalt capăt al lumii ca să-mi iau tălpăşiţa urlând, alungat de o casă înfricoşătoare. M-am gândit la toate ororile pe care le-a avut de înfruntat bunicul Portman cât a trăit şi m-am simţit mai hotărât. În caz că era cineva înăuntru, sigur aveam să dau peste persoana cu pricina. Am urcat scările dărăpănate şi am trecut pragul uşii.

•••

M-am oprit în holul de la intrare, întunecat ca un mormânt, şi m-am holbat îngrozit la ceea ce păreau a fi nişte piei atârnate în cârlige. După o clipă îngrozitoare în

care mi-am imaginat un canibal ţicnit sărind din umbră cu cuţitul în mână, mi-am dat seama că nu erau decât nişte haine ferfeniţite şi înverzite de vreme. M-am înfiorat fără să vreau şi am respirat adânc. Nu explorasem mai mult de câţiva metri şi deja făceam pe mine de frică. „Adună-te!”, mi-am spus şi am pornit încet mai departe, cu inima ameninţând să-mi sară din piept.

Cu cât înaintam, cu atât mi se părea că încăperile sunt mai în ruină şi mai greu de intrat. Ziare adunate de vânt. Jucării împrăştiate, dovezi ale existenţei unor copii demult pieriţi, zăceau acoperite acum de un strat de praf aproape organic. Mucegaiul urcase pe pereţi împrejurul geamurilor devenind negri şi pufoşi. Şemineele erau năpădite de viţele coborâte prin acoperiş şi care se întindeau pe jos ca nişte tentacule de extratereştri. Bucătăria era un experiment ştiinţific care o luase complet razna – rafturi întregi de conserve explodaseră după şaizeci de sezoane de îngheţ şi dezgheţ, împroşcând peretele cu pete ameninţătoare –, iar stratul de tencuială căzută pe podeaua camerei de zi era atât de gros, încât pentru o clipă am crezut că a nins înăuntru. La capătul coridorului, tânjind după lumină, mi-am balansat greutatea pe o scară hodorogită, cizmele mele lăsând urme proaspete în stratul de praf. Treptele gemură de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn greu. Dacă ar fi fost cineva la etaj, mi-ar fi ieşit demult în întâmpinare.

Până la urmă am ajuns la nişte camere din care lipseau pereţi întregi şi în care crescuse o pădurice de tufişuri şi copaci piperniciţi. Se stârnise o briză neaşteptată. Am stat şi m-am întrebat ce ar fi putut oare să provoace nişte stricăciuni atât de grave. Aveam o presimţire sumbră: mă încerca sentimentul că ceva teribil se întâmplase în acel loc. Nu reuşeam să pun cap la cap poveştile idilice ale bunicului şi casa asta de coşmar, şi nici gândul că s-ar fi putut refugia în locul acela în care domnea doar haosul nu avea niciun sens. Ar mai fi fost mult de explorat, dar dintr-odată mi s-a părut o pierdere de vreme; n-avea cum să fi stat cineva acolo; nici cel mai retras pustnic. Am plecat cu impresia că mă aflam mai departe de adevăr ca niciodată.

◆●◆ CAPITOLUL PATRU ◆●◆

Am străbătut pădurea ţopăind, împiedicându-mă şi orbecăind printre copaci şi prin ceaţă ca un orb, şi am ajuns din nou pe celălalt tărâm, unde era lumină, şi m-am mirat să văd soarele apunând şi colorând totul în roşu. Cumva, ziua se scursese pe nesimţite. Tata mă aştepta cu o bere neagră ca noaptea în faţă şi cu laptopul deschis. M-am aşezat şi am luat o gură de bere înainte să apuce să ridice privirea de la ce scria.

— Aoleu, Dumnezeule care eşti! am bolborosit încercând să dau pe gât înghiţitura, ce-i asta? Ulei fermentat de motor?

— Ceva de genul, spuse tata râzând şi îmi smulse halba din mână. Nu-i ca berea americană. Nu c-ai şti ce gust are berea de la noi, nu-i aşa?

— Nu, nici vorbă, am spus şi i-am făcut cu ochiul, deşi era adevărat.

Tatei îi plăcea să creadă că eram un puşti popular şi aventuros cum fusese el la vârsta mea – un mit părea mult mai uşor de transmis decât un adevăr.

Am fost supus unui scurt interogatoriu referitor la cum am ajuns la casă şi cine m-a dus până acolo, şi, pentru că cea mai la îndemână minciună e să nu spui totul, am trecut testul cu brio. Am „uitat” să spun că Vierme şi Dylan m-au păcălit şi m-au lăsat să mă bălăcesc în excremente de oaie şi m-au abandonat cu doar un kilometru înainte să ajungem la destinaţie. Tata părea mulţumit că deja am reuşit să fac cunoştinţă cu nişte puşti de vârsta mea; cred c-am uitat să-i menţionez şi faptul că mă urau.

— Şi? Cum arăta casa?

— Praf.

Tata tresări.

— A trecut ceva timp de când a stat bunicul acolo, nu-i aşa?

— Da. Sau oricine altcineva.

Tata a închis laptopul, semn că urma să-mi acorde toată

atenţia.

— Văd că eşti dezamăgit.

— Păi, ştii, n-am călătorit atâtea mii de kilometri pentru o casă plină de gunoaie sinistre.

— Şi ce vrei să faci?

— Vreau să găsesc nişte oameni cu care să stau de vorbă. Cineva trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu copiii care au stat acolo. Bănuiesc că unii încă mai trăiesc. Pe continent, dacă nu aici. Într-un cămin de bătrâni sau ceva.

— Sigur. E o variantă şi-asta.

Dar nu părea prea convins. După un moment de răgaz, spuse:

— Şi ţi se pare că începi să înţelegi cine era bunicul, cum era el cât a trăit aici?

Am căzut pe gânduri.

— Nu ştiu. Cred că da. E doar o insulă, ştii?

Tata dădu din cap.

— Exact.

— Şi tu?

— Eu? mă întrebă ridicând din umeri. Eu am renunţat de mult să încerc să-l înţeleg pe tata.

— Ce trist! Nu te-a interesat?

— Ba da, cum să nu. Dar, după un timp, a încetat să mă intereseze.

Simţeam că discuţia se îndrepta într-o direcţie care nu-mi convenea întru totul, dar am insistat.

— De ce?

— Când cineva nu te lasă să intri, la un moment dat nici tu nu mai baţi la uşă. Înţelegi ce vreau să zic?

Nu cred că l-am auzit prea des vorbind astfel. O fi fost din cauza berii sau pentru că eram atât de departe de casă, sau poate c-a decis că, în sfârşit, eram destul de mare ca să aud chestii din astea. Oricare ar fi fost motivul, nu voiam să se oprească.

— Dar a fost tatăl tău. Cum ai putut să renunţi aşa, pur şi simplu?

— Nu eu am fost cel care a renunţat! a spus puţin cam prea tare, apoi a coborât privirea jenat, rotind halba cu

bere. Doar că, ştii, adevărul e că bunicul tău nu s-a prea descurcat în rolul de tată, dar a simţit că trebuie să fie părinte pentru că niciunul dintre fraţii sau surorile lui n-au supravieţuit războiului. Aşa că a adoptat strategia părintelui plecat tot timpul – la vânătoare, cu afaceri, oriunde. Şi când *era* acasă… era ca şi cum ar fi fost plecat.

— Ca atunci, de Halloween?

— Ce vrei să spui?

— Ştii – chestia aia cu poza.

Era o poveste veche: sărbătoreau Halloweenul. Tata avea patru sau cinci ani şi nu fusese niciodată la colindat şi bunicul Portman îi promisese că o să-l ia cu el după ce iese de la muncă. Bunica îi cumpărase un costum de iepuraş roz, ridicol, iar tata s-a îmbrăcat şi l-a aşteptat pe bunicul pe aleea de acces, de la cinci după-masa până la lăsarea întunericului, dar el nu s-a întors. Bunica se înfuriase atât de tare, încât i-a făcut o poză lui taică-meu care plângea în stradă, doar ca să-i demonstreze bunicului ce dobitoc era. Şi, bineînţeles, poza cu pricina a devenit o adevărată relicvă pentru familia noastră şi un motiv de jenă eternă pentru taică-meu.

JUN • 56

— N-a fost doar Halloweenul ăla, bâigui. Pe bune, Jake, cred c-ai fost mai apropiat de el decât am fost eu toată viaţa. Nu ştiu – între voi exista o legătură invizibilă.

Nu ştiam ce să-i răspund. Era gelos pe mine?

— De ce-mi spui chestiile astea?

— Pentru că eşti fiu-meu şi nu vreau să suferi.

— De ce-aş suferi?

Tăcu. Afară norii se deplasară, iar ultimele raze de soare ne întinseră umbrele pe pereţi. Stomacul mi se strânse ca atunci când părinţii vor să te anunţe că se despart, dar tu te prinzi înainte de-a spune ceva.

— N-am săpat prea adânc când a fost vorba de bunicul tău, de teamă c-o să dau peste ceva îngrozitor, spuse într-un târziu.

— Te referi la război?

— Nu. Bunicul tău a păstrat secretele alea pentru că erau dureroase. Mi-am dat seama de asta. Prin călătoriile lui, prin faptul că era plecat tot timpul. Am înţeles de ce o făcea, de fapt. Cred că – şi mătuşă-ta e de aceeaşi părere – a avut pe cineva. A existat o altă femeie. Poate chiar mai multe.

Am lăsat enigma să plutească un timp în aer. Simţeam o mâncărime ciudată în zona feţei.

— Asta-i o nebunie, tată!

— Odată am găsit o scrisoare. Era scrisă de o femeie necunoscută. Îi era adresată bunicului tău. „Te iubesc, mi-e dor de tine, când te întorci”, chestii de genul ăsta. O porcărie ieftină, genul „ruj-pe-guler”. N-o să uit niciodată.

Am simţit un val fierbinte de ruşine, de parcă ar fi descris o mârşăvie de-a mea. Dar tot nu-mi venea să cred.

— Am rupt scrisoarea şi am aruncat-o în veceu. De atunci n-am mai găsit niciuna. Probabil că a fost mai atent.

Nu ştiam ce să spun. Nu puteam să-l privesc.

— Îmi pare rău, Jake. Sunt sigur că nu-ţi place să auzi aşa ceva. Ştiu că-l idolatrizai.

A întins mâna ca să-mi cuprindă umărul, dar m-am ferit, am tras zgomotos scaunul şi m-am ridicat.

— Eu nu *idolatrizez* pe nimeni.

— Bine, eu doar am… nu vreau să ai surprize, atâta tot.

Mi-am înşfăcat haina şi am aruncat-o peste umăr.

— Ce faci? O să ne aducă cina imediat.

— Te înşeli în privinţa lui. O să-ţi dovedesc că te înşeli.

Tata oftă. Era genul de oftat care te lăsa să câştigi.

— OK. Sper s-o faci.

Am ieşit din Priest Hole şi am început să mă plimb fără ţintă. Uneori vrei doar să ieşi pe o uşă şi atât.

Taică-meu avea dreptate, bineînţeles: chiar îl idolatrizam pe bunicul. Existau nişte lucruri pe care voiam neapărat să le cred despre el şi faptul că fusese un soţ adulter nu se încadra în categoria asta. Când eram copil, poveştile bunicului Portman îmi dădeau de înţeles că oamenii puteau să aibă şi-o viaţă plină de magie. Şi aveam impresia că bunicul îşi păstrase aura magică şi după ce-am încetat să mai cred în ele. Faptul că îndurase toate ororile alea, că văzuse umanitatea în starea ei cea mai decăzută şi viaţa lui se schimbase radical din cauza asta – şi că a ajuns totuşi omul cinstit, bun şi curajos pe care l-am cunoscut –, *ăsta* mi se părea un lucru cu adevărat magic. Aşa că nu puteam crede că era un mincinos, un soţ infidel şi un părinte rău. Pentru că dacă bunicul Portman nu era un om cinstit şi bun, atunci nu ştiu cine ar fi putut fi.

•••

Uşile muzeului erau deschise şi luminile aprinse, dar înăuntru nu părea să fie cineva. M-am dus acolo ca să-l găsesc pe custode, în speranţa că ştia câte ceva despre istoria insulei şi a locuitorilor ei, şi c-ar putea să mă lămurească puţin în legătură cu casa aceea părăsită şi cu foştii ei locatari. Am presupus c-a ieşit doar pentru scurt timp – nu era ca şi cum hoardele de vizitatori ar fi rupt uşa – şi am intrat în sanctuar ca să-mi mai omor timpul, uitându-mă la exponatele din muzeu.

Exponatele, cele câteva existente, erau aşezate în vitrine mari, întoarse spre intrare, aliniate de-a lungul pereţilor şi amplasate în locul şirurilor de bănci din fosta biserică. Majoritatea erau incredibil de plictisitoare, prezentând

viaţa într-un sat tradiţional de pescari şi misterele dăinuitoare ale zootehniei, dar un exponat ieşea totuşi în evidenţă. Era pus într-un loc privilegiat, în faţa tuturor cabinetelor din încăpere, într-o vitrină elegantă expusă pe fostul altar. Era protejat de un cordon peste care am păşit şi de o tăbliţă cu un avertisment pe care nu m-am deranjat să-l citesc, iar cabinetul era dintr-un lemn lucios şi un capac din plexiglas, astfel încât puteai să vezi ce conţinea.

Cred că am icnit de spaimă când m-am uitat înăuntru – şi, preţ de o secundă de panică, mi-am spus – „un monstru!”, pentru că, dintr-odată, complet nepregătit, am dat peste un cadavru înnegrit. Corpul zbârcit semăna în mod ciudat cu făpturile care mă bântuiseră în coşmaruri. Avea culoarea cărnii uscate sau prăjite la proţap. Dar văzând că n-a înviat (ceea ce m-ar fi făcut să-mi pierd definitiv minţile), n-a spart sticla şi nu mi-a sărit la jugulară, mi-am mai venit în fire. Era doar un exponat de muzeu, chiar dacă unul extrem de morbid.

— Văd c-ai făcut cunoştinţă cu bătrânu’! strigă cineva din spatele meu şi când m-am întors, l-am văzut pe custodele muzeului venind spre mine. Te-ai descurcat destul de bine. Am văzut oameni în toată firea leşinând pe loc!

Rânji şi îmi întinse mâna.

— Martin Pagett. Nu cred că ţi-am reţinut numele ieri.

— Jacob Portman, am spus. Cine-i tipul? Cea mai renumită victimă a unui omor din Ţara Galilor?

— Ha-ha! Ei, da, l-am putea numi şi aşa, deşi nu m-am gândit niciodată la el altfel. E cel mai bătrân locuitor al insulei, cunoscut şi ca Omul din Cairnholm în cercurile de arheologi – dar noi îi zicem, simplu, Bătrânul. Are peste douăzeci şi şapte de mii de ani, mai precis, deşi n-avea mai mult de şaişpe’ când a murit. Aşa că e un bătrân destul de tânăr, am putea spune.

— Douăzeci şi şapte *de mii?* am întrebat, aruncând o privire peste chipul băiatului mort, ale cărui trăsături delicate se păstraseră cumva, intacte.

— Dar arată atât de…

— Asta se întâmplă când îţi petreci anii de glorie într-un mediu în care nu pătrund bacteriile şi oxigenul, ca de pildă pe fundul mlaştinii. E un adevărat izvor al tinereţii acolo jos – asta dacă eşti deja mort, vreau să spun.

— Acolo l-aţi găsit? În mlaştină?

Custodele râse.

— Nu l-am găsit eu! L-au găsit tăietorii de brichete care săpau după turba de baltă în cariera de piatră de acolo, mai demult, prin anii ’70. Era atât de bine conservat, încât s-au gândit că poate exista vreun criminal liber în Cairnholm – până când poliţiştii s-au uitat la arcul din Epoca de Piatră pe care-l ţinea în mână şi la funia împletită din păr uman care îi atârna la gât. Nu prea mai vezi chestii din astea în ziua de azi.

M-am înfiorat.

— Sună a sacrificiu uman sau ceva de genul ăsta.

— Exact. I-au făcut felul combinând mai multe tehnici: strangulare, înec, eviscerare şi o lovitură la cap. Pare cam mult, nu crezi?

— Ba da, presupun.

Martin râse cu poftă.

— Presupune, auzi!

— OK, da, aşa e.

— Bineînţeles că aşa e. Dar fascinant pentru noi, cei din lumea modernă, e că puştiul nu s-a împotrivit, pare-se. Cei din tribul lui credeau că mlaştinile – şi în special mlaştina noastră – erau porţi către tărâmul zeilor, şi deci locul perfect pentru a le aduce cea mai preţioasă ofrandă: pe ei înşişi.

— Ce nebunie!

— Mda, cam da. Nu cred că felul în care ne omorâm în zilele noastre unul pe celălalt o să le pară mai logic urmaşilor noştri. Şi în ceea ce priveşte poarta către un alt univers, eu zic că o mlaştină e o alegere destul de decentă. Nu e nici apă, nici uscat – e un loc intermediar.

Se aplecă peste vitrină şi studie silueta dinăuntru.

— Nu-i aşa că-i superb?

M-am uitat din nou la corpul eviscerat, maltratat şi

înecat, care devenise astfel nemuritor.

— Nu mi se pare, am spus.

— Veniţi şi priviţi-l pe omul de smoală! Negru zace mortul cu faţa blândă ca scrumul, membrele-i uscate, ca nişte vene de cărbune, picioarele, lemn plutitor şi ochii boabe de struguri stafidiţi!

Îşi aruncă braţele în lături ca un actor amator şi începu să mărşăluiască în jurul cabinetului.

— Veniţi şi vedeţi rănile-i crude! Urmele de cuţit răsfirate; creierul şi oasele expuse de pietre, funia care-i atârnă încă de gât. Prim fruct zdrobit şi aruncat la pământ – căutător de rai – trup bătrân, captiv în tinereţe – da, cred că te iubesc!

Făcu o plecăciune în timp ce aplaudam.

— Super, am spus. Dumneavoastră sunteţi autorul?

— Da, eu sunt vinovatul! răspunse cu un zâmbet fâstâcit. Mă mai prostesc şi eu, fac pe poetul când şi când. E doar un hobby. În orice caz, mulţumesc că m-ai suportat.

M-am întrebat, oare ce căuta un om straniu şi bun orator ca el în Cairnholm, cu pantalonii lui la dungă şi nişte poeme nu tocmai rele, arătând mai mult a director de bancă decât a cineva care trăia pe o insulă măturată de vânturi, cu un singur telefon şi drumuri nepavate.

— Mi-ar face mare plăcere să-ţi arăt şi restul colecţiei, spuse, conducându-mă spre uşă, dar mă tem că e ora închiderii. Dar poate mâine, dacă vrei să mai vii…

— De fapt, aş fi vrut să vă întreb ceva, am spus, întrerupându-l înainte de a mă pofti afară. E legat de casa de care v-am pomenit azi-dimineaţă. M-am dus s-o văd.

— Aşa deci! exclamă. Am crezut că te-am speriat. Şi ce mai face casa noastră bântuită? Mai e în picioare?

L-am asigurat că da, după care am trecut direct la subiect.

— Ştiţi, oamenii care au stat acolo – aveţi idee ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Am fost surprins – deşi probabil că n-ar fi trebuit. Miss Peregrine era bătrână. Bătrânii mor. Dar asta nu însemna

că cercetările mele se terminau aici.

— Caut pe cineva care a stat acolo, în afară de directoare.

— Au murit cu toţii, spuse. Nimeni n-a supravieţuit războiului.

Asta mi-a luat câteva secunde s-o procesez.

— La ce vă referiţi? Ce război?

— Aici când zicem „război”, ne referim la unul singur, la cel de-Al Doilea. A fost un raid aerian german, aşa au murit dacă nu mă înşel.

— Nu, n-are cum să fie aşa.

Dădu din cap.

— Pe vremea aia, în capătul îndepărtat al insulei exista o unitate antiaeriană, chiar lângă pădurea din apropiere. Din cauza asta, Cairnholm devenise o ţintă militară justificabilă. Nu că „justificabil” ar fi însemnat ceva pentru nemţi. În orice caz, o bombă a fost deturnată de la ţintă şi… da…

Scutură din cap.

— Ghinion pur.

— N-are cum să fie aşa, am spus din nou, deşi începusem să am dubii.

— De ce nu stai jos? Pot să-ţi fac un ceai dacă vrei. Pari cam abătut.

— Nu, mi-e doar puţin rău…

M-a condus la scaunul din biroul lui şi s-a dus să facă ceaiul. Am încercat să-mi adun gândurile. *Bombardată în război* – asta explica de ce din unele camere lipseau pereţi întregi. Da, dar cum rămânea cu scrisoarea lui Miss Peregrine – cu ştampilă de Cairnholm – trimisă cu doar cincisprezece ani în urmă?

Martin se întoarse şi îmi întinse o cană.

— Am pus şi-un strop de Penderyn, spuse. Reţetă secretă, să ştii. Ar trebui să te pună pe picioare cât ai zice peşte.

I-am mulţumit şi am luat o înghiţitură, dându-mi seama prea târziu că ingredientul secret era nişte whiskey tare ca naiba. Simţeam că mi-am opărit esofagul cu napalm.

— Da, pişcă puţin, am recunoscut, roşu ca racul.

Martin se încruntă.

— Cred c-ar fi mai bine dacă m-aş duce după taică-tău.

— Nu, nu, o să-mi revin. Dar dacă puteţi să-mi mai spuneţi ceva despre atacul ăla, v-aş fi recunoscător.

Martin se aşeză pe scaunul din faţa mea.

— Apropo de asta, sunt curios. Zici că bunicul tău a stat la orfelinat. Nu ţi-a povestit niciodată nimic despre atac?

— Şi eu mă mir, am spus. Bănuiesc că s-a întâmplat după ce a plecat de acolo. Când a fost asta, la începutul sau la sfârşitul războiului?

— Mi-e ruşine să recunosc, dar nu ştiu. Dar dacă vrei neapărat să afli, pot să-ţi fac cunoştinţă cu cineva care ştie – unchiul meu, Oggie. Are optzeci şi trei de ani şi şi-a trăit toată viaţa pe insulă. Are şi-acum o minte ascuţită ca briciul.

Martin aruncă o privire spre ceas.

— Sunt sigur c-o să-ţi povestească tot ce vrei, dacă-l prindem înainte să înceapă *Father Ted* la televizor.

•••

Zece minute mai târziu, Martin şi cu mine eram cufundaţi adânc într-o canapea supraîncărcată din camera de zi a lui Oggie, plină de teancuri de cărţi, cutii de pantofi uzaţi şi destule lămpi cât să ilumineze Cavernele din Carlsbad. O singură lampă era băgată în priză. Începusem să-mi dau seama că existenţa pe o insulă îndepărtată îi transformase pe oameni în şobolani adunaţi în grupuri. Oggie şedea cu faţa spre noi, îmbrăcat cu un blazer jerpelit şi nişte pantaloni de pijama, de parcă ar fi aşteptat musafiri – nu doar musafiri demni de nişte simpli pantaloni – şi se legăna încontinuu într-un fotoliu din ceva material sintetic în timp ce ne vorbea. Părea bucuros că avea nişte ascultători şi, după ce ne înşirase o întreagă poliloghie despre vreme, politica galeză şi nivelul deplorabil de cultură al tineretului de azi, Martin reuşi să-i îndrepte atenţia spre atacurile aeriene şi copiii din orfelinat.

— Mi-i amintesc, sigur că da, spuse. O adunătură tare

ciudată. Îi vedeam, din când în când, în oraş – pe copii şi uneori şi pe femeia care îi îngrijea –, cumpărau lapte ori medicamente sau mai ştiu eu ce. Când le dădeai „bună dimineaţa”, întorceau capul, nu se uitau la tine. Nu erau prea sociabili, stăteau mai mult izolaţi în casa aia mare. Îţi dai seama că circulau tot felul de zvonuri şi vorbe despre ce-ar putea să facă acolo, cu toate că nimeni nu ştia nimic sigur.

— Ce fel de vorbe?

— O grămadă de tâmpenii. Cum spuneam, nimeni nu ştia nimic. Tot ce pot să-ţi spun e că nu erau copii normali, nu erau nişte orfani obişnuiţi – ca cei din Barnardo Home sau din alte locuri, care veneau în oraş pentru parade şi alte festivităţi, şi erau cât se poate de vorbăreţi. Gaşca asta era altfel. Unii nu ştiau nici englezeşte, vorba ’ceea, limba regelui. De fapt, nu vorbeau nicio boabă de engleză.

— Asta pentru că nu erau orfani pe bune, am spus. Erau refugiaţi din alte ţări. Polonia, Austria, Cehoslovacia…

— Serios, chiar aşa? spuse Oggie şi ridică o sprânceană. Ciudat, eu unul n-am auzit nimic de genul ăsta.

Părea ofensat, ca şi cum l-aş fi jignit pretinzând că ştiu mai multe despre insula lui decât el. Începuse să se legene în scaun mai violent, mai repede. Dacă şi restul populaţiei îi primise cu aceeaşi atitudine pe bunicul meu şi pe ceilalţi copii, nu mă mir că stăteau mai mult izolaţi.

Martin îşi drese glasul.

— Aşa, unchiule, şi bombardamentele?

— Of, ai răbdare că nu fug nicăieri. Da, nemţii ăia nenorociţi. Cine-ar putea să-i uite?

Şi se lansă într-o descriere detaliată despre cum era viaţa pe insulă, ameninţat tot timpul de raidurile aeriene germane: ne povesti despre sirenele urlânde, despre oamenii care alergau panicaţi să se adăpostească, despre asistentul medical voluntar care alerga de la o casă la alta şi se asigura că jaluzelele erau trase şi iluminatul stradal era stins ca inamicul să nu găsească ţinta prea uşor. S-au pregătit cât au putut de bine, dar nu s-au gândit niciodată c-ar putea fi bombardaţi cu adevărat, având în vedere că

pe continent existau porturi şi fabrici – ţinte mult mai importante decât micul depozit de arme de pe Cairnholm. Cu toate astea, într-o noapte, a început să plouă cu bombe.

— Era un zgomot infernal, spuse Oggie. Aveam impresia că insula e atacată de nişte uriaşi care tropăiau şi am zis că n-o să se termine niciodată. Au bubuit de ne-au spart timpanele, dar slavă Domnului că n-a fost rănit nimeni din oraş. Din păcate, dintre bieţii noştri artilerişti – care s-au luptat cât au putut – şi amărâţii de la orfelinat n-a scăpat nimeni. O bombă a fost de ajuns. Şi-au sacrificat vieţile pentru patrie, vă zic. Dumnezeu să-i binecuvânteze, oriunde or fi fost.

— Vă mai amintiţi când s-a întâmplat asta exact? l-am întrebat. În primii sau ultimii ani de război?

— Pot să-ţi spun data exactă – 3 septembrie 1940.

Simţeam că nu mai am aer. Mi-am amintit imediat chipul pământiu al bunicului, abia mişcându-şi buzele şi rostind exact aceleaşi cuvinte: „3 septembrie 1940.”

— Sunteţi absolut… sigur? În legătură cu data?

— Nu apucasem să mă înrolez, spuse. Mi-ar mai fi trebuit un an. Noaptea aceea a fost singurul „război” de care am avut parte. Aşa că, da, sunt sigur.

Mă simţeam amorţit, deconectat de tot ce era în jurul meu. Chestia asta era mult prea stranie. Oare mi se juca o farsă, m-am întrebat – o farsă ciudată şi deloc amuzantă?

— Şi n-a existat niciun supravieţuitor? întrebă Martin.

Bătrânul căzu puţin pe gânduri, rătăcind cu privirea în sus, spre tavan.

— Acum că mă întrebi, am impresia că a fost unul. Unul singur. Un tânăr, poate cu câţiva ani mai în vârstă decât băiatul ăsta.

Se opri din legănat încercând să-şi aducă aminte.

— A venit în oraş a doua zi, dimineaţa, fără nicio zgârietură. Şi nu părea nici foarte tulburat, având în vedere că îşi văzuse amicii murind. Dubios rău.

— O fi fost în stare de şoc, spuse Martin.

— Nu m-aş mira, zise Oggie. A deschis gura o singură dată ca să-l întrebe pe taică-meu când pleca feribotul

următor spre continent. Zicea că vrea să se înroleze cât mai repede şi să-i omoare pe monştrii ăia blestemaţi care i-au ucis prietenii.

Povestea lui Oggie era aproape la fel de fantezistă ca cele pe care obişnuia să mi le spună bunicul Portman, şi, cu toate astea, n-aveam niciun motiv să mă îndoiesc de el.

— L-am cunoscut, am spus. A fost bunicul meu.

M-au privit cu uimire.

— I-auzi, spuse Oggie, asta da!

M-am scuzat şi m-am ridicat. Văzând că nu prea sunt în apele mele, Martin se oferi să mă conducă până la pub, dar l-am refuzat. Simţeam nevoia să rămân singur cu gândurile mele.

— Atunci treci pe la mine zilele astea, spuse, iar eu i-am promis c-o să-l vizitez.

Am luat-o pe drumul mai lung, trecând pe lângă luminile plutinde ale portului. Aerul părea încărcat de mirosul de apă sărată şi de fumul scos de coşurile a sute de case, fiecare cu soba ei. M-am plimbat până la capătul unui ponton şi am privit luna care răsărise pe deasupra apei. Mi l-am imaginat pe bunicul stând acolo în dimineaţa aceea oribilă de după, amorţit de şoc, aşteptând un feribot care avea să-l ducă departe de acolo, departe de moartea la care a fost martor, către un nou război. N-aveai cum să scapi de monştri nici măcar pe insula asta care pe hartă părea cât un firicel de nisip, protejată de munţi de ceaţă, stânci ascuţite şi valuri violente. Nu exista scăpare. Ăsta era adevărul crunt de care a încercat să mă apere bunicul.

În depărtare am auzit generatoarele scuipând şi oprindu-se şi, pentru o secundă, toate luminile din port şi de la ferestrele caselor din spatele meu zbârnâiră înainte de a se stinge definitiv. Am încercat să-mi închipui cum ar fi putut să arate asta dintr-un avion – o întreagă insulă care stinge lumina, ca şi cum nici n-ar fi existat. O supernova în miniatură.

•••

M-am întors acasă la lumina lunii, simţindu-mă mic şi

neînsemnat. Taică-meu stătea la aceeaşi masă la care-l lăsasem, cu o farfurie cu friptură de vită mâncată pe jumătate şi nişte sos înţepenit şi gras.

— Ia te uită, cine s-a întors, spuse în timp ce mă aşezam. Ţi-am pus cina deoparte.

— Nu mi-e foame, am spus şi i-am povestit tot ce aflasem despre bunicul Portman.

Părea mai degrabă furios decât surprins.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-a povestit niciodată nimic. Nici măcar o dată.

Îi înţelegeam furia: una era să nu-i povesteşti unui nepot despre asta, şi alta era să nu-i povesteşti nimic copilului tău – mai ales atâta timp.

Am încercat să schimb subiectul, adoptând un ton optimist.

— E incredibil, nu crezi? Prin câte a trecut…

Tata dădu din cap.

— Nu cred c-o să ştim vreodată.

— Îşi ascundea bine secretele, nu-i aşa?

— Glumeşti? Omul era o adevărată fortăreaţă din punct de vedere emotiv.

— Dar, ştii, mă gândeam dacă asta nu explică totuşi un lucru. Poate de asta a fost atât de distant cu tine, când erai mic.

Tata îmi aruncă o privire severă. Ştiam că trebuia să mă fac înţeles cât mai repede, altfel riscam să întrec măsura.

— Păi, îşi pierduse deja familia de două ori. O dată în Polonia şi a doua oară, aici – unde găsise o familie adoptivă. Şi atunci când aţi apărut tu şi mătuşa Susie…

— Cel care se arde suflă şi-n iaurt?

— Da, vorbesc serios. Şi atunci poate că n-o înşela nici pe bunica, nu crezi?

— Nu ştiu, Jake. Nu cred că lucrurile sunt chiar aşa de simple, că totul e aşa, doar în alb şi negru.

Scoase un oftat, aburind pereţii halbei.

— Un lucru mi-e clar, oricum. Ştiu de ce aţi fost atât de apropiaţi. Tu şi bunicul.

— OK…

— I-a luat cincizeci de ani ca să-şi revină după frica şi grija pe care o presupunea o familie. Iar tu ai apărut exact când trebuia.

Nu ştiam cum să-i răspund. Cum ai putea să-i spui tatălui tău: „Îmi pare rău că tatăl tău nu te-a iubit suficient?” N-am ştiut, aşa că i-am spus doar noapte bună şi m-am dus la culcare.

•••

M-am sucit şi m-am învârtit toată noaptea. Nu-mi puteam lua gândul de la scrisori – cea găsită de tata şi mătuşa Susie când erau copii, cea scrisă de „femeia aia” şi cea pe care o găsisem eu, scrisă de Miss Peregrine. „Dacă era vorba de aceeaşi persoană?” – ăsta era gândul care nu-mi dădea pace.

Ştampila de pe scrisoarea lui Miss Peregrine era de acum cincisprezece ani, cu toate că, dacă era să cred în poveştile bătrânului, sărmana femeie ar fi trebuit să fie împrăştiată în stratosferă încă din 1940. În capul meu, chestia asta putea fi explicată în două feluri: fie bunicul meu corespondase cu un mort – lucru puţin probabil –, fie scrisoarea fusese scrisă de cineva care se folosea de numele ei ca să-şi ascundă adevărata identitate.

— Şi de ce ai vrea să-ţi ascunzi identitatea? Pentru că ai ceva de ascuns. Pentru că eşti „femeia aceea”.

Şi dacă prin călătoria asta descopeream doar că bunicul fusese un soţ infidel şi mincinos? Oare încercase cu ultima suflare să-mi spună ceva despre familia lui adoptivă – sau voia să se confeseze, să admită că avusese o relaţie dubioasă, veche de zeci de ani? Poate că voia să-mi povestească despre amândouă, şi adevărul era că, până să devină adult, bunicul meu îşi pierduse familia de atâtea ori încât nu mai ştia cum e să ai una sau cum e să-i fii credincios celei pe care o ai.

Sigur că erau doar presupuneri. Nu aveam nicio certitudine şi nici pe cine să întreb. Cei care cunoscuseră, poate, răspunsul, erau morţi de mult. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore călătoria asta îşi pierduse tot

sensul.

Am alunecat într-un somn tulbure. M-am trezit când se lumina de ziuă. Auzisem un zgomot în cameră. M-am întors pe cealaltă parte să văd ce e şi am tresărit. Pe şifonierul meu stătea o pasăre imensă care se holba de sus la mine. Avea capul neted, acoperit cu pene cenuşii şi gheare care zgrebţănau pe marginea şifonierului în timp ce păşea speriată într-o parte şi alta, de parcă ar fi vrut să mă vadă mai bine. M-am holbat la ea paralizat, întrebându-mă dacă nu cumva visez.

L-am strigat pe tata şi la auzul vocii mele, pasărea şi-a luat zborul de pe şifonier. Mi-am acoperit faţa cu braţele şi m-am rostogolit într-o parte, iar când m-am uitat din nou, nu mai era. Zburase pe geamul deschis.

Tata a intrat împleticindu-se şi cu ochii înceţoşaţi:

— Ce s-a întâmplat?

I-am arătat urmele ghearelor de pe şifonier şi o pană care aterizase pe podea.

— Doamne, ce ciudat, spuse răsucind pana în palmă. Şoimii migratori[12] nu se apropie niciodată atât de mult de oameni.

M-am gândit că poate n-am auzit bine.

— Ai spus *şoim migrator?*

Ridică pana.

— Da, a fost un şoim migrator. Un *peregrine.* Sunt nişte făpturi uimitoare – cele mai rapide păsări de pe pământ. Ai impresia că-şi schimbă forma, la cum îşi alungesc corpul în aer.

Numele era doar o coincidenţă stranie, dar cu toate astea, mi-a dat o senzaţie greu de descris, de care nu reuşeam să mă eliberez.

La micul dejun, am început să mă întreb dacă nu cumva renunţasem prea uşor. Da, era adevărat că nu mai rămăsese nimeni în viaţă cu care să fi putut vorbi despre bunicul, dar casa era încă în picioare şi existau destule locuri pe care puteam să le cercetez. Dacă ascundea vreun indiciu legat de secretele bunicului – vreo scrisoare, poate,

[12] *Peregrine* (în engleză în original).

sau vreun album foto, un jurnal –, arseseră sau putreziseră cu zeci de ani în urmă. Dar ştiam că-mi va părea rău dacă părăseam insula fără să fac cercetări.

Aşa se face că o persoană extrem de dispusă la coşmaruri, orori nocturne, bau-bauri, bâţâială şi panică, Văzut Lucruri Care Nu Există, se convinge pe sine să mai dea o tură – ultima – până la casa abandonată şi, mai mult ca sigur, bântuită, în care pieriseră înainte de vreme peste zece copii.

◆●◆ CAPITOLUL CINCI ◆●◆

Era o dimineaţă aproape perfectă. Când am părăsit pubul, aveam impresia că am nimerit într-unul dintre peisajele alea retuşate care vin la pachet ca imagini de fundal atunci când îţi cumperi un calculator nou: străzi mărginite de colibe decrepite, întinzându-se în zare, făcând loc unor câmpii verzi, prinse laolaltă de nişte ziduri din piatră şerpuite, întreg peisajul fiind completat de nelipsiţii nori albi, plutitori. Dar dincolo de acest decor, în spatele caselor, al câmpiilor şi al oilor care se târau dintr-un loc în altul, ca nişte ghemotoace din vată de zahăr, se zăreau limbile de ceaţă densă care lingeau creasta muntelui din depărtare – acolo unde se termina acest tărâm şi începea celălalt, cel rece, umed şi neîncălzit de soare.

M-am îndreptat spre lanţul muntos şi m-a prins o ploaie torenţială. Bineînţeles că îmi uitasem cizmele de cauciuc şi drumul se transformă rapid într-o panglică din ce în ce mai afundată în noroi. Dar preferam să mă ud puţin decât să urc dealul ăla de două ori într-o dimineaţă, aşa că mergeam cu capul plecat ca să mă feresc cât puteam de stropii reci şi m-am târât mai departe. În scurt timp am trecut pe lângă adăpostul oilor. Contururile animalelor adăpostite acolo de frig se distingeau cu greu, apoi urmă mlaştina învăluită în ceaţă, tăcută şi fantomatică. M-am gândit la locuitorul de douăzeci şi şapte de mii de ani al muzeului Cairnholmului şi m-am întrebat oare câţi mai fuseseră îngropaţi sub câmpiile alea, nedescoperiţi, prizonieri ai morţii, câţi îşi mai jertfiseră viaţa acolo, în căutarea raiului.

Când am ajuns la orfelinat, burniţa se transformă într-o ploaie torenţială. Nu-mi permiteam să pierd vremea prin curtea funebră a casei, meditând la aspectul ei ameninţător – la felul în care cadrul fără uşă părea că mă înghite când am intrat cu capul plecat, sau la scândurile îmbibate de apă de pe hol care cedaseră puţin sub paşii

mei. Am stat acolo, storcându-mi cămaşa şi scuturându-mi părul, iar când m-am mai uscat, am început să cercetez locul. Ce anume căutam, nu ştiam sigur. O cutie cu scrisori? Numele bunicului scrijelit pe un perete? Totul părea ireal.

Am umblat de colo-colo, ridicând covoare întregi de ziare vechi şi uitându-mă pe sub scaune şi pe sub mese. Mi-am imaginat că o să descopăr o scenă oribilă – un morman de schelete încurcate, îmbrăcate în zdrenţe carbonizate –, dar n-am găsit decât nişte camere care erau mai mult afară, în aer liber, decât înăuntru, deformate de umezeală, vânt şi multiplele straturi de noroi. Parterul arăta catastrofal. M-am întors la scări, conştient că de data asta va trebui să pun piciorul pe ele. Mai rămânea o singură întrebare: ce era mai bine, să urc sau să cobor? Un contraargument pentru prima variantă era faptul că n-aş fi avut prea multe opţiuni pentru o evadare rapidă (din faşa aurolacilor care îşi făceau veacul pe acolo, a vârcolacilor sau a ce-mi mai putea trece prin mintea mea tulburată) decât dacă mă aruncam pe geamul de la etaj. Jos aş fi avut aceeaşi problemă, plus că era întuneric şi n-aveam nici măcar o lanternă. Aşa că am ales să urc.

Scările s-au lamentat sub greutatea paşilor mei printr-o simfonie de cutremurări şi scârţâieli, dar n-au cedat şi ceea ce am descoperit apoi la etaj – cel puţin, în comparaţie cu parterul bombardat – era o adevărată capsulă a timpului. Camerele arătau neaşteptat de bine, aliniate de-a lungul holului acoperit cu fâşii de tapet scorojit. Vreo două camere erau invadate de mucegai acolo unde intrase apa printr-o fereastră spartă, dar restul erau acoperite doar de un strat gros de praf; altfel păreau aproape noi: o cămaşă mucegăită era aruncată neglijent pe spătarul unui scaun, nişte monede împrăştiate pe noptieră. Nu era greu să-ţi imaginezi că nimic nu se schimbase; totul rămăsese întocmai aşa cum fusese lăsat de copii, de parcă timpul s-ar fi oprit în noaptea în care au murit.

M-am perindat prin fiecare cameră, examinând totul ca un arheolog. Într-o cutie erau jucării de lemn, mucegăite;

creioane colorate pe un pervaz, decolorate de lumina a zeci de mii de după-amieze; o casă pentru păpuşi cu păpuşi condamnate la închisoare pe viaţă într-o colivie împopoţonată. Într-o bibliotecă modestă, umezeala infiltrată în lemn îndoise rafturile, transformându-le în nişte zâmbete strâmbe. Mi-am trecut degetul peste cotoarele dezgolite, de parcă m-aş fi întrebat pe care s-o aleg. Am văzut cărţi clasice ca *Peter Pan* sau *Grădina secretă,* poveşti scrise de autori uitaţi de istorie, manuale de latină şi greacă. Într-un colţ fuseseră înghesuite nişte bănci vechi. „Aici învăţau, aici era clasa, şi Miss Peregrine a fost învăţătoarea lor”, mi-am spus.

Am încercat să deschid nişte uşi grele, apăsând pe clanţă, dar umezeala le umflase şi le ferecase de tot – aşa că mi-am luat avânt şi le-am împins cu umărul. Se deschiseră brusc cu o scrâşnitură stridentă. Am aterizat în nas în următoarea încăpere. Când m-am ridicat şi m-am uitat în jur, mi-am dat seama că nu-i putea aparţine decât lui Miss Peregrine. Era ca o cameră din castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, cu lumânări învelite de pânze de păianjen, montate în nişte sfeşnice de perete, o măsuţă de toaletă cu oglindă, plină cu sticluţe de cristal şi un pat imens din lemn de stejar. Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat în ultima seară, cum s-a dat jos domnişoara dintre aşternuturi în toiul nopţii, trezită de vaietul sirenelor care vesteau atacul aerian, cum i-a adunat pe copiii ameţiţi încă de somn, cum şi-au înşfăcat hainele în drum spre ieşire.

„V-a fost frică? Aţi auzit avioanele?” m-am întrebat.

Începusem să mă simt ciudat. Aveam senzaţia că sunt privit; că toţi copiii erau încă aici, conservaţi ca băiatul din mlaştină, protejaţi de ziduri. Simţeam cum mă privesc printre crăpăturile şi nodurile goale din lemn.

Am păşit în următoarea cameră. Prin geam se strecura o lumină slabă. Petale de tapet albastru deschis atârnau ofilite deasupra unor paturi mici, acoperite şi acum cu nişte aşternuturi prăfuite. Ceva îmi spunea că asta fusese camera bunicului meu.

„De ce m-ai trimis aici? Ce voiai să văd?”

Apoi am observat ceva sub unul dintre paturi şi m-am lăsat în genunchi ca să mă uit. Era o valiză veche.

„Valiza asta a fost a ta? Cu asta te-ai urcat în tren ultima oară când i-ai văzut pe părinţii tăi, în ziua în care prima ta viaţă a dispărut pe nesimţite?”

Am tras-o afară şi am bâjbâit curelele de piele zdrenţuite. S-a deschis uşor – dar în afară de o familie de gândaci morţi, n-am găsit nimic.

M-am simţit gol şi eu şi nefiresc de greu, de parcă planeta s-ar fi învârtit prea repede, aţâţând gravitaţia şi trăgându-mă în jos. Epuizat dintr-odată, m-am aşezat pe pat – „patul lui, poate” – şi dintr-un motiv pe care nu pot să mi-l explic, m-am întins pe cearşaful murdar şi am rămas holbându-mă la tavan.

„La ce te gândeai noaptea, în timp ce zăceai aici? Şi tu aveai coşmaruri?”

Am început să plâng.

„Ai ştiut când au murit părinţii tăi? I-ai simţit cum se duc?”

Am început să plâng şi mai tare. Nu voiam, dar nu mă puteam abţine.

Nu reuşeam să mă opresc, aşa că m-am gândit la toate lucrurile rele şi m-am hrănit cu ele până când am ajuns să plâng atât de tare, încât a trebuit să-mi trag sufletul între icnete pentru că nu mai aveam aer. M-am gândit la străbunicii mei care muriseră de foame. La corpurile lor neînsufleţite care fuseseră aruncate în cuptoare pentru că nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteau îi urau. M-am gândit la copiii din casa asta care fuseseră arşi şi aruncaţi în aer pentru că un pilot nepăsător a apăsat un buton. M-am gândit la familia pe care cineva i-o răpise bunicului, la faptul că, din cauza asta, tatăl meu crescuse cu impresia că n-are tată, iar eu aveam boala „stresului acut” şi coşmaruri şi stăteam singur într-o casă, pe punctul de a se prăbuşi şi vărsam lacrimi fierbinţi şi prosteşti peste cămaşă. Toate astea din cauza unei dureri vechi de şaptezeci de ani care-mi fusese transmisă ca o bijuterie de

familie otrăvitoare, şi a unor monştri cu care nu puteam să mă lupt pentru că erau morţi şi nu mai puteau fi ucişi sau pedepsiţi sau luaţi la rost. Măcar bunicul meu avusese ocazia să se înroleze şi să se lupte cu ei. Dar eu ce puteam să fac?

Când m-am mai liniştit îmi simţeam capul zvâcnind. Am închis ochii şi mi i-am apăsat cu pumnii ca să nu mă mai doară, măcar pentru câteva secunde, şi când am încetat să-i mai presez şi i-am deschis din nou, camera trecuse printr-o schimbare miraculoasă: prin geam pătrundea o singură rază de soare. M-am ridicat, m-am apropiat de sticla crăpată şi am văzut că afară ploua cu soare – un soi de ciudăţenie meteorologică al cărei nume stârnea mereu discuţii. Mi-am amintit cum îi zicea Ricky – „Dracul îşi bate nevasta!” – şi am izbucnit în râs, după care m-am simţit un pic mai bine.

Apoi, în pata de lumină creată de soarele care apunea, am observat ceva ce nu văzusem până atunci: un cufăr – sau marginea unui cufăr – care se ivea de sub patul de alături. M-am apropiat şi am dat la o parte cearşaful care-l ascundea aproape în întregime.

Era un cufăr vechi, ca cele de pe vapoarele cu aburi, zăvorât cu un lacăt imens şi ruginit. N-are cum să fie gol, mi-am spus. Nimeni nu închide un cufăr gol. Aveam impresia că strigă: „Deschide-mă!” „Sunt plin de secrete!”

L-am apucat de margini şi am dat să-l trag de sub pat. Nu s-a clintit. Am tras din nou mai tare, dar nu s-a mişcat niciun centimetru. Nu-mi dădeam seama dacă era chiar atât de greu sau dacă straturile de umezeală şi praf adunate în jurul lui nu-l lipiseră cumva de podea. M-am ridicat şi i-am tras câteva şuturi, deplasându-l puţin, apoi am reuşit să-l mişc trăgând mai întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă, bălăngănindu-l spre mine, ca şi cum aş fi mişcat un frigider sau un aragaz, până când ieşi cu totul de sub pat, lăsând nişte urme în formă de paranteze. Am tras tare de lacăt, dar, în ciuda stratului gros de rugină, părea extrem de solid. Pentru o clipă, m-am gândit să caut cheia – trebuia să fie pe undeva pe acolo –, dar aş fi putut pierde

ore întregi şi lacătul era atât de vechi încât mă întrebam dacă mai putea fi deschis cu o cheie. N-aveam de ales: trebuia să-l sparg cumva.

Am aruncat o privire în jur căutând un obiect potrivit şi am găsit un scaun rupt într-una dintre camere. Am atacat lacătul cu piciorul scaunului, ridicându-l deasupra capului ca un călău şi aplicând o lovitură puternică, apoi alta iar şi iar, până când s-a sfărâmat piciorul şi am rămas cu un ciot în mână. Am cercetat camera căutând un obiect mai rezistent şi imediat am zărit o bară desprinsă dintr-un cadru de pat. După câteva şuturi puternice a aterizat pe jos, zăngănind. Am vârât un capăt al barei prin urechea lacătului şi am tras capătul celălalt în direcţia opusă. Nu s-a întâmplat nimic.

M-am lăsat pe el cu toată greutatea. Cufărul a scârţâit puţin, dar asta a fost tot. I-am dat un picior şi am tras de bară cât am putut de tare, venele de la gât mi s-au umflat şi am ţipat: „Deschide-te, cufăr tâmpit! Deschide-te dracului!” În sfârşit, toată frustrarea şi furia mea aveau un scop bine definit: dacă nu puteam să-l fac pe bunicul meu mort să-şi dezvăluie secretele, puteam măcar să mă uit pe furiş la cele ce se ascundeau în cufărul ăsta vechi. În clipa următoare, bara alunecă şi m-am prăbuşit la pământ cu respiraţia întretăiată.

Am zăcut acolo holbându-mă la tavan, încercând să-mi revin. Lacrimile orfanilor secaseră şi în locul lor rămăsese doar ploaia de afară. Ploua mai tare ca niciodată. M-am gândit să mă întorc în oraş după un baros sau un ferăstrău – dar asta n-ar fi făcut decât să stârnească curiozitatea oamenilor care aveau să-mi pună întrebări la care n-aveam chef să răspund.

Dar în clipa următoare, mi-a venit o idee genială. Dacă aş fi găsit o metodă să sparg cufărul, n-ar mai fi trebuit să-mi fac deloc griji pentru lacăt. Şi ce era mai puternic decât mine şi muşchii mei pectorali (recunosc) subdezvoltaţi care încercau să deschidă cufărul cu unelte care mai de care? Da, exact, *forţa gravitaţională.* Până la urmă, mă aflam la etajul doi şi chiar dacă ştiam că n-am cum să ridic

cufărul cât să-l arunc pe geam, am observat că balustrada din capătul palierului era căzută. Nu trebuia decât să târăsc cufărul pe coridor şi să-l lansez în gol. Nu ştiam dacă impactul n-avea să-i distrugă şi conţinutul, dar cel puţin aveam să aflu ce se afla înăuntru.

M-am lăsat pe vine în spatele cufărului şi am început să-l împing spre hol. După câţiva centimetri, picioarele de metal s-au înfipt în podeaua moale şi au frânat cu încăpăţânare, până când n-a mai vrut să se clintească deloc. Fără să mă las descurajat, m-am deplasat pe partea cealaltă, am apucat lacătul cu ambele mâini şi am tras de el. Spre surprinderea mea, s-a mişcat aproape un metru dintr-o singură încercare. Nu era tocmai cea mai demnă metodă – ciuceala asta şi târâtul pe fund pe care trebuia să-l repet iar şi iar, timp în care, fiecare alunecare a cufărului se petrecea cu un scârţâit asurzitor de metal tras pe o suprafaţă de lemn –, dar n-a durat mult şi am reuşit să-l scot din cameră şi-l târam, metru cu metru, cameră după cameră, spre balustrada stricată. Ritmul şi ecoul mă hipnotizau şi am transpirat zdravăn şi bărbăteşte.

Până la urmă am ajuns la balustradă şi, cu un ultim icnet teribil, am tras cufărul spre ea. Acum aluneca uşor şi, după câteva îmbrânciturі, am reuşit să-l plasez exact pe margine; ar fi fost suficient să-i mai dau un ghiont ca să se prăbuşească. Dar voiam să-l văd cum se face praf – asta drept răsplată pentru cât m-am chinuit –, aşa că m-am ridicat şi l-am împins cu grijă până la margine, până când am ajuns într-un punct din care puteam să văd podeaua camerei lugubre de la parter. Apoi, ţinându-mi respiraţia, am atins puţin cufărul cu piciorul.

A ezitat puţin clătinându-se acolo, pe marginea prăpastiei, apoi s-a înclinat în faţă şi a căzut, rostogolindu-se cu mişcări de balerin filmat cu încetinitorul. Se auzi o bufnitură asurzitoare care răsună prin toată casa – de am avut impresia că se cutremură toată clădirea –, urmată de un nor de praf care se ridică brusc de la parter. A trebuit să-mi acopăr faţa şi să mă retrag spre capătul coridorului până când pulberea s-a aşezat. Am aşteptat un minut, apoi

m-am întors şi m-am uitat pe furiş prin barele balustradei. N-am văzut un maldăr de lemne făcute praf, cum speram, ci doar o gaură în podea, cu marginile zimţate, cam de mărimea cufărului. Aterizase tocmai în pivniţă.

Am alergat într-un suflet până jos şi m-am târât pe burtă până la marginea scândurilor rupte şi umflate, de parcă aş fi vrut să mă apropii de o copcă pe gheaţa subţire. Patru metri mai jos, învăluite într-un voal de praf şi întuneric, se vedeau rămăşiţele cufărului. Se fărâmiţase ca un ou imens în mii de bucăţele, amestecate acum cu dărâmături şi aşchii din podeaua distrusă. Câteva bucăţele de hârtie se împrăştiaseră prin toată încăperea. Se pare că dădusem, totuşi, peste o cutie cu scrisori! Am mijit ochii şi mi-am dat seama că nu erau scrisori, ci fotografii – puteam să disting chipuri şi siluete. Erau cu zecile. Entuziasmul meu nu dură mai mult de o secundă. Mi-am dat seama de ceva înspăimântător.

Chiar trebuia să cobor acolo.

•••

Pivniţa era alcătuită dintr-un şir de încăperi şerpuinde, atât de întunecate încât era ca şi cum aş fi coborât să le cercetez legat la ochi. Am coborât scările scârţâinde şi m-am oprit puţin pe ultima treaptă, sperând că ochii mi se vor obişnui cu întunericul, dar era un întuneric cu care n-aveai cum să te obişnuieşti. Am sperat c-o să mă obişnuiesc şi cu mirosul – o duhoare ciudată, corozivă, ca cea a cabinetului cu materiale didactice din laboratorul de chimie –, dar n-am avut norocul ăsta. Am înaintat ezitând, cu gulerul cămăşii ridicat peste nas şi cu mâinile întinse înainte, sperând că n-o să păţesc nimic.

M-am împiedicat şi era să cad. Un obiect de sticlă alunecă pe podea. Mirosul deveni şi mai greu de suportat. Am început să-mi imaginez tot felul de monştri care stăteau ascunşi în întunericul din faţa mea. Dar lasă monştrii şi strigoii – dacă înaintea mea se căsca o altă gaură în podea?

Apoi mi-am dat seama – era ca o revelaţie de geniu – că

dacă-mi deschideam telefonul mobil pe care-l ţineam în buzunar (deşi mă aflam la aproape douăzeci de kilometri de cel mai apropiat emiţător de semnal), puteam să improvizez un soi de lanternă cu lumină slabă. L-am ţinut departe de mine, cu ecranul întors. Abia reuşea să străpungă întunericul, aşa că l-am îndreptat spre podea. Am văzut lespezi de piatră crăpate şi excremente de şoareci. L-am întors într-o parte; în lumină se reflectă ceva greu de distins.

M-am apropiat şi am luminat în sus şi în jos cu telefonul. Din întuneric apăru un perete cu rafturi pline cu borcane. Erau toate formele şi mărimile. Păreau marmorate din cauza prafului şi pline cu nişte chestii gelatinoase care pluteau într-un lichid neclar. Mi-am amintit de bucătărie şi de borcanele cu compoturi şi conserve de legume explodate pe care le găsisem în casă. Poate că temperatura era mai stabilă aici jos şi de aceea se păstraseră.

Când m-am apropiat mai mult şi m-am uitat mai cu atenţie, mi-am dat seama că nu erau deloc fructe sau legume, ci organe. Creiere. Inimi. Plămâni. Ochi. Toate păstrate într-o saramură făcută în casă, un fel de formol – aşa se explica şi duhoarea aceea insuportabilă. Mi-a venit să vomit şi m-am îndepărtat de rafturi în întuneric, dezgustat şi uimit. Ce naiba de loc mai *era* şi ăsta? Borcanele alea arătau ca nişte materiale didactice pe care le puteai găsi în subsolul unei facultăţi de medicină dubioase, nu într-o casă plină cu copii. Dacă n-aş fi auzit poveştile minunate ale bunicului despre acest loc, aş fi crezut că Miss Peregrine îi adăpostea pe copii doar ca să le recolteze organele.

După ce mi-am mai revenit puţin, am ridicat privirea şi am văzut o pată de lumină deasupra mea – nu era reflecţia ecranului telefonului mobil, ci o rază plăpândă de lumină venită de undeva de afară. Venea dinspre gaura pe care o făcusem. Am mers mai departe, respirând prin cămaşa ridicată la gură şi ţinându-mă la distanţă de pereţi şi de celelalte surprize înfiorătoare pe care le puteau ascunde.

Raza mă conduse până după un colţ, într-o încăpere mică din care lipsea o bucată de tavan. Lumina zilei se revărsa prin gaură peste un morman de scânduri rupte şi sticlă spartă, din care se ridicau nişte spirale de praf fin, bucăţi de covor lipite ici-colo, ca nişte fâşii de carne uscată. Pe sub dărâmături se auzeau râcâiturile unor picioare micuţe, vreo rozătoare care-şi făcea veacul prin întuneric şi care supravieţuise imploziei acestei lumi. În mijlocul prăpădului se afla cufărul făcut bucăţi şi fotografiile împrăştiate ca nişte confeti.

Mi-am croit drum printre dărâmături, suliţe de lemn ridicate şi scândurile nituite cu cuie ruginite. M-am aşezat în genunchi şi am început să adun tot ce se putea salva din morman. Mă simţeam ca un agent de intervenţie, ridicând dintre dărâmături feţe fotografiate, înlăturând cioburile de sticlă şi bucăţile de lemn putrezit. Şi deşi o parte din mine ar fi vrut să se grăbească – nu ştiau dacă sau cât mai avea să reziste tavanul –, nu mă puteam abţine să nu le studiez.

La prima vedere, păreau genul de poze pe care le vezi într-un vechi album de familie. Erau fotografii cu oameni zburdând pe plajă, zâmbind de pe verandă, vederi de pe insulă şi o grămadă de portrete ale unor copii, pozând singuri sau în grup, instantanee private sau portrete sobre, făcute în faţa unui fundal artificial, cu subiecte agăţate de păpuşi cu ochi morţi, de parcă s-ar fi dus să facă poze într-o cabină dubioasă dintr-un *mall* de acum o sută de ani. Dar ceea ce mi s-a părut şi mai înfricoşător decât păpuşile *zombie,* tunsoarea ciudată a copiilor sau lipsa zâmbetului era faptul că, uitându-mă atent la poze, ele mi se păreau cunoscute. Aveau acelaşi aer de coşmar ca pozele vechi ale bunicului, mai ales cele pe care le ţinuse ascunse în cutia de trabucuri. Aveam impresia că proveneau din acelaşi lot.

Exista, de pildă, o poză cu două femei tinere, fotografiate în faţa unui decor nu foarte convingător, care voia să reprezinte un ocean. Poza în sine nu era atât de ciudată; ceea ce te punea pe gânduri era *felul* în care pozau. Amândouă stăteau cu spatele la aparatul de fotografiat. De ce să te oboseşti să dai bani ca să te laşi

fotografiată – portretele erau cam scumpe pe vremea aceea – doar ca să te întorci cu spatele la fotograf? Mai că nu mă aşteptam să dau peste o altă poză printre dărâmături, una care să le reprezinte pe fete din faţă, cu capete de mort rânjind în loc de feţe.

Am găsit apoi o mulţime de fotografii care păreau trucate, cam în acelaşi fel cu cele pe care mi le arătase bunicul. Una dintre ele reprezenta o fată singuratică într-un cimitir, uitându-se cu privirea pierdută la un bazin plin cu apă care reflecta tot ce era în jur – doar că, în loc de o fată, în reflexia apei se vedeau două. Îmi amintea de fotografia pe care mi-o arătase bunicul Portman cu fata „închisă" într-o sticlă, doar că imaginea asta, creată cu aceeaşi tehnică a camerei obscure, nu arăta la fel de falsă. Într-alta, un tânăr tulburător de calm stătea cu trunchiul acoperit de albine. Chestia asta putea fi trucată uşor, nu-i aşa? Ca poza tânărului care ridica o stâncă făcută, mai mult ca sigur, din gips. Pietroi fals – albine false.

Dar când mi-am amintit povestea bunicului Portman despre băiatul pe care-l cunoscuse la orfelinat – înăuntrul căruia trăiau albine – mi s-a zburlit părul de pe ceafă. „De câte ori deschidea gura, ieşeau câteva, mi-a spus, dar nu înţepau decât dacă le poruncea Hugh."

Nu mă gândeam decât la o singură explicaţie. Pozele păstrate de bunicul proveneau din acelaşi cufăr ca şi cele care zăceau împrăştiate în faţa mea. Cu toate astea, m-am convins abia când am găsit o nouă poză cu cei doi ciudaţi: doi puşti mascaţi, cu gulere încreţite, care păreau că se hrăneau unul pe celălalt cu nişte role de panglică. Nu prea îmi dădeam seama ce voiau să reprezinte – mai mult decât o sursă bună pentru nişte coşmaruri; ce erau, de fapt? Nişte balerine sadomasochiste? – îmi aminteam clar că bunicul Portman avea o fotografie cu aceiaşi băieţi. O văzusem în cutia de trabucuri în urmă cu câteva luni.

N-avea cum să fie o coincidenţă, ceea ce însemna că pozele pe care mi le arătase bunicul – despre care jurase că îi reprezentau pe copiii din orfelinat – *chiar proveneau din casa asta.* Dar oare însemna şi că erau netrucate – lucru de care mă îndoiam deja la vârsta de opt ani? Şi poveştile fantastice care le însoţeau? Părea de necrezut ca vreuna dintre ele să fi fost *adevărată* – literalmente adevărată. Şi totuşi, stând acolo în praf şi în penumbră, în casa aia moartă care părea bântuită de strigoi, am crezut că, *poate...*

Dintr-odată, de undeva de deasupra mea se auzi un bubuit puternic, ceea ce m-a speriat atât de tare încât am scăpat pozele.

„E doar casa”, mi-am spus, „se aşază – sau se prăbuşeşte!” Dar când m-am aplecat să adun fotografiile, bubuitura se auzi din nou şi într-o clipă lumina slabă care pătrundea prin gaura din podea dispăru şi m-am trezit ghemuit în întunericul de nepătruns.

Am auzit paşi şi apoi nişte voci. Am încercat să înţeleg ce spun, dar n-am reuşit. Nu îndrăzneam să mă mişc, de teamă că orice mişcare, cât de mică, ar fi putut să declanşeze o avalanşă zgomotoasă de dărâmături în jurul meu. Ştiam că frica asta era iraţională – probabil că erau puştii ăia cu rapul lor, încercând să-mi joace feste din nou –, dar inima îmi bătea cu două sute de bătăi pe minut şi un instinct adânc şi animalic îmi porunci să stau liniştit.

Picioarele începuseră să-mi amorţească. Mi-am mutat greutatea pe piciorul celălalt, cât de discret am putut, ca să-mi pun din nou sângele în circulaţie. Ceva se desprinse din morman şi se rostogoli într-o parte, făcând un zgomot care păru extrem de strident în liniştea din jur. Vocile amuţiră. Apoi o scândură din podea scârţâi deasupra capului meu şi un praf de tencuială fulgui de sus. Cel de deasupra mea ştia exact unde eram, oricine ar fi fost el.

Mi-am ţinut respiraţia.

Apoi am auzit o voce blândă de fată care spuse:

— Abe, tu eşti?

Aveam impresia că visez. Am aşteptat să mai zică ceva,

dar preţ de câteva minute lungi n-am auzit decât ropotul ploii pe acoperiş, bătând darabana ca o mie de degete. Apoi o lanternă se aprinse deasupra mea şi mi-am sucit gâtul, uitându-mă în sus la cei şase, şapte copii îngenuncheaţi care se holbau la mine în jurul zimţilor din podeaua stricată.

I-am recunoscut cumva, deşi nu ştiam de unde. Aveam impresia că le-am văzut chipurile într-un vis de care-mi aminteam doar pe jumătate. Oare unde-i mai văzusem – şi de unde ştiau numele bunicului?

În clipa următoare mi-a picat fisa. Hainele lor erau ciudate chiar şi pentru Ţara Galilor. Feţele lor erau palide şi serioase. Asemenea chipurilor din pozele împrăştiate în faţa mea, holbându-se la mine de jos, asemenea copiilor care mă fixau de sus. Brusc, am înţeles.

Îi văzusem în fotografii.

Fata care vorbise se ridică pentru a mă vedea mai bine. În palmele goale licărea o lumină care nu părea nici lanternă, nici lumânare, ci o minge de foc. Îi văzusem poza cu nici cinci minute înainte şi arăta exact la fel, protejând cu mâinile aceeaşi lumină.

„Sunt Jacob”, aş fi vrut să zic. „V-am căutat o grămadă.” Dar fălcile mi se încleştaseră şi am rămas aşa, holbându-mă la ei.

Expresia de pe chipul fetei se înăspri. Arătam mizerabil, eram ud de la ploaie şi plin de praf, şi stăteam pe vine într-un munte de dărâmături. Nu ştiu ce se aşteptau să găsească în gaura asta din podea, dar nu pe mine, cu siguranţă.

Se auzi un murmur general, apoi copiii se ridicară şi se împrăştiară rapid. Agitaţia lor mă scoase din amorţeală; vocea îmi reveni şi am strigat după ei să mă aştepte, dar deja îi auzeam tropăind pe scândurile care duceau spre uşă. Mi-am croit drum printre dărâmături, poticnindu-mă orbecăind de tot ce întâlneam în cale, în subsolul împuţit. Până să ajung înapoi la parter unde lumina pe care o acoperiră reapăruse cumva în mod misterios, copiii dispăruseră.

M-am năpustit afară şi am coborât treptele din cărămizi fărâmiţate până la peluză, ţipând:

— Staţi! Opriţi-vă!

Dar dispăruseră. Am scrutat cu atenţie curtea, pădurea, respirând cu greu şi înjurându-mă.

Ceva pocni pe după copaci. Am alergat într-acolo ca să văd ce e şi am zărit, printr-o reţea de crengi, o pată ştearsă şi mişcată – tivul unei rochii albe. Ea era. Am năvălit în pădure alergând după ea. O rupse la fugă pe potecă.

Am sărit peste trunchiuri de copaci căzuţi şi m-am ferit de crengile joase, urmărind-o până când am simţit că-mi scuip plămânii. A încercat să scape de mine, părăsind poteca şi afundându-se în desiş, apoi întorcându-se. Până la urmă pădurea rămase în urmă şi am ajuns la mlaştină. Asta era şansa mea. Acum nu mai avea unde să se ascundă – trebuia doar să sprintez ca s-o prind – şi ţinând seama că eu eram în tenişi şi jeanşi, iar ea în rochie, n-avea cum să se ia la întrecere cu mine. Dar tocmai când părea că o s-o prind din urmă, coti brusc şi o luă drept spre mlaştină. N-aveam de ales, trebuia s-o urmez.

Era imposibil să alergi pe terenul acela imprevizibil: mă afundam la fiecare pas, împotmolindu-mă până la genunchi în găurile din pământ care-mi trăgeau picioarele înapoi şi-

mi udară pantalonii. Fata însă părea că ştie exact unde trebuie să calce şi se îndepărtă din ce în ce mai mult, dispărând până la urmă în ceaţă. N-aveam decât să calc pe urmele ei.

Mă tot aşteptam ca urmele să se întoarcă la potecă după ce scăpa de mine, dar se adânciră şi mai mult în mlaştină. Apoi ceaţa deveni de nepătruns în spatele meu şi poteca dispăru; mă întrebam dacă o să mă mai pot întoarce. Am încercat s-o strig: „Sunt Jacob Portman! Sunt nepotul lui Abe! Nu vreau să-ţi fac niciun rău!” – dar aveam impresia că ceaţa şi nămolul îmi înghiţeau cuvintele.

Urmele duceau către un morman de pietre. Arăta ca un iglu mare şi cenuşiu, dar era doar un turn *celtic*[13] – un mormânt neolitic care dăduse numele insulei.

Tumulul era puţin mai înalt decât mine, alungit şi îngust, cu o deschizătură dreptunghiulară într-un capăt, ca un fel de uşă, şi se înălţa din nămol, fiind amplasat pe un petic de iarbă. Am pus piciorul pe pământul cât de cât stabil din jur şi am văzut că deschizătura era, de fapt, intrarea într-un tunel care părea interminabil. Nişte bucle şi spirale complicate fuseseră săpate în ambii pereţi, reprezentând nişte hieroglife străvechi al căror înţeles se pierduse de mult. „Aici se odihneşte băiatul din mlaştină”, mi-am spus. Sau, mai bine zis, „Voi cei care intraţi lăsaţi orice speranţă”.

Dar am ales să intru pentru că urmele fetei continuau înăuntru. Tunelul de sub tumul era umed şi îngust şi înăuntru întunericul era de nepătruns. Mai era şi foarte strâmt, astfel că nu puteam să înaintez decât cocoşat, târându-mă ca un crab. Aveam noroc că spaţiile strâmte şi închise nu făceau parte din lunga listă de lucruri care mă speriau de moarte.

Mi-am închipuit-o pe fată speriată şi tremurând undeva în faţa mea, aşa că am început să-i vorbesc, s-o asigur după fiecare pas făcut că nu voiam să-i fac rău. Cuvintele mi se întorceau ca vârful unui bici, răsunând cu un ecou debusolant. Şi tocmai când începuseră să mă doară

[13] *Cairn* în engl., în original, de unde şi numele insulei, Cairnholm.

coapsele din cauza poziţiei bizare pe care fusesem nevoit s-o adopt, tunelul se lărgi formând o încăpere distinctă, întunecată, dar suficient de mare încât să mă pot îndrepta de spate şi să-mi pot întinde braţele în lături, fără să ating peretele.

Am scos telefonul şi l-am deschis din nou, folosindu-l ca pe o lanternă improvizată. Nu mi-a luat mult să măsor locul cu privirea. Era o galerie simplă, săpată în piatră, cam de mărimea dormitorului meu – complet goală. Nici urmă de fată.

Încercam să-mi dau seama cum naiba a reuşit să scape aşa de uşor şi am înţeles în sfârşit ceva – ceva atât de evident, încât m-am simţit ca un fraier că nu m-am gândit la asta mai devreme. *N-a existat* nicio fată. Mi-am imaginat-o, şi pe ceilalţi, de asemenea. Erau doar o plăsmuire a minţii mele, influenţată de fotografiile la care mă uitam. Dar întunericul brusc şi inexplicabil care le-a precedat apariţia? O pană de curent.

Oricum, nu putea fi cu putinţă; copiii ăia muriseră cu mult timp în urmă. Şi chiar dacă n-ar fi murit, era ridicol să-ţi imaginezi că arătau la fel ca în momentul în care fuseseră făcute pozele. Totul se întâmplase însă atât de repede, încât n-am avut când să mă opresc şi să mă întreb dacă nu cumva urmăream o nălucă.

Deja puteam să prezic explicaţia doctorului Golan: „Casa aia e un loc atât de încărcat emoţional, încât simplul fapt că eşti acolo îţi poate provoca o reacţie de stres.” Da, omul era specialist în blablauri psihopupuistice. Dar asta nu însemna că n-avea dreptate.

M-am întors cu coada între picioare. N-am mai apelat la mersul de crab, ci am renunţat şi la ultimul strop de demnitate pe care-l mai aveam şi m-am târât pe mâini şi în genunchi spre lumina slabă dinspre gura tunelului. Ridicând privirea, mi-am dat seama că mai văzusem imaginea aceea: într-o fotografie din muzeul lui Martin, care reprezenta locul în care îl găsiseră pe băiatul mumificat. Era uluitor să crezi că, odată, demult, oamenii au crezut că locul acesta era o poartă spre rai – şi că erau

atât de convinşi de acest lucru încât un copil de vârsta mea a fost gata să-şi sacrifice viaţa pentru asta. Ce pierdere inutilă şi tristă!

Am hotărât că vreau să plec acasă. Nu-mi mai păsa de fotografiile din pivniţă şi eram sătul de ghicitori, mistere şi cuvinte rostite pe patul de moarte. Faptul că-i făcusem pe plac bunicului, ascultându-i obsesiile, mi-a înrăutăţit şi mai mult starea.

Era timpul să renunţ.

Am parcurs tunelul strâmt de sub tumul şi am ieşit în lumina orbitoare a zilei. Mi-am acoperit ochii şi m-am uitat printre degetele răsfirate la o lume pe care abia o recunoşteam. Erau aceeaşi mlaştină şi aceeaşi potecă şi totul era la fel ca înainte, dar pentru prima oară de când sosisem, eram învăluit într-o lumină caldă şi aurie, iar cerul era ca o acadea albastră. Nici urmă de ceaţa plutitoare care ajunsese să definească partea asta a insulei. Era atât de cald, de parcă ar fi fost mijlocul verii şi nu începutul ei. „Doamne, ce repede se schimbă vremea aici!”, mi-am spus.

M-am târât înapoi până la potecă, încercând să ignor senzaţia neplăcută şi nămolul rece care-mi intrase în şosete, şi am luat-o spre oraş. În mod ciudat, poteca nu era deloc plină de noroi, de parcă s-ar fi uscat în doar câteva minute, dar era bombardată cu excremente de animale de mărimea unui grepfrut, încât nu puteam să mă deplasez în linie dreaptă. Cum de nu le văzusem?

N-am ridicat privirea de la tabla de şah plină de excremente până când n-am traversat coama dealului. Mă îndreptam deja spre oraş când mi-am dat seama de unde apăruse toată mizeria aia. Dacă în dimineaţa aceea potecile pietruite fuseseră brăzdate de un batalion de tractoare cu remorci pline cu peşte şi brichete de turbă, acum în locul lor apăruseră nişte căruţe trase de cai şi catâri. Uruitul motoarelor fusese înlocuit de tropotul copitelor.

Nu se auzea nici zumzăitul omniprezent al generatoarelor pe motorină. Oare toată insula rămăsese fără combustibil în cele câteva ore cât am lipsit? Şi unde au ţinut până acum localnicii animalele astea mari?

Şi de ce se *holba* toată lumea la mine? Toţi oamenii pe care îi întâlneam se holbau la mine cu nişte ochi cât cepele, oprindu-se din ce făceau doar ca să întoarcă capul după mine. „Probabil că arăt la fel de dus precum mă simt”, mi-am spus aruncând o privire la pantalonii mei. Eram acoperit de nămol de jos până la mijloc, şi de tencuială de la mijloc până în cap, aşa că am aplecat capul

şi am grăbit pasul cât am putut ca să ajung la pub, unde măcar puteam să mă ascund în penumbra anonimă până când tata se întorcea ca să luăm prânzul. Am hotărât să-i spun imediat ce-l văd că vreau să plec acasă cât mai repede. Dacă aveam să văd că ezită, eram gata să admit că am avut halucinaţii şi pun pariu că aşa ne-am urca în primul feribot.

Ca de obicei, Cloaca era plină de grupul obişnuit de bărbaţi în stare de ebrietate, aplecaţi peste halbe cu bere spumegândă, iar mesele ponosite şi decorul sărăcăcios deveniseră un soi de casă pentru mine aici, departe de „acasă”. Dar în timp ce mă îndreptam spre scări, am auzit o voce necunoscută care se răţoi la mine:

— Da’ unde crezi că meri?

M-am întors, cu un picior pe prima treaptă, şi l-am văzut pe barman care mă cerceta din cap până-n picioare. Doar că nu era Kev, ci un tip încruntat, cu cap de ghiulea, pe care nu-l cunoşteam. Purta un şorţ de barman, avea sprâncenele stufoase şi unite şi o mustaţă dreaptă care îl făceau să arate de parc-ar fi avut nişte dungi pe faţă.

Aş fi putut spune ceva de genul: „Mă duc până sus să-mi fac bagajul şi dacă tata n-o să vrea să mă ducă acasă, o să mă prefac că am o criză de nervi”, dar am răspuns doar atât:

— Mă duc până în cameră.

A sunat mai mult a întrebare decât a afirmaţie.

— Nu, zău, spuse barmanul, trântind paharul pe care-l umplea. Da’ unde te crezi, la hotel?

Se auzi un scârţâit general şi muşteriii se întoarseră în scaune ca să mă vadă mai bine. Le-am cercetat rapid feţele. Niciuna nu-mi era cunoscută.

„Am o criză psihotică”, mi-am spus. „Chiar în clipa asta. Aşa te simţi când ai o criză psihotică.” Doar că nu mă simţeam nicicum. Nu vedeam fulgere şi nu-mi transpirau palmele. Ca şi cum lumea ar fi luat-o razna, nu eu.

I-am spus barmanului că ceva nu era în regulă, evident.

— Tatăl meu şi cu mine am închiriat câte o cameră, sus, la etaj, am spus. Uitaţi, am şi cheia, şi am scos cheia din

buzunar ca să dovedesc.

— Ia dă-o încoa', spuse, aplecându-se peste tejghea ca să mi-o smulgă din mână. O ridicase spre lumina slabă, chiorându-se la ea ca un bijutier.

— Asta nu-i cheia ta, mârâi şi o strecură în buzunarul lui. Şi-acum zi-mi ce vrei de fapt acolo sus – dar de data asta, fără minciuni!

Am simţit că-mi ia faţa foc. Nu mai fusesem numit mincinos până atunci – cu atât mai puţin de o persoană matură.

— V-am spus deja! Am închiriat camerele alea! Întrebaţi-l pe Kev dacă nu mă credeţi!

— Nu cunosc niciun Kev. Şi nu-mi place să mă ia lumea de fraier, spuse calm. Aici n-avem camere de închiriat şi singurul care stă sus sunt eu!

Am privit în jur, aşteptându-mă ca cineva să schiţeze un zâmbet, semn că era o glumă. Dar chipurile bărbaţilor erau toate împietrite.

— E american, remarcă un bărbat cu o barbă elaborată. O fi din armată.

— Pe dracu', mârâi un altul. Nu-l vezi? Zici că-i un avorton!

— Da' ţoalele astea, spuse bărbosul întinzându-se ca să-mi ciupească mâneca gecii. Aşa ceva n-ai să găseşti la prăvălie-n veci! Armată – vă zic eu!

— Ştiţi ceva, am spus, nu sunt din armată şi jur că nu încerc să vă păcălesc! Vreau doar să-l găsesc pe taică-meu, să-mi iau lucrurile şi să mă…

— Ce american, fraţilor?! mugi un tip gras.

Se extrase cu greu din scaun şi se postă între mine şi uşa către care începusem să mă retrag încet.

— Accentul ăsta al lui mi se pare cam de-a-n boulea. Pun pariu că-i un spion neamţ!

— Nu sunt spion, am spus cu jumătate de gură. Doar m-am rătăcit.

— Asta-i clar, spuse celălalt râzând. Eu zic să-l chestionăm după metoda străveche. Cu ştreangul!

Urmară câteva strigăte aprobatoare aburite de alcool.

Nu-mi dădeam seama dacă vorbeau serios sau doar „făceau ’şto”, dar n-aveam chef să zăbovesc prea mult pe-acolo ca să aflu. În mintea mea înceţoşată se contură o idee clară: *fugi!* Mi-ar fi fost mai uşor să-mi dau seama ce naiba se întâmplă dacă nu m-ar fi ameninţat cu linşatul o cârciumă întreagă de beţivani. Bineînţeles că aveau să mă creadă vinovat dacă fugeam, dar nu-mi păsa.

Am încercat să-l ocolesc pe grăsan.

A încercat să mă prindă, dar un om încet şi beat n-o să întreacă niciodată pe unul rapid care face pe el de frică. M-am prefăcut c-o iau la stânga şi l-am ocolit prin dreapta. A urlat furios, în timp ce toţi ceilalţi se dezlipiră de scaune ca să se arunce asupra mea. M-am strecurat printre ei şi m-am năpustit afară în după-amiaza însorită.

•••

Am ţâşnit spre stradă, lăsând urme adânci în pietriş. Treptat, vocile din spatele meu se stinseră. La primul colţ am cotit spectaculos, alunecând, ca să dispar definitiv din câmpul lor vizual şi am tăiat-o printr-o curte plină de noroi, speriind puii care se refugiaseră din calea mea. Am ajuns la o bucată de teren deschis, unde un şir de femei stăteau la coadă ca să scoată apă dintr-o fântână. Când am trecut pe lângă ele, au întors capul. În clipa următoare am avut o revelaţie („Hei, unde a dispărut Femeia care aştepta?”), însă n-aveam timp să meditez prea mult la ea. Am ajuns la un zid scund şi a trebuit să mă gândesc cum să sar peste el – „Pune mâna, ridică piciorul şi aruncă-te peste el.” Am aterizat pe un drum intens circulat şi era să fiu lovit de o căruţă care se deplasa cu viteză. Birjarul spuse ceva urât despre maică-mea, în timp ce pulpa calului îmi şterse pieptul, iar urmele copitelor şi ale roţilor se imprimară în pământ la doar câţiva centimetri de picioarele mele.

Habar n-aveam ce se întâmplă. Am înţeles doar două lucruri: că, foarte probabil, eram pe cale de a-mi pierde minţile şi că trebuia să mă ţin deoparte de oameni până când îmi dădeam seama dacă o luasem razna sau nu. Aşa că, am ţâşnit spre o străduţă aflată în spatele unui rând de

case, unde mi se părea c-o să mă pot ascunde, şi am tăiat-o spre marginea oraşului. Am încetinit pasul sperând că un puşti american deplorabil, plin de noroi, care nu alerga, avea să atragă mai puţin atenţia decât unul care fugea mâncând pământul.

Încercarea mea de a mă comporta normal era sabotată la tot pasul de faptul că orice zgomot slab sau orice mică mişcare mă făcea să tresar. Am dat din cap şi i-am făcut cu mâna unei femei care punea rufe la uscat, care doar se holba la mine, ca toţi ceilalţi. Am grăbit pasul.

Am auzit un zgomot ciudat în spatele meu şi m-am tras spre un şopron. Aşteptam acolo, lipit de uşa întredeschisă, în timp ce ochii îmi cercetau pereţii plini de graffiti.

Dooley e un poponar.

Ce, n-ai zahăr?

Într-un final, un câine trecu pe lângă şopron, urmat de un şir de căţeluşi scheunând. Am răsuflat uşurat şi m-am relaxat puţin. Am încercat să mă liniştesc şi am păşit din nou pe străduţă.

Cineva mă trase de păr. Înainte să apuc să ţip, o mână ateriză din spate pe gâtul meu şi mă apăsă cu ceva ascuţit.

— Ţipă numai, că te tai, spuse cineva.

Ţinând lama la gâtul meu, atacatorul mă lipi de peretele şopronului şi ieşi din ascunziş postându-se în faţa mea. Spre marea mea surprindere, nu era unul dintre tipii de la cârciumă. Era fata. Purta o rochie albă simplă şi părea extrem de dură. Chipul ei era izbitor de frumos, în ciuda faptului că părea a se gândi serios dacă să-mi cresteze sau nu esofagul.

— Ce eşti? şuieră.

— Sunt – ă – sunt american, am bâiguit, neştiind ce răspuns voia să audă. Mă cheamă Jacob.

Mă strânse de gât mai tare, cu mâinile tremurânde. Era speriată – ceea ce însemna că era periculoasă.

— Ce-ai căutat în casă? vru să afle. De ce m-ai urmărit?

— Voiam doar să discut cu tine! Nu mă omorî!

Îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Să discuţi despre ce?

— Despre casă – despre cei care au stat acolo.

— Cine te-a trimis aici?

— Bunicul meu. Îl chema Abraham Portman.

Rămase cu gura deschisă.

— Minţi! strigă fulgerându-mă cu privirea. Crezi că nu ştiu ce eşti? Nu m-am născut ieri! Deschide ochii – lasă-mă să te privesc în ochi!

— Te las! I-am deschis! şi am deschis ochii cât am putut de larg.

Se ridică pe vârfuri şi se holbă la ei, apoi bătu din picioare şi strigă:

— Nu ăştia! Pe ăia *adevăraţi!* Ăştia falşi nu mă păcălesc câtuşi de puţin, şi nici minciunile tale ridicole despre Abe!

— Nu-i o minciună – şi ăştia *chiar sunt* ochii mei!

Mă strângea atât de tare de gât, încât abia respiram. Mă bucuram că lama era boantă, altfel m-ar fi tăiat de mult.

— Nu sunt ce crezi că sunt, am spus răguşit. Pot s-o dovedesc!

Mâna i se relaxă puţin.

— Atunci dovedeşte-o, altfel ud iarba cu sângele tău!

— Am ceva aici, am spus strecurând mâna în haină.

A sărit înapoi şi a strigat la mine să mă opresc, ridicând lama astfel încât ajunse să atârne tremurând în aer, chiar între ochii mei.

— E doar o scrisoare! Calmează-te!

Coborî din nou lama şi o lipi de gâtul meu. Am scos încet scrisoarea şi poza lui Miss Peregrine din haină, ţinându-le în aşa fel încât să le poată vedea.

— Scrisoarea e unul dintre motivele pentru care am venit aici. Mi-a dat-o bunicul. E scrisă de Pasăre. Aşa-i spuneţi directoarei voastre, nu-i aşa?

— Asta nu dovedeşte nimic! spuse, deşi abia dacă se uitase la ea. Şi de unde ştii atâtea despre noi?

— Ţi-am zis, bunicul meu…

Îmi smulse scrisoarea din mână.

— Să nu mai aud de porcăria asta!

Se pare că atinsesem o coardă sensibilă. Pentru o clipă amuţi, cu faţa încordată de frustrare, de parcă s-ar fi

gândit oare cum să scape de cadavrul meu odată ce şi-a dus ameninţările la bun sfârşit. Dar, înainte de a apuca să ia o decizie, din capătul celălalt al străduţei se auziră nişte strigăte.

Ne-am întors şi i-am văzut pe bărbaţii din pub alergând spre noi, înarmaţi cu bâte de lemn şi diverse unelte agricole.

— Ce-i asta? Ce-ai făcut?

— Nu eşti singura persoană care vrea să mă omoare!

Luă cuţitul de la gâtul meu şi îl ţinu într-o parte, apoi mă apucă de guler.

— Gata, acum eşti prizonierul meu. Fă exact ce-ţi spun, că dacă nu, o să-ţi pară rău!

Nu m-am împotrivit. Nu ştiam dacă am şanse mai mari în mâinile acestei fete dezechilibrate sau în faţa adunăturii ăleia libidinoase, dar cel puţin de la ea puteam să aflu nişte răspunsuri.

Îmi dădu brânci şi o luarăm din loc, alergând spre o alee secundară. Pe la jumătatea drumului, fata se repezi într-o parte şi mă trase după ea. Am evitat un rând de cearşafuri puse la uscat, am sărit peste gardul de sârmă al unui coteţ pentru găini şi am nimerit în curtea unei căsuţe.

— Intră aici, şopti ea şi privi în jur ca să se asigure că nu ne văzuse nimeni, apoi mă împinse înăuntru printr-o uşă. Ne aflam într-o bojdeucă strâmtă, mirosind a turbă aprinsă.

Nu era nimeni înăuntru, în afară de un câine bătrân care dormea pe o canapea. Deschise un ochi şi se uită la noi, dar nu fu deloc impresionat, aşa că adormi din nou. Ne-am năpustit spre o fereastră care dădea spre stradă şi ne-am lipit de perete. Am stat acolo şi am tras cu urechea, timp în care fata a avut grijă să nu-i scap, ţinând o mână pe umărul meu şi cuţitul aproape de şold.

Se scurse cam un minut. Vocile bărbaţilor se estompau, apoi reapăreau; nu ne dădeam seama unde sunt. Privirea îmi rătăci prin încăperea micuţă. Părea excesiv de rustic, chiar şi pentru Cairnholm. Într-un colţ se vedea o stivă înclinată de coşuri împletite. Un scaun îmbrăcat în pânză

de sac stătea în faţa unui cuptor imens pe cărbune, fabricat din fier forjat. În peretele de vizavi se vedea un calendar şi, deşi era prea întuneric ca să pot descifra ceva de la distanţa la care mă aflam, doar simpla lui prezenţă îmi stârnea nişte idei ciudate.

— În ce an suntem?

Fata îmi spuse să tac din gură.

— Vorbesc serios, am şoptit.

Pentru o secundă mă privi nedumerită.

— Nu ştiu ce joc e ăsta, dar poţi să te uiţi şi singur, spuse împingându-mă spre calendar.

Jumătatea de sus era ocupată de o fotografie alb-negru reprezentând un decor tropical, cu nişte fete plinuţe cu bretoane şi costume de baie demodate, zâmbind pe o plajă. Deasupra îndoiturii scria „Septembrie 1940”. Primele două zile ale lunii fuseseră marcate cu un „x”.

Mă cuprinse o amorţeală rece. M-am gândit la toate lucrurile bizare pe care le văzusem în aceea dimineaţă: schimbarea bruscă şi inexplicabilă a vremii, insula pe care o cunoscusem, acum plină de străini, faptul că toate obiectele din jurul meu păreau demodate, şi totuşi noi. Toate astea se explicau perfect prin ce arăta calendarul de pe perete.

3 septembrie 1940. *Cum era posibil?*

Apoi mi-am amintit unul dintre ultimele lucruri pe care mi le spusese bunicul.

„Pe partea cealaltă a mormântului bătrânului.” Era enigma pe care nu reuşisem s-o dezleg. Un timp am crezut că se referea la fantome – că dacă toţi copiii pe care-i cunoscuse aici erau morţi, eram nevoit să mă duc „dincolo” ca să-i găsesc –, numai că asta suna prea poetic. Bunicul meu obişnuia să se exprime clar şi răspicat, nu în metafore şi ghicitori. Îmi dăduse indicaţii clare pe care, pur şi simplu, n-a mai avut timp să le detalieze. Mi-am dat seama că aşa îl numeau localnicii pe băiatul din mlaştină, „bătrânul”, şi că tumulul fusese mormântul lui. Azi-dimineaţă intrasem acolo şi ieşisem altundeva: mă întorsesem în 3 septembrie 1940.

Toate astea îmi trecură prin cap în cele câteva secunde cât a durat ca încăperea să se întoarcă cu susul în jos, genunchii să-mi cedeze şi obiectele din jurul meu să se afunde într-o negură catifelată.

•••

M-am trezit pe jos, cu mâinile legate de cuptor. Fata se plimba agitată prin cameră şi părea să poarte un dialog aprins cu sine însăşi. Am ţinut ochii mai mult închişi şi am ascultat-o.

— *Sigur* e un strigoi, spuse. Altfel de ce spiona prin casă ca un hoţ?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse o altă voce, dar am impresia că nici el.

Deci nu vorbea singură – deşi, de unde eram, nu-l vedeam pe tânărul care vorbise.

— Dar zici că nu şi-a dat seama că se află în buclă?

— Păi, uită-te şi tu, spuse fata arătându-mă cu degetul. Chiar îţi imaginezi că prostănacul ăsta-i rudă cu Abe?

— Dar tu poţi să-ţi imaginezi un strigoi? spuse tânărul.

Am întors uşor capul şi m-am uitat prin toată camera.

În zadar, însă.

— Pot să-mi imaginez un strigoi care *se preface,* spuse fata.

Câinele care între timp se trezise se apropie agale şi începu să mă lingă pe faţă. Am strâns ochii şi am încercat să-l ignor, dar baia pe care mi-o administrase fusese atât de dezgustătoare şi de umedă, încât a trebuit să mă ridic în capul oaselor ca să scap de el.

— Ia te uită cine s-a trezit! spuse fata şi aplaudă sarcastic. Mi-a plăcut scena de dinainte. Mai ales partea cu leşinul. Sunt sigură că teatrul a pierdut un actor de primă mână când ai ales să te dedici canibalismului şi crimelor.

Am deschis gura ca să mă apăr – dar m-am oprit, observând o ceaşcă în aer care plutea spre mine.

— Bea puţină apă, spuse tânărul. Nu vrem să mori înainte de-a te târî la directoare.

Vocea lui părea să vină de nicăieri. M-am întins după ceaşcă şi era s-o scap, când o mână invizibilă îmi atinse degetul mic.

— E neîndemânatic, spuse tânărul.

— Iar tu eşti invizibil, i-am răspuns prosteşte.

— Aşa este. Millard Nullings, la dispoziţia dumneavoastră.

— Nu-i spune cum te cheamă! se răsti fata.

— Şi ea e Emma, continuă el. E un pic paranoică, după cum bănuiesc că ţi-ai dat şi tu seama.

Emma se holbă la el – sau la spaţiul pe care presupuneam că-l ocupă –, dar nu spuse nimic. Ceaşca îmi tremura în mână. Am încercat din nou să mă explic, dar am fost întrerupt de câteva voci furioase din faţa ferestrei.

— Taci! şuieră Emma.

Paşii lui Millard se apropiară de fereastră şi jaluzelele se depărtară câţiva centimetri.

— Ce se întâmplă? întrebă Emma.

— Au început să percheziţioneze casele, spuse el. Nu mai putem rămâne aici.

— Dar nici afară n-avem cum să ieşim!

— Ba da, cred că putem, spuse tânărul. Dar ca să fiu sigur, mai bine mă uit în carte.

Jaluzelele se apropiară din nou şi am văzut o carte legată în piele ridicându-se de pe masă şi deschizându-se în văzduh. Millard mormăi în timp ce întorcea paginile. După un minut, închise cartea zgomotos.

— Exact cum am bănuit! spuse. Trebuie să mai aşteptăm doar un minut sau două şi după aceea putem ieşi pe uşa din faţă, fără nicio problemă.

— Eşti nebun? spuse Emma. O să sară toţi ţărănoii pe noi cu bâte şi cărămizi!

— Nu şi dacă suntem mai puţin interesanţi decât ceea ce o să se întâmple în curând, spuse el. Fii sigură că asta e singura şansă pe care o s-o avem în următoarele câteva ore.

Am fost dezlegat şi condus la uşă, unde ne-am lăsat pe vine şi am aşteptat. Apoi de afară se auzi un tărăboi şi mai

mare decât înainte, când i-am auzit pe bărbaţi: erau nişte motoare. Cam o duzină, după zgomot.

— O, Millard, e genial! exclamă Emma.

Millard pufni pe nas.

— Şi ziceai că cercetările mele nu folosesc la nimic.

Emma puse mâna pe clanţă şi se întoarse spre mine.

— Ia-mă de braţ. Nu alerga. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

Ascunse cuţitul, dar mă asigură că aveam să-l văd din nou dacă încercam să fug – chiar înainte de a mă omorî cu el.

— Şi de unde ştiu că n-o să mă omori oricum?

Pentru o clipă, căzu pe gânduri.

— Păi, n-ai de unde.

Apoi împinse uşa în lături.

•••

Afară strada era plină de oameni, nu doar de bărbaţii din pub care ajunseseră la capătul cvartalului şi pe care i-am observat imediat, ci şi de negustori, femei şi birjari cu feţe încruntate care se opriseră din muncă şi înlemniseră în mijlocul străzii, cu capetele întoarse spre cer. Acolo, nu foarte sus, o escadrilă de avioane de luptă naziste uruia într-o formaţie perfectă. Văzusem fotografii cu avioane de acest tip în muzeul lui Martin, într-o vitrină intitulată „Cairnholm sub asediu”. „Ce ciudat”, m-am gândit, „să te trezeşti dintr-odată, într-o după-amiază complet obişnuită, umbrit de maşinile morţii care ar putea oricând să scuipe foc asupra ta!”

Am traversat strada cât am putut de nepăsător. Emma se agăţase de mine, strângându-mi braţul cu toată puterea. Mai aveam puţin şi ajungeam la aleea de pe cealaltă parte, când am fost descoperiţi de unul dintre ei. Am auzit un strigăt şi când ne-am întors, i-am văzut pe bărbaţii din pub gonind spre noi.

Am rupt-o la fugă. Aleea era îngustă şi mărginită de grajduri. Străbătusem cam jumătate din drum când Millard spuse:

— Eu rămân în urmă şi le pun piedică! Ne vedem în spatele pubului peste exact cinci minute şi jumătate!

Paşii lui amuţiră în spatele nostru şi când am ajuns la capătul aleii, Emma mă opri. Privind în urmă am văzut un ghem de sfoară desfăşurându-se şi plutind deasupra pietrişului cam pe la înălţimea gleznelor. Se întinse chiar în clipa în care gloata ajunse în faţa ei. Se împiedicară cu toţii şi aterizară în noroi, reduşi la un morman încurcat de membre agitate. Emma scoase un chiot, iar eu eram aproape sigur că-l aud pe Millard râzând.

Am alergat mai departe. Nu ştiam de ce fusese Emma de acord să ne întâlnim cu Millard la Priest Hole, când orfelinatul se afla în direcţia opusă, nu spre port. Dar din moment ce nu ştiam nici cum aflase Millard când aveau să apară avioanele alea, nu m-am mai obosit s-o întreb. Am fost şi mai uluit când, în loc să ne furişăm prin spate, Emma spulberă toate şansele noastre de a trece neobservaţi şi mă împinse înăuntru pe uşa din faţă.

Clienţii plecaseră, lăsându-l singur pe barman. M-am întors şi mi-am ascuns faţa.

— Barman, spuse Emma, când desfaci butoiul ăla? Mi-e sete de mor!

Barmanul râse.

— Nu obişnuim să servim fetiţe.

— Lasă vorbăria! strigă Emma bătând cu pumnul în tejghea. Mai bine mi-ai turna un sfert de dram din cel mai tare whiskey pe care-l ai. Dar să nu-mi pui din pişoarca aia îndoită cu apă pe care o serveşti de obicei!

Am început să cred că doar se prostea – făcea ’şto, ca să

zic aşa –, doar ca să-l întreacă pe Millard şi scamatoria lui cu funia întinsă peste stradă.

Barmanul se aplecă peste tejghea.

— Aha, deci vrei din ăla tare, să-nţeleg, spuse rânjind libidinos. Numai să nu-i zici lu' maică-ta sau lu' taică-tău, că o să mă trezesc cu poliţistul şi cu preotul pe cap.

Luă o sticlă plină cu un lichid închis la culoare, ameninţător, şi umplu un pahar gradat.

— Şi amicul tău? Îmi pare beat criţă.

M-am prefăcut că studiez şemineul.

— Timid băiat, nu-i aşa? spuse barmanul. De unde e?

— Zice că din viitor, răspunse Emma. Eu zic că-i dus cu sorcova.

Expresia de pe faţa barmanului se schimbă.

— Ce zice? întrebă.

Şi în clipa următoare mă recunoscu pentru că scoase un strigăt, trânti sticla de whiskey şi se năpusti spre mine.

Mai aveam puţin şi o rupeam la fugă, dar înainte ca barmanul să fi ieşit din spatele tejghelei, Emma răsturnă paharul plin şi stropi totul cu băutura maronie. Apoi făcu ceva uluitor. Întoarse mâna cu palma în jos deasupra barului plin de alcool şi în secunda următoare, acesta luă foc. Flăcările formară un zid cam de o jumătate de metru.

Barmanul scoase un ţipăt şi încercă să stingă focul cu ştergarul.

— Pe aici, prizonierule! îmi indică Emma şi, încleştându-şi degetele pe braţul meu, mă trase spre şemineu. Dă-mi mâna! Bagă-ţi degetele acolo şi ridică!

Îngenunche şi îşi strecură degetele într-o crăpătură lungă din podea. Mi-am vârât degetele lângă ale ei şi, împreună, am ridicat o bucată de scândură care scoase la iveală o gaură lată cam cât umerii mei: gaura preotului. În timp ce camera se umplea de fum şi barmanul se chinuia să stingă flăcările, am coborât unul după altul şi ne-am făcut nevăzuţi.

Gaura preotului era puţin mai lată decât un puţ şi după o adâncime de aproximativ un metru şi jumătate, se lărgi şi mai mult, încât reuşirăm să ne târâm în genunchi. Era o

beznă de nepătruns, dar înainte de-a mă dumiri, tunelul se umplu de o lumină blândă, portocalie. Emma îşi folosi mâna drept torţă; o minge mică de foc părea că-i pluteşte chiar deasupra palmei. Am rămas cu gura căscată şi am uitat de toate celelalte.

— Mişcă-te! se răţoi la mine, îmbrâncindu-mă. Mai încolo o să vezi o uşă.

Am continuat să mă târăsc până când tunelul se termină într-un zid. Emma se strecură pe lângă mine, se aşeză în fund şi lovi peretele cu călcâiele. Acesta se deschise şi tunelul se umplu de lumină.

— *În sfârşit,* aţi ajuns, l-am auzit pe Millard, în timp ce ieşeam cu greu în străduţă. Nu te poţi abţine să nu faci circ, nu-i aşa?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, răspunse Emma, deşi mi-am dat seama că era mulţumită de ea însăşi.

Millard ne conduse la o căruţă trasă de un cal, care părea că ne aşteaptă. Ne-am urcat în spate şi ne-am ascuns sub o prelată. În câteva secunde, un bărbat apăru de nicăieri, se urcă pe cal, scutură hăţurile şi apoi am început să ne legănăm uşor.

Am mers aşa un timp, fără să vorbim. După zgomotele schimbate de afară îmi dădeam seama că eram pe cale să părăsim oraşul.

Mi-am făcut curaj şi am întrebat:

— De unde ştiaţi de căruţă? Şi de avioane? Sunteţi medii sau ce?

Emma chicoti.

— Puţin probabil.

— Pentru că s-a întâmplat şi ieri, răspunse Millard. Şi alaltăieri. La tine lucrurile nu se întâmplă aşa? Ca într-o buclă?

— Într-o ce?

— Ăsta nu-i *din* nicio buclă, spuse Emma pe un ton scăzut. Ţi-am zis doar că-i un strigoi nenorocit.

— Nu cred. Un strigoi nu te-ar fi lăsat să-l capturezi viu.

— Vezi, am şoptit, nu sunt, mă rog, ce-ziceai-că-sunt. Sunt Jacob.

— Vedem noi mai încolo. Acum ţine-ţi gura.

Apoi se întinse şi ridică puţin prelata, dezvăluind o fâşie de cer azuriu plutitor.

◆●◆ CAPITOLUL ŞASE ◆●◆

Când ultimele căsuţe dispărură în spatele nostru, am coborât neobservaţi din căruţă, am trecut peste coama dealului şi ne-am îndreptat spre pădure. Emma mergea pe lângă mine, în timp ce Millard fredona pentru el şi lovea pietricelele cu piciorul. Eram agitat, uimit şi emoţionat într-un mod aproape greţos. O parte din mine simţea că urma să se întâmple ceva spectaculos. Cealaltă parte a mea se aştepta să se trezească din clipă în clipă, să iasă din visul acesta febril sau din episodul provocat de o criză de stres sau ce-o fi fost şi să se trezească cu faţa într-o baltă de salivă în camera de recreaţie de la Smart Aid, să-mi spun „Hm, ce chestie!” şi să mă întorc la vechea şi plictisitoarea mea îndeletnicire, aceea de a fi eu.

Dar nu m-am trezit. Am mers mai departe, însoţit de fata care putea să provoace un incendiu cu mâinile şi băiatul invizibil. Am traversat pădurea, unde poteca era lată şi curăţată, ca orice drumeag dintr-un parc naţional, şi se termina într-o pajişte întinsă, plină cu flori şi crestată de răsaduri îngrijite. Ajunsesem la casă.

M-am uitat la ea îndelung, uimit – nu fiindcă arăta groaznic, ci pentru că era superbă. Nu-i lipsea nicio şindrilă şi nu avea nicio fereastră spartă. Turnuleţele şi coşurile de fum prăbuşite leneş în imaginea din capul meu se înălţau acum mândre spre cer. Pădurea, care înainte părea că vrea să-i devoreze zidurile, se afla la o distanţă respectabilă.

Am fost condus pe o potecuţă pavată cu dale de piatră, apoi am urcat câteva trepte proaspăt vopsite care duceau spre tambur. Emma părea că nu mă mai consideră chiar atât de ameninţător, dar înainte de a intra, îmi legă mâinile la spate – mai mult de formă cred. Adoptase rolul vânătorului care se întoarce acasă cu prada, adică cu mine. Tocmai se pregătea să mă poftească înăuntru când o opri Millard.

— Are pantofii plini de noroi, spuse. N-are voie să lase

urme de noroi. Pasărea o să facă infarct.

Mi-am scos pantofii şi ciorapii, plini şi ei de noroi. Stăpânii mei mă aşteptau. Millard îmi sugeră să ridic şi manşeta pantalonilor ca să nu-i târâi pe covor, iar eu m-am conformat. Emma mă apucă nerăbdătoare de braţ şi mă împinse înăuntru.

Am traversat holul, pe care mi-l aminteam năpădit de piese stricate de mobilier. Câteva chipuri curioase mă urmăreau pe furiş dintre balustrade şi din sufragerie. Nu mai ningea cu tencuială; în schimb, apăruse o masă lungă de lemn, înconjurată de scaune. Era aceeaşi casă pe care o explorasem, doar că totul fusese pus la loc şi era ordine. În locurile în care îmi aminteam că văzusem mucegai verde, peretele era tapetat şi lambrisat sau vopsit în culori vesele. Am văzut şi vaze cu buchete de flori. Grămezile de lemn lăsate şi stofa putrezită reveniseră la starea lor iniţială, transformându-se în canapele şi fotolii moi, iar razele soarelui răzbăteau prin ferestrele înalte, cândva atât de murdare încât avusesem impresia că au fost vopsite în negru.

Într-un final, am ajuns la o cameră mică ale cărei ferestre dădeau spre curtea din spatele casei.

— Mă duc s-o anunţ pe doamna directoare. Să nu-i dai drumul, îi spuse Emma lui Millard şi în clipa următoare am simţit că mă apucă de cot.

Când Emma plecă, îmi dădu drumul.

— Nu ţi-e teamă c-o să-ţi mănânc creierii sau ceva de genul ăsta? l-am întrebat.

— Nu, nu neapărat.

M-am întors spre geam şi am privit mirat afară. Curtea era plină de copiii pe care i-am recunoscut majoritatea din fotografiile îngălbenite. Unii leneveau la umbra copacilor; alţii se jucau cu mingea şi alergau pe lângă straturi cu flori în culori explozive. Era întocmai paradisul descris de bunicul meu. Asta era insula fermecată şi ăştia erau copiii deosebiţi. Dacă visam, înseamnă că nu mai voiam să mă trezesc. Cel puţin, nu prea curând.

Afară, pe colina acoperită cu iarbă, cineva trimisese o

minge prea sus. Aceasta ateriză pe un gard viu, modelat în forma unui animal imens, şi rămase acolo. Mai multe tufişuri plantate în şir fuseseră tăiate astfel încât să semene cu diverse animale – nişte creaturi fantastice, înalte cât casa, apărătorii ei de eventualele pericole care o puteau paşte dinspre pădure – printre ei aflându-se un grifon înaripat, un centaur cabrat şi o sirenă. Doi adolescenţi alergară după mingea pierdută şi se opriră la picioarele centaurului, urmaţi de o fată. Am recunoscut-o imediat, era „fata care levita" în pozele bunicului, doar că acum nu levita. Păşea încet, fiecare pas părând o mare încercare pentru ea, de parcă ar fi fost ancorată de pământ de un surplus de gravitaţie.

Când ajunse lângă băieţi, ridică braţele şi cei doi îi petrecură o funie în jurul mijlocului. Fata se descălţă cu grijă şi se ridică brusc în aer, ca un balon. Era incredibil. Se ridică până când funia legată în jurul mijlocului ei se întinse, şi pluti acolo, la trei metri deasupra pământului, ţinută de cei doi băieţi.

Fata le spuse ceva şi băieţii dădură din cap, apoi începură să slăbească frânghia. Fata se înălţă pe lângă centaur; când ajunse în dreptul pieptului său, se întinse spre crengi şi căută mingea, dar aceasta era prinsă prea adânc. Se uită în jos şi scuturã din cap, iar băieţii o traseră înapoi pe pământ, unde se încălţă în pantofii ei speciali, cu greutăţi, şi dezlegă frânghia.

— Îţi place spectacolul? întrebă Millard.

Am dat din cap fără să scot niciun cuvânt.

— Există alte metode mult mai uşoare ca să recupereze mingea aia, dar ştiu că au spectatori.

O altă fată se apropie de centaur. Părea să aibă în jur de optsprezece, nouăsprezece ani şi arăta ca o sălbatică, cu părul ca un cuib de păsări, transformat aproape în *dreadlocks.* Se aplecă, prinse coada lungă şi plină de frunze a animalului, şi-o înfăşură în jurul braţului, apoi închise ochii de parcă s-ar fi concentrat. În clipa următoare, mâna centaurului se mişcă. M-am holbat prin geam, fixând cu privirea bucăţica de verdeaţă, spunându-

mi că a fost doar vântul, dar apoi fiecare deget se încordă, de parcă s-ar fi întors viaţa în ele. Mă uitam uluit, în timp ce braţul centaurului se îndoi şi se apropie de pieptul lui, scoase mingea de acolo şi le-o aruncă înapoi copiilor care începură să chiuie. După ce jocul fu reluat, fata cu părul vâlvoi dădu drumul cozii centaurului şi acesta înmărmuri la loc.

Respiraţia lui Millard aburi geamul din faţa mea. M-am întors spre el uimit:

— Nu vreau să par nepoliticos, am spus, dar *ce* sunteţi, de fapt?

— Suntem deosebiţi, spuse şi păru că stă pe gânduri. Tu nu eşti deosebit?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Ce păcat!

— De ce i-ai dat drumul? întrebă o voce severă din spatele nostru şi, întorcându-mă, am zărit-o pe Emma care stătea în cadrul uşii. În fine, nu contează! spuse şi prinse capătul sforii. Vino! Directoarea te poate primi.

•••

Am traversat mai multe încăperi, am trecut pe lângă alţi ochi curioşi care se uitau pe furiş prin crăpăturile uşilor şi din spatele canapelelor, şi am ajuns într-o cameră însorită în care, stând pe un scaun cu spătarul înalt, aşezat în mijlocul unui covor persan lucrat cu grijă, croşeta o doamnă cu un aspect distins. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu părul adunat în vârful capului într-un coc perfect rotund; purta mănuşi din dantelă şi o bluză cu guler înalt, mulat pe gât – cu alte cuvinte, era la fel de îngrijită şi de elegantă ca şi casa în care stătea. Mi-aş fi dat seama cine e şi dacă nu mi-aş fi amintit-o din pozele găsite în cufărul distrus. Era Miss Peregrine.

Emma mă conduse până la covor şi îşi drese vocea, iar acele de croşetat ale lui Miss Peregrine se opriră din dansul lor monoton.

— Bună ziua, spuse doamna ridicând privirea. Eşti Jacob, nu-i aşa?

Emma rămase cu gura căscată.

— De unde ştiţi cum îl…

— Eu sunt domnişoara directoare Peregrine, spuse, ridicând un deget ca s-o disciplineze pe Emma, sau, dacă preferi, Miss Peregrine. Mai ales că deocamdată nu te afli sub tutela mea. Mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

Miss Peregrine flutură o mână înmănuşată înspre mine şi, văzând că n-o strâng, observă că sunt legat la încheieturi.

— Domnişoară Bloom! strigă. Ce înseamnă asta? Aşa tratăm un musafir? Dezlegaţi-l imediat!

— Dar domnişoară directoare! E un hoţ şi un mincinos şi aşa mai departe!

Aruncându-mi o privire îndoielnică, Emma îi şopti ceva la ureche directoarei.

— Dar, domnişoară Bloom, spuse Miss Peregrine, râzând zgomotos, astea-s baliverne, draga mea! Dacă băiatul ăsta ar fi fost un demon, te-ar fi aruncat deja în cazanul lui! Bineînţeles că e nepotul lui Abraham Portman. Tu nu-l vezi?

Am simţit un val de uşurare; poate că, până la urmă, nu mai trebuia să dau explicaţii. Se pare că mă aştepta!

Emma începu să protesteze, dar Miss Peregrine îi închise gura cu o privire nimicitoare.

— Of, bine, suspină Emma, dar să nu-mi spuneţi că nu v-am avertizat.

Şi după ce trase de câteva ori de nod, frânghia ateriză pe jos.

— Vă rog s-o scuzaţi pe domnişoara Bloom, spuse Miss Peregrine în timp ce eu îmi masam încheieturile julite. Are un simţ al dramaticului foarte dezvoltat.

— Am observat.

Emma se încruntă.

— Dacă e cine zice că e, de ce n-a ştiut ceva despre bucle – sau în ce an suntem? Haideţi, întrebaţi-l!

— De ce n-a ştiut *nimic,* o corectă Miss Peregrine. Şi singura persoană pe care am s-o iau la întrebări o să fii tu, mâine după-amiază, în legătură cu pronumele!

Emma oftă.

— Şi acum, dacă nu te superi, spuse Miss Peregrine, aş vrea să stau de vorbă puţin cu domnul Portman. Între patru ochi.

Fata îşi dădu seama că n-are rost să mai insiste. Oftă şi se duse la uşă, dar înainte de a ieşi, îmi mai aruncă o privire peste umăr. Pe chipul ei se citea o expresie pe care n-am mai văzut-o până atunci: părea îngrijorată.

— E valabil şi pentru tine, domnule Nullings! strigă Miss Peregrine. Oamenii politicoşi nu trag cu urechea la discuţiile altora!

— Am rămas în urmă doar ca să vă întreb dacă doriţi puţin ceai, spuse Millard care aveam impresia că era un pic linguşitor.

— Nu, nu dorim, mulţumesc, răspunse Miss Peregrine tăios.

Tălpile goale ale lui Millard se îndepărtară plescăind pe podea şi uşa se trânti în urma lui.

— Te-aş fi invitat să iei loc, spuse Miss Peregrine, indicându-mi un scaun tapisat din spatele meu, dar eşti plin de noroi.

Am ales să îngenunchez pe jos, ca un pelerin care vrea să-i ceară sfatul unui oracol atotştiutor.

— Eşti pe insulă de câteva zile deja, spuse Miss Peregrine. De ce ai ezitat atât înainte să ne vizitezi?

— N-am ştiut că sunteţi aici, am spus. De unde ştiaţi cine sunt eu?

— Te-am urmărit. Şi tu m-ai văzut, doar că poate nu ţi-ai dat seama. A trebuit să-mi schimb înfăţişarea.

Ridică mâna şi scoase o pană lungă şi cenuşie din păr.

— E mai bine să te transformi în pasăre când vrei să-i urmăreşti pe oameni, îmi explică.

Am rămas mască.

— *Dumneavoastră* eraţi cea pe care am văzut-o azi-dimineaţă în cameră? am întrebat. Uliul?

— Şoimul, mă corectă. Un şoim călător, bineînţeles.

— Atunci e adevărat! am spus. Dumneavoastră sunteţi Pasărea!

— E o poreclă pe care o tolerez, dar n-o încurajez, răspunse. Dar acum, permite-mi să te întreb, continuă Miss Peregrine. Ce naiba căutai printre ruinele alea deprimante?

— Pe dumneavoastră, am răspuns, iar ea făcu ochii mari. Nu ştiam cum să vă găsesc. Abia ieri mi-am dat seama că eraţi toţi…

Apoi m-am oprit, dându-mi seama cât de ciudat urma să sune ce aveam să spun.

— Nu mi-am dat seama că eraţi morţi.

Îmi aruncă un zâmbet discret.

— Of, Doamne! Bunicul tău nu ţi-a povestit chiar *nimic* despre vechii lui prieteni?

— Ba da, mi-a spus câte ceva. Dar mult timp am crezut că sunt poveşti de adormit copiii.

— Am înţeles, răspunse femeia.

— Sper că nu v-am jignit.

— E puţin surprinzător, atâta tot. Dar preferăm ca lumea să ne creadă morţi pentru că asta pare să-i ţină la distanţă pe vizitatorii nedoriţi. În zilele noastre nu prea mai există oameni care să creadă în poveşti cu zâne, spiriduşi şi prostii de genul ăsta – aşa că oamenii obişnuiţi nu se mai obosesc să ne caute. Ceea ce ne uşurează viaţa destul de mult. La fel şi poveştile cu fantome şi case bântuite – dar se pare că pe tine nu te-au oprit.

Zâmbi.

— Probabil că ai moştenit curajul ăsta de la ai tăi.

— Da, presupun, am spus râzând nervos, deşi simţeam că o să leşin din clipă-n clipă.

— În orice caz, în ceea ce priveşte locul *acesta,* spuse făcând larg cu mâna, când erai mic, erai convins că bunicul tău „îţi toarnă gogoşi”, cum se spune, nu-i aşa? Că-ţi vâră minciuni pe gât, da?

— Nu chiar *minciuni,* dar…

— Invenţii, baliverne, basme – poţi să alegi ce termen vrei. Când ţi-ai dat seama că Abraham spunea adevărul?

— Păi, cred că-mi dau seama abia acum, am spus privind curios labirintul de modele complicate ţesute în covor.

Miss Peregrine, care fusese plină de energie până atunci, deveni puţin mai rezervată.

— A, înţeleg!

Chipul ei se întunecă, de parcă, în cele câteva secunde de tăcere care se lăsaseră între noi, ar fi intuit ceva îngrozitor, ceva ce urma să-i spun. Totuşi, trebuia să găsesc un mod de a-i spune.

— Cred că voia să explice totul, am spus, dar a aşteptat prea mult. Aşa că m-a trimis să vă caut pe dumneavoastră.

Am scos scrisoarea mototolită din buzunar.

— Asta e a dumneavoastră. Aşa am ajuns aici.

O netezi cu grijă pe braţul fotoliului şi o ridică, mişcându-şi buzele în timp ce citea.

— Ce dizgraţios! Aproape că mă milogesc de el să-mi răspundă.

Scutură din cap cu un aer melancolic.

— Eram tot timpul disperaţi aşteptând o scrisoare de la Abe. Odată l-am întrebat dacă voia să mă omoare de îngrijorare, având în vedere faptul c-a ales să trăiască afară, în lumea oamenilor. Uneori putea fi al dracului de încăpăţânat!

Împături scrisoarea şi o puse înapoi în plic, apoi chipul i se întunecă.

— S-a prăpădit, nu-i aşa?

Am dat din cap. I-am povestit ce s-a întâmplat poticnindu-mă de mai multe ori – altfel spus, i-am prezentat concluzia la care ajunseseră poliţiştii şi pe care, după o mulţime de şedinţe cu psihologul meu, am ajuns s-o cred şi eu. N-am intrat prea mult în detalii, ca să n-o fac să plângă. I-am spus doar că bunicul trăise la marginea oraşului, într-o zonă mai sălbatică, şi că tocmai trecusem printr-o secetă lungă, aşa că pădurea era plină de animale înfometate şi disperate. Bunicul se nimerise în locul

nepotrivit, la momentul nepotrivit atâta tot.

— N-ar fi trebuit să stea singur, i-am explicat, dar, cum aţi spus şi dumneavoastră, a fost un om încăpăţânat.

— Mi-a fost teamă că se va întâmpla aşa, spuse Miss Peregrine. L-am avertizat să nu plece.

Îşi încleştă pumnii în jurul acelor de croşetat, de parcă s-ar fi pregătit să înjunghie pe cineva.

— Şi acum l-a pus pe nepotul lui să ne transmită vestea asta oribilă.

Îi înţelegeam revolta. Trecusem şi eu prin starea asta. Am încercat s-o consolez, recitând toate lucrurile comune liniştitoare pe care le auzisem de la părinţii mei şi de la dr. Golan în cele mai întunecate momente ale toamnei trecută:

— Îi venise vremea. Era singur. Bunica mea a murit cu mulţi ani în urmă şi el nu mai avea mintea limpede. Uita tot timpul lucruri sau le amesteca. De asta a şi ajuns în pădure.

Miss Peregrine dădu din cap cu tristeţe.

— Nu s-a împotrivit. Şi-a permis să îmbătrânească.

— Într-un fel a avut noroc. N-a durat mult, n-a fost o bătrâneţe lungă. N-a fost nevoit să stea în spital, conectat la aparate.

Fusese, desigur, o observaţie ridicolă – moartea lui fusese absurdă şi dezgustătoare –, dar cred că ne-am simţit amândoi mai bine după ce-am spus-o.

Miss Peregrine lăsă deoparte lucrul de mână, se ridică şi şontâcăi până la fereastră. Avea mersul rigid, nefiresc, de parcă avea un picior mai scurt.

Se uită spre curte, la copiii care se jucau afară.

— Copiii nu trebuie să afle. Cel puţin deocamdată. Doar s-ar întrista.

— Bine. Cum credeţi dumneavoastră.

Rămase lângă geam pentru câteva clipe, fără să mai spună nimic, cu umerii tremurânzi. Când se întoarse spre mine, era calmă şi avea un aer calculat.

— Ei bine, domnule Portman, spuse dintr-odată, cred că te-am interogat suficient. Probabil că vrei să mă întrebi şi dumneata ceva.

— Da, vreo mie de lucruri.

Scoase un ceas din buzunar şi îl consultă.

— Mai avem puţin timp până la cină. Sper că te voi putea lămuri.

Miss Peregrine se opri şi înălţă capul. Dintr-odată se îndreptă cu paşi mari spre uşa camerei de zi şi o deschise brusc. De cealaltă parte a uşii, Emma stătea ghemuită, cu faţa roşie şi brăzdată de lacrimi. Auzise toată discuţia.

— Domnişoară Bloom! Ai tras cu urechea?

Emma se chinui să se ridice şi izbucni într-un hohot de plâns.

— Oamenii politicoşi nu trag cu urechea la discuţiile altora…

Dar Emma o rupsese deja la fugă, iar Miss Peregrine se opri din discurs oftând neputincios.

— A, ce neplăcut! Mă tem că e destul de sensibilă când vine vorba despre bunicul tău.

— Am observat. Dar de ce? Au fost…?

— Când Abraham a plecat să lupte în război, a luat cu el toate inimile de aici, dar în special pe cea a domnişoarei Bloom. Da, s-au admirat reciproc, au fost iubiţi, drăguţi, cum vrei să le zici.

Începeam să înţeleg de ce n-a vrut Emma să mă creadă; asta ar fi însemnat, cel mai probabil, că venisem să transmit vestea cea rea despre bunicul.

Miss Peregrine bătu din palme, de parcă ar fi vrut să alunge o vrajă.

— În fine, spuse, n-avem ce face.

Am urmat-o afară şi ne-am îndreptat spre scări. Miss Peregrine urcă treptele cu o fermitate fioroasă, ţinându-se cu amândouă mâinile de balustradă, trăgându-se în sus pas cu pas şi refuzând orice ajutor. Când am ajuns la capătul palierului, am traversat holul şi m-a condus până la bibliotecă. Biblioteca arăta ca o sală de clasă adevărată, cu bănci aliniate, o tablă într-un colţ şi cărţile fără pic de praf, aranjate frumos pe rafturi. Miss Peregrine îmi indică o bancă şi spuse „Stai jos”, aşa că m-am străduit să mă înghesui în dosul unui pupitru. Femeia se aşează pe locul ei,

în faţa clasei, uitându-se la mine.

— Permite-mi să-ţi fac un scurt rezumat. Cred c-o să descoperi în el răspunsuri la majoritatea întrebărilor pe care voiai să mi le pui.

— Bine.

— Specia umană e alcătuită dintr-un amestec mult mai diversificat decât am crede, începu directoarea. Adevărata taxonomie a *homo sapiens* e un secret cunoscut doar de câţiva aleşi, dintre care faci şi tu parte acum. La baza ei se află o dihotomie simplă, şi anume cea a aşa-numiţilor *coerlfolc,* masa supraaglomerată din care fac parte oamenii obişnuiţi care alcătuiesc majoritate a populaţiei Terrei, şi o ramură secretă – *crypto-sapiens,* dacă vrei – numită şi *syndrigast,* sau „spirit deosebit", în limba respectabilă a strămoşilor mei. După cum sunt sigură că ai ghicit, noi facem parte din cea din urmă categorie.

Am încuviinţat din cap de parcă aş fi înţeles, deşi mă pierduse pe drum. I-am pus o întrebare în speranţa c-o s-o mai temperez:

— Dar cum se face că oamenii nu ştiu nimic despre voi? Sunteţi singuri?

— Spirite deosebite există pe tot globul, spuse, deşi nu mai suntem la fel de mulţi ca înainte. Puţinii care au mai rămas se ascund pe undeva, la fel ca noi.

Vocea ei deveni mai domoală, de parcă ar fi vorbit cu părere de rău.

— Cândva ne puteam pierde fără nicio problemă printre oamenii obişnuiţi. În câteva colţuri ale lumii, oamenii ne numeau şamani sau mistici şi se consultau cu noi în vremuri grele. Există câteva civilizaţii care au păstrat relaţia armonioasă cu cei ca noi, însă doar în părţi ale lumii în care modernismul şi religiile mai importante nu au pătruns încă, de pildă în insula magiei negre, Ambrym, din Insulele Hebride. Dar majoritatea păgânilor s-au întors împotriva noastră cu mult timp în urmă. Musulmanii ne-au alungat. Creştinii ne-au ars pe rug, numindu-ne vrăjitoare. Până şi păgânii din Ţara Galilor şi din Irlanda au ajuns la concluzia că suntem toţi nişte spirite malefice şi fantome

care îşi schimbă înfăţişarea.

— Şi atunci, de ce nu – nu ştiu –, de ce nu întemeiaţi un stat numai al vostru? De ce nu staţi singuri undeva?

— Ar fi bine dac-ar fi aşa de simplu, spuse domnişoara directoare. Trăsăturile astea deosebite pot sări uneori peste câte o generaţie sau chiar peste zece. Copiii deosebiţi nu se nasc de obicei din părinţi deosebiţi, şi părinţii deosebiţi nu procreează tot timpul sau, mai bine zis, de obicei, copii deosebiţi. Îţi dai seama acum de ce am fi în pericol într-o lume atât de temătoare faţă de orice fel de diferenţă?

— Pentru că părinţii normali ar lua-o razna dacă propriii copii ar începe să scuipe foc, să zicem.

— Întocmai, domnule Portman. Progeniturile deosebite ale unor părinţi normali sunt deseori abuzate sau neglijate în cele mai cumplite feluri. Cu doar câteva secole în urmă, părinţii copiilor ciudaţi au presupus, pur şi simplu, că fiii sau fiicele lor „adevărate” au fost furate şi înlocuite cu aceşti copii străini[14] – cu alte cuvinte, cu sosii fermecate şi răuvoitoare, şi, bineînţeles, ireale – ceea ce, în vremuri mai întunecate, a fost scuza perfectă ca să-i abandoneze pe bieţii copii, asta dacă nu îi omorau.

— Oribil.

— Cât se poate de oribil. A trebuit să găsim o soluţie, aşa că oameni ca mine au creat nişte locuri în care copiii sau tinerii deosebiţi să poată trăi izolaţi de oamenii obişnuiţi – nişte enclave separate în spaţiu şi timp ca aceasta –, lucru de care sunt extrem de mândră.

— Oameni ca dumneavoastră?

— Noi, cei deosebiţi, am fost binecuvântaţi cu nişte trăsături pe care oamenii obişnuiţi nu le au, la fel de infinite şi variate ca nuanţa pielii sau particularităţile ce ţin de înfăţişarea oamenilor de pretutindeni. Există şi însuşiri comune, însă, ca cititul gândurilor, de pildă. Altele sunt mai rare, ca manipularea timpului, spre exemplu – un talent pe care-l am eu.

[14] *Changeling* în engl., copil furat sau înlocuit de spiriduşi, conform folclorului local.

— Manipularea timpului? Credeam că vă transformaţi în pasăre şi atât.

— Mă transform ca să fiu sigură – şi tocmai în asta rezidă talentul meu. Doar păsările pot manipula timpul. Toţi manipulatorii timpului trebuie să ştie cum să se transforme în păsări.

Spuse toate astea cu o expresie atât de serioasă, atât de prozaică, încât mi-au trebuit câteva secunde ca să prelucrez informaţia.

— Păsările… călătoresc în timp?

Simţeam cum un zâmbet prostesc mi se întinde pe faţă.

Miss Peregrine dădu din cap cu un aer sobru.

— Majoritatea însă călătoresc înainte sau înapoi doar ocazional, din greşeală. Noi, cei care ştim cum să manipulăm zone temporale în mod conştient – şi nu doar de dragul nostru, ci şi de dragul altora –, ne numim *ymbryni.* Putem crea bucle temporale în care oamenii deosebiţi pot trăi la nesfârşit.

— Buclă, am repetat, amintindu-mi dispoziţiile bunicului: „Găseşte pasărea din buclă.” Aşa se cheamă locul ăsta?

— Da. Deşi ar fi mai corect să-i spunem „3 septembrie 1940”.

M-am aplecat spre ea peste pupitru.

— Ce vreţi să spuneţi? Că-i doar o zi? Care se repetă?

— Da, iar şi iar, deşi noi o percepem ca pe o experienţă continuă. Altfel nu ne-am aminti de ultimii… câţi să fie… şaptezeci de ani de când suntem aici.

— E uimitor, am spus.

— Sigur, am venit în Cairnholm cu zece ani înainte de 3 septembrie 1940. Sau chiar mai mulţi. Şi am fost izolaţi fizic, datorită poziţiei geografice unice a insulei. Dar abia după acea zi a trebuit să ne izolăm şi temporal.

— De ce?

— Pentru că altfel am fi fost ucişi.

— De bombă.

— Mai mult ca sigur.

M-am holbat la tăblia pupitrului. Începuse să aibă sens – deşi nu era totul clar.

— Mai există şi alte bucle în afară de asta?

— Da, sunt mai multe, spuse, şi aproape toate ymbrynele care administrează buclele sunt prietenele mele. Să vedem: Miss Gannett din Irlanda, din iunie 1770, Miss Nightjar din Swansea, 3 aprilie 1901, Miss Avocet şi Miss Bunting din Derbyshire, captive în ziua Sfântului Swithin din 1867; Miss Treecreeper nu îmi amintesc exact unde e – a, da, şi ar mai fi Miss Finch, draga de ea. Am o fotografie drăguţă cu ea pe undeva.

Miss Peregrine se luptă cu un album imens cu fotografii pe care îl dădu jos de pe raft şi mi-l puse în faţă. Se aplecă peste umărul meu, în timp ce întorcea filele întărite, căutând o fotografie anume, dar se opri şi zăbovi şi asupra altora, vocea ei încărcată de nostalgie răsunând clar ca un clopoţel. În timp ce dădea paginile, am recunoscut câteva fotografii din cufărul distrus din subsol şi din cutia cu trabucuri a bunicului. Miss Peregrine le adunase pe toate. Mi se părea incredibil că-i arătase aceleaşi poze bunicului meu cu ani în urmă, când el era cam de vârsta mea – poate chiar în camera asta, la pupitrul ăsta –, iar acum mi le arăta mie, de parcă ne-am fi întors în timp.

În final, a ajuns la fotografia unei femei cu un aer diafan care ţinea pe mână o pasăre micuţă şi rotunjoară şi spuse:

— Ea e Miss Finch[15] şi mătuşa ei, domnişoara Finch.

Îmi dădeau impresia că femeia şi pasărea comunicau.

— Cum le deosebiţi? am întrebat.

— Domnişoarei Finch, cea mai în vârstă, îi plăcea să fie cinteză aproape tot timpul. Ceea ce i se potrivea oricum mai bine. N-a fost niciodată prea vorbăreaţă.

Miss Peregrine a mai întors câteva pagini, de data asta oprindu-se asupra unui portret de grup reprezentând câteva femei şi copii blazaţi, adunaţi în jurul unei semiluni din hârtie.

— A, da! Pe asta aproape c-am şi uitat-o.

Scoase fotografia din album şi o ridică plină de reverenţă.

— Doamna din prim-plan e Miss Avocet. E un fel de

[15] „Cinteză” (în engleză, în original).

regină a celor de seama noastră. Cincizeci de ani s-au chinuit s-o numească reprezentantă a Consiliului Ymbrynelor, dar nu vrea să renunţe la predat. Predă la academia pe care a înfiinţat-o împreună cu domnişoara Bunting. În prezent nu există nici o *ymbrină* care să se considere demnă de aripile pe care le-a primit, şi care să nu fi trecut prin şcoala lui Miss Avocet. E valabil şi pentru mine! De fapt, dacă te uiţi mai bine, s-ar putea s-o recunoşti pe fata aceea cu ochelari.

Am mijit ochii. Faţa pe care mi-a indicat-o era întunecată şi uşor ştearsă.

— Dumneavoastră sunteţi?

— Am fost cea mai tânără elevă pe care a acceptat-o vreodată Miss Avocet, spuse plină de mândrie.

— Şi băieţii din fotografie? am întrebat. Par şi mai tineri decât dumneavoastră.

Miss Peregrine se întunecă la faţă.

— Te referi la fraţii mei nechibzuiţi. N-au vrut să ne despartă, aşa că fraţii mei m-au urmat la academie. Erau răsfăţaţi şi fricoşi ca nişte prinţese. Cred că din cauza asta au ajuns nişte depravaţi.

— Ei nu erau ymbryni?

— A, *nu,* pufni Miss Peregrine. Doar *femeile* se nasc ymbryne, slavă Cerului! Bărbaţilor le lipseşte seriozitatea necesară pentru astfel de responsabilităţi. Noi, ymbrinele, trebuie să străbatem lumea în lung şi-n lat pentru a-i găsi pe copiii deosebiţi care au nevoie de ajutor, trebuie să-i păzim de cei care vor să le facă rău, să-i hrănim, să-i îmbrăcăm şi să-i ascundem pe cei aflaţi sub tutela noastră şi trebuie să le transmitem cunoştinţele şi tradiţiile celor din lumea noastră. Şi pe lângă asta, trebuie să ne asigurăm că buclele noastre sunt reajustate în fiecare zi, ca un mecanism de ceasornic.

— Ce se întâmplă dacă nu le resetaţi?

Duse o mână tremurândă la frunte şi se trase câţiva paşi înapoi, încercând să-şi exprime groaza.

— O catastrofă, un cataclism, un dezastru! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc. Din fericire, mecanismul care reajustează buclele este unul cât se poate de simplu: unul dintre noi trebuie să treacă prin poartă din când în când. Ca să rămână flexibilă, ştii. Punctul de acces e asemenea unei găuri făcute în aluat; dacă n-o împungi din când în când, s-ar putea să se închidă de la sine. Şi dacă nu există puncte de ieşire sau de intrare – dacă nu există valve prin care să evacuezi presiunea care se acumulează în mod natural într-un sistem temporal închis…

Făcu un gest mic cu mâinile prin care încercă să mimeze o explozie.

— Ei, bine, toată treaba devine instabilă.

Se aplecă din nou asupra albumului şi începu să-l frunzărească.

— Apropo de asta, s-ar putea să am o poză cu – da,

exact, uite-o aici. Un punct de acces clasic!

Scoase încă o fotografie din folia protectoare.

— E Miss Finch şi unul dintre copiii aflaţi sub tutela ei la intrarea buclei pe care o administrează Miss Finch, care se află într-o porţiune aproape necirculată a reţelei de metrou din Londra. Când se reajustează, tunelul e inundat de o lumină orbitoare terifiantă. Întotdeauna am considerat-o cam modestă pe a noastră, spuse pe un ton uşor invidios.

— Vreau să fiu sigur c-am înţeles ce-mi spuneţi. Deci, dacă azi e 3 septembrie 1940 înseamnă că şi mâine e… *tot* 3 septembrie?

— Ei, bine, dacă luăm în considerare că fiecare buclă are douăzeci şi patru de ore, atunci în unele părţi ale ei e 2 septembrie. Dar da, mâine e tot 3 septembrie.

— Deci ziua de mâine nu mai vine niciodată.

— Da, e un fel de-a spune.

Afară se auzi ecoul unui ropot îndepărtat care semăna cu un tunet şi fereastra dincolo de care începuse să se întunece se cutremură în ramă. Miss Peregrine ridică privirea şi îşi scoase din nou ceasul.

— Mă tem că deocamdată nu mai am timp. Sper că rămâi la cină.

Am spus că rămân fără să mă gândesc că tata s-ar putea să se întrebe unde sunt. M-am extras cu greu din bancă şi am urmat-o spre uşă, dar între timp mi-am amintit o altă întrebare care mă sâcâia de o vreme.

— Bunicul meu chiar fugea de nazişti când a ajuns aici?

— Da, spuse Miss Peregrine. În anii aceia îngrozitori de dinainte de război au sosit mai mulţi copii. Au fost nişte vremuri tulburi.

Părea îndurerată, de parcă ar fi vorbit despre nişte amintiri recente.

— Pe Abraham l-am găsit într-o tabără a deportaţilor de pe continent. Era un băiat amărât şi chinuit, dar şi foarte puternic. Mi-am dat seama imediat că locul lui e printre noi.

M-am simţit uşurat; măcar acea perioadă din viaţa lui fusese aşa cum mi-am închipuit. Dar aş fi vrut să-i mai pun o întrebare, deşi nu prea ştiam cum s-o formulez.

— Şi… bunicul meu… a fost la fel ca…

— Ca noi?

Am dat din cap.

Îmi aruncă un zâmbet ciudat.

— A fost la fel ca tine, Jacob.

Apoi s-a întors şi a luat-o şontâcăind spre scări.

•••

Miss Peregrine insistă să mă curăţ de noroiul din mlaştină înainte să mă aşez la masă şi o rugă pe Emma să-mi pregătească baia. Spera că dacă va sta puţin de vorbă cu mine se va simţi mai bine. Dar Emma nici nu voia să se uite la mine. Am urmărit-o în timp ce umplea cada cu apă rece. A încălzit-o apoi cu mâinile, rotindu-le deasupra apei până când începură să iasă aburi.

— Mamă, ce tare! am spus, dar Emma plecă fără să-mi răspundă.

După ce apa deveni tulbure şi maronie, m-am şters cu prosopul şi am găsit un schimb de haine agăţate pe uşă – nişte pantaloni de stofă largi, o cămaşă şi o pereche de bretele prea scurte, pe care însă n-am ştiut cum să le ajustez. Aveam două variante: să umblu cu pantalonii în vine sau să-i ridic până peste buric. Am ales răul mai mic şi am coborât ca să iau ceea ce avea să fie cea mai ciudată cină din viaţa mea, îmbrăcat ca un clovn fără machiaj.

Cina a fost un amestec năucitor de nume şi de feţe dintre care am recunoscut o grămadă, din pozele şi descrierile de demult ale bunicului. Când am ajuns în sufragerie, copiii care până atunci se ciondăniseră pe scaunele din jurul mesei lungi înmărmuriră şi rămaseră holbându-se la mine. Eram convins că nu prea avuseseră oaspeţi la masă. Miss Peregrine, aşezată deja în capul mesei, se ridică şi profită de liniştea neaşteptată ca să mă prezinte.

— Cei care n-aţi avut încă plăcerea de-a face cunoştinţă cu Jacob, îi anunţă, aflaţi că este nepotul lui Abraham. E oaspetele nostru de onoare şi a venit foarte de departe. Sper că-l veţi trata cum se cuvine.

Apoi mi-i arătă pe fiecare în parte şi le rosti numele. Pe majoritatea le-am uitat imediat, dar aşa mi se întâmplă mereu când sunt agitat. Prezentările au fost urmate de o avalanşă de întrebări pe care Miss Peregrine le pară extrem de rapid şi eficient.

— Jacob va sta cu noi?

— Din câte ştiu, nu.

— Abe unde e?

— Abe are treabă în America.

— De ce poartă Jacob pantalonii lui Victor?

— Pentru că Victor nu mai are nevoie de ei şi pantalonii domnului Portman sunt la spălat.

— Ce face Abe în America?

La întrebarea asta, Emma, care până atunci ne arunca priviri fioroase dintr-un colţ al încăperii, se ridică de pe scaunul ei şi ieşi din cameră. Ceilalţi, aparent obişnuiţi cu asemenea toane, nu o băgară în seamă.

— Nu vă interesează pe voi ce face Abe, se răţoi Miss Peregrine.

— Şi când se întoarce?

— Nici asta nu vă interesează. Şi acum, haideţi să mâncăm!

Toţi copiii tropăiră la scaunele lor. Crezând că am găsit un scaun liber, am dat să mă aşez, dar m-am trezit înţepat cu o furculiţă în picior.

— Pardon! ţipă Millard.

Dar Miss Peregrine îi spuse să termine cu prostiile şi îl trimise să se îmbrace.

— De câte ori să-ţi spun că oamenii politicoşi nu se aşază la masă în pielea goală, strigă după el.

Copiii care erau de serviciu la bucătărie apărură cu tăvi încărcate cu mâncare, acoperite cu capace argintii, lucioase, care ascundeau conţinutul bolurilor şi stârniră tot felul de speculaţii referitoare la ce am putea avea la cină.

— Vidră Wellington! strigă un băiat.

— Ficat sărat de pisoi şi de scorpie! spuse un altul, la care copiii mai mici răspunseră prefăcându-se că vomită.

Când capacele au fost în sfârşit ridicate, ni s-a dezvăluit un festin de proporţii regale: o gâscă gătită la cuptor, cu carnea perfect aurie, un somon şi un cod întreg, garnisiţi cu felii de lămâie, mărar proaspăt şi cubuleţe de unt care începuseră să se topească, un bol de midii fierte la abur, platouri cu legume la cuptor, pâini proaspăt scoase din vatră şi tot felul de jeleuri şi sosuri pe care nu le cunoşteam, dar care păreau delicioase. Totul strălucea apetisant la lumina lămpilor cu gaz, la ani lumină de

tocanele grase cu origini neclare, pe care le dădeam pe gât în Priest Hole. Nu mâncasem nimic de la micul dejun, aşa că am început să mă îndop ca nebunul.

N-ar fi trebuit să mă mire că nişte copii deosebiţi ca ei aveau obiceiuri deosebite şi în privinţa mâncatului, dar cu toate astea, printre două îmbucături, m-am trezit că mă uit pe furiş în jurul meu. Olive, fata care levita, a trebuit să fie legată de un scaun fixat de podea cu şuruburi, ca să nu se ridice până la tavan. Şi ca să nu fim deranjaţi de insecte, Hugh, cel cu albinele în stomac, mânca într-un colţ, la o masă de o persoană, sub o plasă mare pentru ţânţari. Claire, o fetiţă cu faţă de păpuşă şi zulufi aurii aranjaţi impecabil, stătea lângă Miss Peregrine, fără să se atingă de mâncare.

— Nu ţi-e foame? am întrebat-o.

— Claire nu mănâncă împreună cu noi, se oferi să mă lămurească Hugh şi scăpă o albină pe gură. Îi e jenă.

— Nu-i adevărat! spuse Claire, uitându-se urât la el.

— Serios? Atunci mănâncă ceva!

— Aici nimeni nu se jenează cu talentul lui, spuse Miss Peregrine. Domnişoara Densmore preferă să mănânce singură, atâta tot. Nu-i aşa, domnişoară Densmore?

Fata se holbă la farfuria goală din faţa ei, vizibil împovărată de atenţia care i se acordă.

— Claire are o gură şi la ceafă, îmi explică Millard, care se aşezase lângă mine îmbrăcat într-un frac (şi nimic altceva).

— O ce?

— Haide, arată-i! spuse cineva.

În curând, toţi cei aşezaţi la masă începură s-o bată la cap pe Claire să mănânce ceva. Şi, până la urmă, Claire se supuse, doar ca să le închidă gura.

Cineva îi puse în faţă un copan de gâscă. Fata se întoarse şi, apucând braţele scaunului, se aplecă în spate, scufundându-şi ceafa în farfurie. Se auzi un molfăit distinct şi când îşi ridică din nou capul, din copanul de gâscă lipsea o îmbucătură uriaşă. Pe sub buclele ei aurii se vedea un şir de colţi ascuţiţi. Dintr-odată, am înţeles cum trebuia să

interpretez fotografia stranie a lui Claire pe care o văzusem în albumul lui Miss Peregrine, căreia fotograful îi dedică două poziţii: una pentru chipul ei gingaş şi una pentru buclele care îi mascau perfect ceafa.

Claire
are bucle
de aur

Claire se întoarse cu faţa şi îşi încrucişă braţele, iritată că s-a lăsat convinsă să facă o demonstraţie atât de umilitoare. Rămase fără să scoată o vorbă, în timp ce toţi ceilalţi mă bombardau cu întrebări. După ce Miss Peregrine respinse alte câteva referitoare la bunicul meu, copiii şi-au îndreptat atenţia spre alte subiecte. Păreau interesaţi mai ales de cum era să trăieşti în secolul douăzeci şi unu.

— Ce fel de maşini zburătoare aveţi? mă întrebă Horace, un adolescent îmbrăcat într-un costum închis la culoare, care-l făcea să arate ca asistentul unui antreprenor de pompe funebre.

— N-avem aşa ceva, am spus. Cel puţin deocamdată.

— Au construit oraşe pe lună? mă întrebă plin de speranţă un altul.

— Am lăsat în urmă nişte gunoaie şi un steag prin anii ’60, dar cam asta a fost tot.

— Şi tot Marea Britanie conduce lumea?

— Ăăă… nu chiar.

Păreau dezamăgiţi. Mirosind ocazia, Miss Peregrine spuse:

— Vedeţi, copii? Viitorul nu sună chiar atât de bine, până la urmă. Tot mai bine e să trăim aici şi acum!

Aveam impresia că încercase să-i convingă de acest lucru de mai multe ori, dar nu prea reuşise. Dar vorbele ei m-au pus pe gânduri: oare de când erau prinşi în bucla asta, în acest „aici şi acum”?

— Vă supăraţi dacă vă întreb câţi ani aveţi? i-am întrebat.

— Eu am optzeci şi trei, spuse Horace.

Olive ridică mâna plină de zel.

— Eu împlinesc şaptezeci şi cinci şi jumătate săptămâna viitoare!

Mă întrebam cum măsurau lunile şi anii dacă tot timpul retrăiau aceeaşi zi.

— Eu am o sută şapte sau o sută opt, spuse Enoch, un băiat cu ochii obosiţi.

Nu părea să aibă mai mult de şaisprezece.

— Am mai stat într-o buclă înainte de-a ajunge aici, îmi explică.

— Eu am aproape optzeci şi şapte, spuse Millard cu gura plină de zeama lăsată de carnea de gâscă şi în timp ce vorbi, o îmbucătură mestecată pe jumătate se învârti în gura lui invizibilă. Se auziră nişte gemete şi câţiva copii îşi acoperiră ochii sau se uitară în altă parte.

Apoi a venit rândul meu. Le-am spus că am şaisprezece ani. Unii se holbară la mine. Olive râse surprinsă. Li se părea ciudat că eram atât de tânăr, iar mie mi se părea ciudat cât de tineri păreau ei. Cunoşteam o grămadă de octogenari din Florida, dar copiii ăştia nu se comportau deloc ca ei. Era ca şi cum continuitatea vieţii lor de aici, zilele acestea invariabile – vara asta perpetuă şi nemuritoare le-ar fi ţinut sentimentele şi corpurile în captivitate, condamnate la tinereţe eternă, ca în povestea lui Peter Pan şi a Băieţilor săi Pierduţi.

De afară se auzi un tunet neaşteptat – al doilea din acea seară, dar mai aproape şi mai puternic decât primul – care mişcă argintăria şi farfuriile.

— Haideţi, grăbiţi-vă şi terminaţi ce mai aveţi în farfurii! le ordonă Miss Peregrine şi înainte să-şi termine îndemnul, casa se zgudui din nou.

În spatele meu, o fotografie înrămată zbură de pe perete.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Sunt nemţii ăia nenorociţi din nou! mârâi Olive şi bătu cu pumnul ei micuţ în masă, imitând un adult irascibil.

Apoi am auzit ceva ca o sirenă, declanşându-se undeva departe şi dintr-odată mi-am dat seama ce se întâmpla. Era noaptea aceea din 3 septembrie 1940 şi, în scurt timp, o bombă avea să cadă din cer şi avea să facă o gaură imensă în casă. Sirena era o alarmă antiaeriană şi sunetul venea dinspre coama dealului.

— Trebuie să ieşim de aici, am spus cu vocea sugrumată de panică. Trebuie să plecăm înainte să arunce bomba!

— Nu ştie! chicoti Olive. Crede c-o să murim!

— E doar conversia, spuse Millard şi ridică din umerii

redingotei. Nu-i nevoie să îţi uzi izmenele.

— Se întâmplă în fiecare noapte?

Miss Peregrine dădu din cap.

— În fiecare noapte, da.

Dar, cumva, îmi venea greu să mă liniştesc.

— Putem să ieşim să-i arătăm lui Jacob? întrebă Hugh.

— Putem? se milogi Claire, dintr-odată însufleţită după douăzeci de minute de îmbufnare. E aşa de frumoasă conversia!

Miss Peregrine obiectă, atrăgându-le atenţia că nu terminaseră cina, dar copiii se milogiră de ea până când cedă.

— Bine, dar să vă puneţi măştile.

Copiii săriră de pe scaune şi se năpustiră afară, lăsând-o în urmă pe sărmana Olive, până când cuiva i se făcu milă de ea şi se întoarse s-o dezlege de scaun. Am alergat în urma lor până la foaierul lambrisat, unde fiecare înşfăcă un obiect dintr-un dulap, înainte de a da buzna afară. Miss Peregrine îmi dădu şi mie ceva. M-am oprit şi am sucit-o pe toate părţile. Arăta ca o faţă dezumflată din cauciuc negru, cu găuri mari, acoperite cu sticlă, ca nişte ochi bulbucaţi, înmărmuriţi de frică, şi un rât dezumflat care se termina într-o canistră perforată.

— Haide, spuse Miss Peregrine, pune-o pe cap.

În clipa următoare mi-am dat seama ce era: o mască de gaz.

Am tras-o pe faţă şi am urmat-o până la pajiştea din faţa casei, unde copiii stăteau împrăştiaţi ca nişte piese de şah pe o tablă fără marcaje, anonimi în spatele măştilor lor ridicate spre cer, urmărind nişte valuri de fum negru plutind în văzduh. Vârfurile copacilor ardeau pe orizontul înceţoşat. Aveam impresia că uruitul avioanelor invizibile se aude din toate direcţiile.

Din când în când se auzea câte o explozie înfundată, pe care o percepeam ca pe o a doua inimă ce-mi bătea în piept, urmată de nişte valuri de aer fierbinte, ca şi cum cineva ar fi deschis şi închis un cuptor chiar în faţa mea. Mi-am ferit capul după fiecare undă de şoc, dar copiii nici

măcar nu s-au clintit. În schimb, au început să cânte şi versurile lor păstrau întocmai ritmul exploziilor.

Aleargă, aleargă, ALEARGĂ, iepuraş!
Pang, pang, PANG, te împuşcă un arendaş,
N-o să mănânce friptură de iepuraş,
mai bine aleargă, FUGI de mardeiaş!

Cerul fu brăzdat de câteva trasoare chiar în clipa în care terminară de cântat. Copiii aplaudară ca nişte spectatori la o demonstraţie cu focuri de artificii, în timp ce fulgerele colorate se reflectau în măşti. Atacul nocturn devenise o parte atât de obişnuită a vieţii lor, încât nu-l mai considerau ceva terifiant – de fapt, în albumul cu fotografii al lui Miss Peregrine, poza aceea fusese intitulată „Demonstraţia noastră frumoasă”. Şi, în felul ei morbid, presupun că asta şi era.

Demonstrația noastră frumoasă

Se porni o ploaie măruntă, de parcă toate bucăţelele zburătoare de metal ar fi perforat norii. Zguduielile se răriră. Atacul păru pe sfârşite.

Copiii începură să plece. Am crezut că vom intra înapoi în casă, dar trecură prin faţa uşii principale şi se îndreptară spre cealaltă parte a curţii.

— Unde mergem? i-am întrebat pe doi copii mascaţi.

Nu mi-au răspuns, dar m-au luat de mâini cu blândeţe, părând că şi-au dat seama că sunt agitat, şi m-au condus spre ceilalţi. Am înconjurat casa şi ne-am oprit lângă colţul din spate, unde toată lumea se adunase în jurul unui tufiş imens. Acesta nu era tuns în formă de creatură mitică, ci reprezenta un om care se odihnea în iarbă, sprijinit pe un braţ şi arătând cu celălalt spre cer. În scurt timp mi-am dat seama că era o copie naturală a frescei lui Michelangelo din Capela Sixtină, reprezentându-l pe Adam. Având în vedere că era sculptată dintr-un tufiş, era chiar impresionantă. Aproape că puteai să distingi expresia paşnică de pe chipul lui Adam, care avea două gardenii înflorite în loc de ochi.

Am zărit-o pe fata cu părul vâlvoi stând aproape de mine. Purta o rochie înflorată care fusese peticită de atâtea ori încât părea o cuvertură matlasată. M-am dus la ea şi, arătând spre Adam, am întrebat-o:

— Tu ai făcut asta?

Fata dădu din cap.

— Cum?

Se aplecă şi puse o palmă deasupra ierbii. Câteva secunde mai târziu, o colecţie de frunze în formă de palmă se suciră, se întinseră şi crescură până când îi atinseră palma.

— Ce nebunie! am spus.

E clar, nu mă exprimam foarte articulat.

Cineva îmi făcu semn să tac. Copiii stăteau cu capetele ridicate şi arătau spre un punct de pe cer. Am ridicat privirea, dar am văzut doar câţiva nori de fum în care se reflectau flăcările portocalii ale incendiilor izbucnite.

Apoi am auzit un singur motor de avion, acoperindu-le

pe toate celelalte. Se auzea de aproape, de foarte aproape. M-am panicat. E noaptea în care au fost omorâţi. Mai exact, momentul acela. Oare copiii ăştia au murit în fiecare seară, m-am întrebat, doar ca apoi să fie reînviaţi de bucla asta, ca o sectă sinucigaşă sisifică, condamnată la moarte prin explozie şi cusută la loc, iar şi iar?

Un obiect mic şi cenuşiu despică norii şi se apropie de noi zgomotos. „E un pietroi”, m-am gândit, dar pietroaiele nu şuieră în cădere.

„Aleargă, aleargă, aleargă, iepuraş!” Aş fi vrut, dar nu mai aveam timp; tot ce puteam să fac era să ţip şi să mă arunc la pământ, ca să mă ascund. Dar nu exista niciun ascunziş, aşa că am aterizat pe iarbă şi mi-am aruncat braţele deasupra capului, de parcă astfel l-aş fi putut împiedica să se desprindă de restul corpului.

Mi-am încleştat fălcile şi am închis ochii, ţinându-mi respiraţia, dar în loc de bubuitul asurzitor la care mă aşteptam, se aşternu o linişte deplină, profundă. Dintr-odată nu se mai auzi niciun motor uruind, nici bombe şuierânde, nici pocnetele armelor din depărtare. De parcă cineva ar fi apăsat pe butonul de *mut* al telecomenzii şi ar fi oprit sonorul.

Oare murisem?

Mi-am descoperit capul şi, temător, am aruncat o privire în spate. Crengile aplecate de vânt ale copacilor îngheţaseră. Cerul arăta ca o fotografie, cu nişte flăcări înmărmurite ce lingeau un taluz de nori. Picăturile de ploaie atârnau suspendate în faţa ochilor mei. Iar în mijlocul cercului de copii, ca un obiect folosit într-un ritual esoteric, plutea bomba cu vârful în jos, balansând parcă pe degetul întins al lui Adam.

Apoi, ca un film care ia foc în proiector, în timp ce-l urmăreşti, o albeaţă fierbinte, ca o floare, se întinse în faţa mea şi înghiţi totul.

•••

Primul lucru pe care l-am auzit din nou a fost un hohot de râs. Apoi albeaţa a dispărut şi am văzut că eram în

continuare adunaţi în jurul lui Adam, ca mai înainte, dar bomba dispăruse şi era o noapte liniştită, cerul senin fiind iluminat doar de luna plină. Când am ridicat privirea, am zărit-o pe Miss Peregrine, care îmi întinse mâna. Am apucat-o şi m-am ridicat în picioare, împleticindu-mă buimac.

— Te rog să primeşti scuzele mele, spuse. Ar fi trebuit să te pregătesc mai bine.

Dar nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul şi nici copiii, care între timp îşi scoseseră măştile. Eram sigur că mi-au jucat o farsă.

Eram ameţit şi nu mă simţeam deloc în apele mele.

— Cred c-ar trebui să mă întorc acasă, i-am spus lui Miss Peregrine. Tata o să-şi facă griji. *Pot* să plec acasă, nu-i aşa? am adăugat repede.

— Bineînţeles că poţi, spuse ea şi ceru cu voce tare un voluntar care să mă conducă înapoi la tumulul celtic.

Spre surprinderea mea, cea care ieşi în faţă fu chiar Emma. Miss Peregrine părea mulţumită.

— Sunteţi sigură că e OK? am întrebat-o în şoaptă pe directoare. Acum câteva ore era gata să-mi taie gâtul.

— O fi domnişoara Bloom iute la mânie, dar e una dintre pupilele mele cele mai de încredere, răspunse ea. Şi cred că aveţi câte ceva de discutat departe de urechile curioase.

Cinci minute mai târziu am pornit la drum, doar că de data asta n-aveam mâinile legate şi ea nu mă împungea cu cuţitul în spate. Câţiva copii mai mici ne-au însoţit până în curte. Voiau să ştie dacă mă voi întoarce a doua zi. Am făcut nişte promisiuni vagi, dar îmi era greu să înţeleg ce se întâmpla în clipa aceea, darămite în viitor.

Am intrat singuri în pădurea întunecată. Când casa dispăru în spatele nostru, Emma ridică palma întoarsă în sus, îşi atinse uşor încheietura şi o minge mică de foc se aprinse chiar deasupra degetelor ei. O ţinu în faţa ei, ca un chelner care duce tava, iluminând poteca şi dezvăluind umbrele noastre gemene întinse peste copaci.

— Ţi-am mai zis cât de tare e chestia asta? am întrebat-o, încercând să rup tăcerea din ce în ce mai apăsătoare.

— Ba nu e tare deloc, răspunse Emma şi apropie flacăra de mine până când i-am simţit căldura.

M-am ferit şi am rămas câţiva paşi în urmă.

— Nu mă refeream la… voiam să zic că e tare că poţi *să f*aci asta.

— Poate dacă ai vorbi normal, te-aş înţelege, se răsti.

Ne-am oprit şi ne-am cercetat unul pe celălalt, de la o distanţă prudentă.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, spuse ea.

— Serios? De unde să ştiu că nu mă crezi vreun monstru şi nu m-ai atras aici doar ca în sfârşit să mă omori?

— Nu fi prost! spuse. Ai venit neanunţat, erai un străin pe care nu-l cunoşteam şi m-ai urmărit ca un nebun. Ce era să cred?

— Bine, am înţeles, i-am spus, deşi nu era chiar aşa.

Se uită în jos şi începu să răscolească pământul cu vârful bocancului. Flacăra din palma ei se coloră din portocaliu într-un indigo rece.

— Am minţit. Adevărul e că te-am recunoscut.

Îşi ridică privirea spre mine.

— Semeni foarte tare cu el.

— Mi s-a mai spus.

— Îmi pare rău că ţi-am spus toate grozăviile alea. N-am vrut să te cred – n-am vrut să cred că eşti cine spuneai că eşti. Ştiam ce ar fi însemnat asta.

— Nu-i nimic, am răspuns. În copilărie mi-am dorit foarte tare să vă cunosc. Şi acum când, în sfârşit, am ocazia… am scuturat din cap. Îmi pare rău că a trebuit să vin aici din cauza asta.

Şi în clipa următoare s-a repezit spre mine, aruncându-şi braţele în jurul gâtului meu, stingând flacăra chiar înainte de a mă atinge. Palma ei era fierbinte în punctul în care o ţinuse. Am stat aşa în întuneric, eu şi acea adolescentă îmbătrânită, o fată de-a dreptul frumoasă, care l-a iubit pe bunicul meu când a fost de vârsta mea. N-am putut să fac altceva decât să o cuprind şi eu cu braţele şi, după un timp, cred că am început amândoi să plângem.

Am auzit-o suspinând adânc în întuneric, apoi se eliberă

din îmbrăţişarea mea. Flacăra reînvie în mâna ei.

— Îmi pare rău, a spus. De obicei nu sunt aşa de…

— Nu-ţi face griji.

— Ar fi bine s-o luăm din loc.

— Ia-o tu înainte, am spus.

Am traversat pădurea învăluiţi într-o linişte confortabilă. Când am ajuns la mlaştină, mi-a spus:

— Pune piciorul exact unde îl pun eu, şi aşa am şi făcut, punându-mi picioarele exact pe urmele lăsate de ea.

În depărtare, gazele emanate de mlaştină răbufniră în coloane verzui, de parcă ar fi vrut să salute flacăra din palmele Emmei.

Am ajuns la tumulul şi am intrat cu capetele plecate, târându-ne unul după celălalt spre încăperea din capăt, până când am ieşit pe cealaltă parte, unde ne aştepta o lume învăluită în ceaţă. Emma mă conduse înapoi la potecă şi când am ajuns şi-a împletit degetele cu ale mele şi mi le-a strâns. Am stat aşa, fără să spunem nimic, timp de câteva secunde. Apoi ea s-a întors cu spatele şi a plecat, perdelele de ceaţă înghiţind-o atât de repede încât, preţ de o clipă, chiar mă întrebam dacă mă însoţise cu adevărat.

•••

În drum spre oraş, mai că nu mă aşteptam să găsesc căruţe trase de cai, hoinărind pe stradă. Dar în loc de asta, am fost întâmpinat de zumzăitul generatoarelor şi de licăritul ecranelor TV din spatele ferestrelor. Eram acasă, indiferent ce-ar fi însemnat asta.

L-am găsit pe Kev după tejghea. Când am intrat, ridică un pahar în cinstea mea. Niciunul dintre bărbaţii din pub nu voiau să mă linşeze. Totul părea din nou în regulă.

Am urcat şi l-am găsit pe tata dormind în faţa laptopului de pe măsuţa noastră. Când am închis uşa, tresări şi se trezi.

— Hei! Salut! Ai stat până târziu. Sau? Cât e ceasul?

— Nu ştiu, am spus. Nu e trecut de nouă, cred. Generatoarele funcţionează încă.

Se întinse şi îşi frecă ochii.

— Şi ce-ai făcut toată ziua? Am sperat c-o să ne vedem la cină.

— Nimic, am mai cotrobăit prin casa veche şi cam atât.

— Ai găsit ceva interesant?

— Ăăă… nu prea, am spus, dându-mi seama că poate era mai bine să mă rezum la un răspuns mai vag, în loc de unul elaborat.

Mă privi cu ochi bănuitori.

— Unde ai găsit alea?

— Ce anume?

— Hainele alea, spuse.

Am coborât privirea şi mi-am dat seama că uitasem de tot de costumaţia pantaloni-de-stofă-şi-bretele, cu care eram îmbrăcat.

— Le-am găsit în casă, am spus, pentru că n-aveam timp să inventez un răspuns mai puţin ciudat. Nu-i aşa că arăt mişto?

Tata se strâmbă.

— Te-ai îmbrăcat cu haine *găsite*? Jake, nu sună deloc igienic. Şi cu jeanşii şi geaca ce-ai făcut?

Trebuia să schimb subiectul.

— S-au murdărit rău de tot, aşa că, ăăă…

Am amuţit şi am încercat să par surprins de documentul deschis pe laptop.

— Uaaau, e cartea ta? Cum merge?

Tata închise brusc laptopul.

— Nu cartea mea e problema acum. Important e să te faci tu bine. Şi nu cred că stând singur în casa aia părăsită e terapia la care s-a referit dr. Golan, atunci când ne-a sfătuit să venim aici.

— Uau, ăsta a fost un record, am spus.

— Ce?

— Nu cred c-au mai trecut atâtea zile fără să-l aminteşti pe psihiatrul meu.

M-am prefăcut că mă uit la un ceas de mână inexistent.

— Patru zile, cinci ore şi douăzeci şi şase de minute.

Am oftat.

— A fost plăcut cât a durat.

— Omul ăla te-a ajutat mult, să ştii, mi-a spus. Numai Dumnezeu ştie în ce hal ai fi fost dacă nu l-am fi găsit.

— Ai dreptate, tată. E adevărat, dr. Golan m-a ajutat cu adevărat. Dar asta nu înseamnă că poate să controleze fiecare detaliu al vieţii mele. Adică, ştii, îmi mai lipseşte să-mi cumpăraţi o brăţară pe care să scrie: „Ce ar face Golan?" În felul ăsta, pot să-mi pun întrebarea de fiecare dată când vreau să fac ceva, nu contează ce. Înainte să mă cac. Oare cum ar vrea dr. Golan să mă cac? Să ţintesc vasul, cumva într-o parte, sau să-l las să aterizeze direct în centru? Care ar fi căcatul cel mai benefic pentru mine, din punct de vedere psihologic?

Tata n-a spus nimic preţ de câteva secunde, apoi când a început să vorbească, vocea lui era joasă şi gravă. Mi-a zis că aveam să-l însoţesc la privitul păsărilor, indiferent că-mi convenea sau nu. Când i-am răspuns că se înşală amarnic, se ridică şi coborî la bar. Am presupus c-o să-şi ia ceva de băut sau ceva de genul ăsta, aşa că m-am dus să-mi scot hainele de clovn, dar după câteva minute bătu la uşă şi îmi spuse că cineva vrea să vorbească cu mine la telefon.

Am crezut că e mama, aşa că am strâns din dinţi şi l-am urmat până jos, la cabina de telefon din colţul îndepărtat al pubului. Tata îmi întinse receptorul, apoi se duse să se aşeze la o masă. Am închis uşa cabinei după mine.

— Alo?

— Tocmai am discutat cu tatăl tău, spuse o voce de bărbat.

Părea puţin supărat.

Era dr. Golan.

Voiam să-i spun că şi el şi tata putea să-şi vâre ideile în cur, dar ştiam că situaţia necesita puţin tact. Dacă-l scoteam din sărite pe dr. Golan, puteam să-mi iau la revedere de la vacanţa mea de pe insulă. Deocamdată nu puteam să plec, nu înainte să aflu mai multe despre copiii deosebiţi. Aşa că am cooperat şi i-am explicat ce am mai făcut – fără să-i povestesc despre copiii din buclă – şi am încercat să-l conving că începusem să-mi pierd interesul, spunându-i că nici insula şi nici bunicul n-aveau nimic ieşit

din comun. Era ca o mini-sesiune la telefon.

— Sper că nu-mi spui ce crezi tu că vreau să aud de la tine.

Devenise replica lui favorită.

— Poate ar trebui să vin până acolo să te examinez. Mi-ar prinde bine o scurtă vacanţă. Ce zici?

Te rog frumos, sper că glumeşti, mi-am spus în gând.

— Sunt bine. Serios.

— Calmează-te, Jacob. Glumeam doar, deşi numai Dumnezeu ştie cât de *bine* mi-ar face să mai plec de la birou. Oricum, te cred. Chiar pari OK, din câte aud. De fapt, i-am spus şi tatălui tău că cel mai bine ar fi să te lase puţin să te descurci singur şi să-ţi rezolvi problemele pe cont propriu.

— Serios?

— Te-am păzit destul, şi eu şi părinţii tăi. La un moment dat, devine contraproductiv.

— Păi… mulţumesc, apreciez foarte mult.

A mai spus ceva, dar nu prea am înţeles; se auzeau prea multe zgomote de fundal la celălalt capăt al firului.

— Vă aud prost, am spus. Sunteţi într-un *mall* sau ce?

— Sunt la aeroport. O aştept pe soră-mea. Oricum, te-am îndemnat să te simţi bine. Cercetează locurile şi nu-ţi face prea multe griji! Ne vedem în curând, nu-i aşa?

— Mulţumesc încă o dată, dr. Golan.

Când am pus receptorul în furcă, m-am simţit prost că îl criticasem. Era a doua oară când îmi lua apărarea, iar părinţii mei nu.

Tata trăgea de o bere în capătul celălalt al încăperii. În drum spre cameră, m-am oprit la masa lui.

— Apropo de ce o să fac mâine… am spus.

— Fă ce vrei, ce pot să spun.

— Eşti sigur?

Ridică din umeri îmbufnat.

— Dacă aşa a ordonat doctorul.

— Mă întorc înainte de cină. Promit.

Dădu din cap. L-am lăsat la bar şi am urcat, cu gândul să mă culc.

Înainte să adorm, gândurile îmi rătăceau în toate direcţiile, la copiii deosebiţi şi la prima întrebare pe care i-au pus-o lui Miss Peregrine când m-a prezentat: „Jacob o să stea cu noi?” În clipa aceea, mi-am spus: „Bineînţeles că nu.” Dar, de fapt, de ce nu? Ce pierdeam dacă nu mă mai întorceam niciodată acasă? Mi-am imaginat casa rece şi cavernoasă, oraşul în care n-aveam niciun prieten, plin de amintiri neplăcute şi viaţa extrem de plictisitoare pe care mi-o pregătiseră. Mi-am dat seama că până acum nu mi-a trecut niciodată prin cap s-o refuz.

◆●◆ CAPITOLUL ŞAPTE ◆●◆

Dimineaţa veni cu ploaie, vânt şi ceaţă, adică o vreme deprimantă, drept pentru care mi-a fost greu să cred că ziua precedentă fusese mai mult decât un vis frumos şi straniu. Mi-am înfulecat micul dejun şi i-am spus lui taică-meu că ies. Se uită la mine ca la un nebun.

— Pe vremea *asta?* Ca să faci ce?

— Ca să stau cu… am spus fără să mă gândesc.

Apoi, ca să-i distrag atenţia, m-am prefăcut că m-am înecat cu ceva. Dar era prea târziu, mă auzise.

— Să stai cu cine? Sper că nu cu derbedeii ăia de raperi.

Singura modalitate de a ieşi din capcana asta era să sap şi mai adânc.

— Nu. Nu cred că i-ai văzut, stau în partea cealaltă a insulei, îâm, şi…

— Serios? Credeam că în partea aia nu stă nimeni.

— Păi, ba da, doar câţiva oameni, nu foarte mulţi. Ciobani şi… din ăştia. Mă rog, sunt de treabă, şi îmi ţin de şase cât sunt acolo, la casă.

Prietenii şi siguranţa: erau două lucruri împotriva cărora tatăl meu n-avea cum să obiecteze.

— Vreau să fac cunoştinţă cu ei, spuse încercând să pară sever.

Îşi lua de multe ori masca asta, un fel de imitaţie a tatălui raţional care nu stă la discuţii, cum şi-ar fi dorit de fapt să fie, cred.

— Clar. Numai că ne întâlnim acolo, pe partea cealaltă, aşa că, poate cu altă ocazie.

Dădu din cap şi mai luă o îmbucătură.

— Să te întorci până la cină.

— Da, tată, recepţie.

Mai că n-am alergat tot drumul până la mlaştină. În timp ce mă chinuiam să înaintez prin noroiul alunecos, încercând să-mi amintesc traseul şi insuliţele semi-invizibile acoperite cu iarbă, folosite de Emma ca să traverseze, m-am temut că n-o să găsesc altceva pe

cealaltă parte decât mai multă ploaie şi o casă în ruine. Tocmai de aceea, m-am simţit extrem de uşurat atunci când am ieşit din tumul şi am găsit ziua de 3 septembrie 1940 exact aşa cum o lăsasem: o zi caldă, însorită şi fără ceaţă, cu un cer de un azuriu trainic, pe care norii se adunau în formaţiuni previzibile, şi deci liniştitoare. Şi ca să fie şi mai bine, Emma mă aştepta deja, aşezată pe marginea zidului de piatră, aruncând pietre în mlaştină.

— În sfârşit! strigă şi sări în picioare. Hai odată, că te aşteaptă toată lumea!

— Pe bune?

— Daa-aa, spuse dând ochii peste cap cu un aer nerăbdător, apoi mă luă de mână şi mă trase după ea.

Îmi venea să sar în sus de nerăbdare – nu numai pentru că mă atinsese, dar şi pentru că mă gândeam la ziua care începea, o zi plină de posibilităţi infinite. Cu toate că, în aparenţă, avea să fie perfect identică cu cea de ieri – avea să bată aceeaşi briză şi aveau să cadă aceleaşi crengi aveam s-o percep şi s-o trăiesc altfel. Şi la fel şi copiii deosebiţi. Ei erau zeii acestui rai ciudat, în miniatură, iar eu eram oaspetele lor.

Am luat-o la fugă prin mlaştină şi apoi prin pădure, de parcă am fi întârziat de la o întâlnire. Când am ajuns la casă, Emma m-a condus în spate, în curtea din dos, unde fusese ridicată o scenă mică din scânduri de lemn. Copiii mişunau în faţa casei, intrau şi ieşeau, cărând recuzite de teatru, încheindu-se la sacouri şi trăgând fermoarele rochiilor cu paiete. Pe scenă se încălzea o mică orchestră, compusă doar dintr-un acordeon, un trombon amărât şi un ferăstrău[16] muzical la care cânta Horace cu un arcuş.

— Ce-i asta? am întrebat-o pe Emma. Aţi făcut o piesă de teatru?

— Ai să vezi, spuse.

— Cine joacă?

— Ai să vezi.

— Şi despre ce e?

[16] Sau „joagăr”, cu un timbru muzical asemănător cu cel al tereminului.

Emma mă ciupi.

Se auzi un fluier şi toată lumea se îngrămădi spre şirul de scaune rabatabile din faţa scenei. Eu şi Emma ne aşezarăm chiar în clipa în care traseră cortina. Apăru o pălărie din paie care plutea deasupra unui costum ţipător, cu dungi roşii şi albe. Abia când i-am auzit vocea mi-am dat seama că era – desigur – Millard.

— Doaaaamnelor şi dooomnilor! ţipă. Îmi face o deosebită plăcere să vă prezint un spectacol unic în istoria omenirii! O demonstraţie de un curaj nemaiîntâlnit, de o magie desăvârşită – pur şi simplu, n-o să vă credeţi ochilor! Stimaţi cetăţeni, vi-i prezint pe Miss Peregrine şi pe ai săi Copii Deosebiţi!

Spectatorii aplaudară furtunos. Millard îşi înclină pălăria.

— Pentru primul spectacol de iluzionism o s-o invit pe scenă pe însăşi Miss Peregrine!

Dispăru în spatele cortinei şi apăru puţin mai târziu, cu un cearşaf înfăşurat pe un braţ şi un şoim migrator pe celălalt. Dădu din cap spre orchestra care începu să cânte un soi de muzică de carnaval răguşită.

Emma îmi dădu un ghiont.

— Fii atent! şopti.

Millard lăsă şoimul jos şi ridică cearşaful, ascunzând pasărea de spectatori. Apoi începu o numărătoare inversă.

— Trei, doi, unu!

La „unu” am auzit clar nişte bătăi de aripi şi i-am zărit capul lui Miss Peregrine – capul ei *uman,* adică – apărând de după cearşaf, în mijlocul unor ropote de aplauze şi mai înflăcărate. Avea părul dezordonat şi nu se vedea decât de la umeri în sus; părea goală în spatele cearşafului. Se pare că atunci când te transformi în pasăre, hainele nu te însoţesc. Miss Peregrine apucă marginile cearşafului şi îl înfăşură în jurul ei, ruşinată.

— Domnule Portman, spuse aruncându-mi o privire pătrunzătoare de pe scenă, sunt atât de bucuroasă că te-ai întors! Ştii, ăsta e un spectacol modest pe care-l prezentam atunci când făceam turnee pe continent, în

vremuri de demult. M-am gândit c-ar putea fi instructiv.

Unii după alţii, copiii deosebiţi se ridicară de pe scaun şi urcară pe scenă, fiecare cu rolul lui. Millard îşi scoase smochingul, devenind complet invizibil şi începu să jongleze cu nişte sticle. Olive îşi scoase pantofii de plumb şi ne oferi o demonstraţie care sfida legile gravitaţiei, pe două bare paralele. Emma aprinse focul, îl înghiţi şi apoi îl scoase pe gură, fără să se ardă. Am aplaudat până când mi s-au înroşit palmele.

Când Emma a revenit la locul ei, m-am întors spre ea şi i-am spus:

— Nu înţeleg. Dădeaţi spectacole din astea pentru oameni?

— Da, bineînţeles.

— Pentru oameni *obişnuiţi?*

— Da, normal, pentru oameni obişnuiţi. Crezi că deosebiţii ar da bani ca să vadă ceva ce pot face şi ei?

— Dar nu vă dădeaţi de gol… mă gândesc?

Emma chicoti.

— Nimeni nu bănuia nimic, spuse. Oamenii vin la spectacole din astea mici ca să vadă cascadorii şi trucuri şi mai ştiu eu ce, şi, în ceea ce ne privea, chiar asta au primit.

— Cu alte cuvinte, vă ascundeaţi la vedere.

— Mai demult, aşa îşi câştigau traiul cei cu puteri deosebite, spuse Emma.

— Şi nu s-a prins nimeni?

— Se mai întâmpla să ne trezim cu câte un cap sec în culise care ne punea tot felul de întrebări prosteşti, dar tocmai de aceea aveam tot timpul pe cineva mai cu… un braţ ferm, care îi dădea afară de aterizau în fund. Că vorbirăm de lup – uite-o, ea e!

Pe scenă, o fată mai băieţoasă încerca să tragă un bolovan cam de mărimea unui frigider mai mic, de după cortină.

— N-o fi ea cea mai ageră la minte, şopti Emma, dar are o inimă de aur şi ar trece prin foc pentru prietenii ei. Suntem prietene la cataramă eu şi Bronwyn.

Cineva împărţi un set de cartonaşe promoţionale folosite de Miss Peregrine ca să facă reclamă spectacolului. Cartonaşul lui Bronwyn fusese ultimul pe care l-am primit. Poza o înfăţişa în picioarele goale, sfidând camera cu o privire rece şi tăioasă. Pe verso era scris ca un blazon: „UIMITOAREA FATĂ-PUTERNICĂ DIN SWANSEA!”

— De ce nu are în mână un bolovan, ceva, dacă asta face pe scenă? am întrebat-o pe Emma.

— Era prost dispusă pentru că Pasărea a obligat-o să se îmbrace în haine de „domnişoară” pentru fotograf. N-a vrut să ridice nici măcar o cutie pentru pălării.

— Dar se pare că la pantofi a tras linie.

— Da, aşa face mereu.

Bronwyn târâse bolovanul în mijlocul scenei şi, timp de o secundă apăsătoare, se holbă la mulţime de parcă cineva ar fi învăţat-o să facă o pauză de efect. Apoi se aplecă şi apucă bolovanul cu mâinile ei mari şi îl ridică încet deasupra capului. Toată lumea începu să aplaude şi să chiuie, iar entuziasmul copiilor nu păru deloc slăbit de faptul că, probabil, o văzuseră făcând trucul ăsta de o mie de ori. Era de parcă m-aş fi aflat la un meci[17] între două şcoli străine.

Bronwyn căscă şi părăsi scena cu bolovanul la subraţ. A urmat fata cu părul vâlvoi.

— O cheamă Fiona, îmi spuse Emma.

Stătea cu faţa spre spectatori, în spatele unui ghiveci plin cu pământ, cu mâinile ridicate deasupra lui, ca un dirijor. Orchestra începu să cânte „Zborul bondarului” (mă rog, s-au străduit), iar Fiona făcu câteva mişcări prin aer cu mâinile, deasupra ghiveciului, cu faţa contorsionată de efort şi de concentrare. În timp ce muzica urcă spre un *crescendo* dramatic, din ghiveci se ridică un şir de margarete care se întinseră spre mâinile ei. Era ca un videoclip din ăla cu plante înfloritoare filmate pe repede înainte, doar că Fiona părea că le ridică din patul lor argilos prin nişte fire invizibile. Copiii apreciară demonstraţia şi săriră de pe scaune ca s-o aclame.

Emma frunzări teancul de cartonaşe până când ajunse la cel al Fionei.

— Asta e poza mea preferată, spuse. Am muncit zile-n şir la costumul ei.

M-am uitat la fotografie. Fiona era îmbrăcată ca o cerşetoare şi avea în braţe un pui de găină.

— Ce vrea să reprezinte? am întrebat-o. O ţărancă fără adăpost?

Emma mă ciupi.

— Trebuia să arate *natural,* ca o sălbatică. Am numit-o Jill a Junglei.

[17] *Pep rally* în engl. în orig., eveniment menit să întărească spiritul colectiv al şcolii înaintea unui meci sau a unui eveniment important, specific şcolilor din SUA şi Canada.

— Şi chiar e din junglă?

— Nu, e din Irlanda.

— Sunt mulţi pui în junglă?

Emma mă ciupi din nou. În timp ce şuşoteam, Hugh i se alătură Fionei pe scenă. Stătea cu gura deschisă şi lăsă albinele să iasă şi să polenizeze florile Fionei, ca într-un ritual ciudat de împerechere.

— Şi ce mai ştie să crească Fiona în afară de flori şi de tufişuri?

— Toate legumele astea de aici, spuse Emma şi îmi arătă răsadurile din grădină. Şi uneori, copaci.

— Serios? Copaci?

Emma căută din nou printre cartonaşe.

— Uneori ne jucăm de-a „Jack şi vrejul de fasole". Cineva apuca un puiet de la marginea pădurii şi noi ne uitam la Fiona, curioşi să vedem cât de mult putea să-l întindă în timp ce persoana respectivă stătea pe trunchiul puietului.

Găsi fotografia pe care o căuta şi o atinse uşor cu degetul.

— Aici a doborât recordul, spuse mândră. Douăzeci de metri.

— Văd că vă plictisiţi destul de tare, nu-i aşa?

Dădu să mă ciupească din nou, dar am prins-o de mână. Nu sunt expert în privinţa fetelor, dar când una te ciupeşte de patru ori, poţi fi convins că flirtează cu tine.

După ce Fiona şi Hugh părăsiră scena, au mai urmat câteva spectacole, dar copiii începuseră să se fâţâie pe scaune şi în scurt timp ne-am împrăştiat şi am petrecut restul zilei cuprinşi de beatitudinea verii: am lenevit la soare, sorbind limonadă, am jucat crichet, am grădinărit, deşi datorită Fionei nu prea aveam multe de făcut, am discutat meniul pentru prânz. Aş fi vrut s-o întreb pe Miss Peregrine mai multe despre bunicul – un subiect pe care-l evitam când stăteam de vorbă cu Emma care devenea posacă ori de câte ori îi rosteam numele –, dar directoarea plecase să ţină un curs copiilor mai mici în camera de lucru. Părea însă că am destul timp şi ritmul moale al zilei

şi arşiţa amiezii îmi răpiră dorinţa de a mai face cercetări şi nu voiam decât să mă plimb prin împrejurimi, cuprins de o uimire continuă, visătoare.

După un prânz indecent, alcătuit din sendvişuri cu carne de gâscă şi budincă de ciocolată, Emma începu să-i sâcâie pe copiii mai mari, încercând să-i convingă să se ducă la scăldat.

— Nici vorbă, gemu Millard şi nasturele de sus al pantalonilor săi pocni. M-am îndopat ca un curcan de Crăciun.

Ne tolănirăm pe scaunele capitonate cu catifea din camera de zi, plini până la refuz. Bronwyn stătea ghemuită, cu capul între două perne.

— M-aş duce la fund imediat, se auzi răspunsul ei înăbuşit.

Dar Emma insistă. După zece minute de linguşeală, reuşi să-i ridice pe Hugh, pe Fiona şi pe Horace de pe scaunele de pluş şi o provocă pe Bronwyn – care se pare că n-ar fi renunţat în ruptul capului la o întrecere – la un concurs de înot. Văzând că ieşim de-a valma din casă, Millard ne certă că l-am lăsat în urmă.

Cel mai bun loc pentru înot era lângă port, dar ca să ajungem acolo trebuia să traversăm tot oraşul.

— Şi cu beţivanii ăia nebuni care mă cred spion german ce fac? am spus. Azi chiar n-am chef să fiu alergat cu bâtele.

— Eşti un prostănac, spuse Emma. Aia a fost *ieri.* Azi n-o să-şi mai amintească nimic.

— Acoperă-te cu un prosop ca să nu-ţi mai vadă hainele alea… ăăă, din viitor, spuse Horace.

Purtam nişte jeanşi şi un tricou, hainele cu care mă îmbrăcam de obicei, pe când Horace era îmbrăcat cu obişnuitul lui costum negru. Părea că urmează aceeaşi tendinţă vestimentară ca şi Miss Peregrine: una morbidă şi ultra-formală, neadaptată ocaziei. Găsisem fotografia lui în cufărul zdrobit; încercând să se pună „la patru ace”, Horace exagerase rău de tot: avea un joben pe cap, un baston în mână şi un monoclu la ochi – ce să mai… tot tacâmul.

— Ai dreptate, am spus ridicând sprânceana spre Horace. N-aş vrea să zică cineva că sunt îmbrăcat ciudat.

— Dacă faci cumva aluzie la vesta mea, îmi răspunse arogant, atunci, da, recunosc, sunt un împătimit al modei.

Ceilalţi râseră pe înfundate.

— Da, râdeţi numai, râdeţi, pe seama bătrânului Horace! Puteţi să-mi ziceţi că-s un filfizon, dar doar pentru că sătenii n-o să-şi amintească în ce eraţi îmbrăcaţi nu înseamnă că trebuie să arătaţi ca nişte cerşetori!

Şi după asta se apucă să-şi netezească reverurile, stârnind o veselie şi mai mare printre copii. Ca într-o criză de furie, Horace arătă spre hainele mele, cu un deget acuzator.

— Cât despre el, Doamne fereşte!... dacă *asta* e garderoba care ne aşteaptă în viitor!

Când nu se mai auzi niciun chicotit, am tras-o pe Emma într-o parte şi i-am şoptit:

— Ce-l face deosebit pe Horace – vreau să zic, pe lângă felul în care se îmbracă?

— Păi are nişte vise profetice. Nişte coşmaruri oribile care uneori au tendinţa neplăcută de a se transforma în realitate.

— Cât de des?

— Întreabă-l.

Dar Horace n-avea chef să stea la palavre cu mine. Aşa că am amânat întrebarea pentru altă ocazie.

Când am ajuns în oraş, mi-am înfăşurat un prosop în jurul meu şi mi-am pus încă unul pe umeri. Chiar dacă n-a fost o profeţie în adevăratul sens al cuvântului, Horace avusese dreptate: nu m-a recunoscut nimeni. Pe drumul principal, câţiva oameni ne-au aruncat nişte priviri ciudate, dar nu s-a legat nimeni de noi. Ba chiar am trecut pe lângă tipul gras care făcuse scandal în bar cu o zi în urmă. Îşi umplea pipa în faţa unei tutungerii şi îi turuia unei femei ceva despre politică, care nu prea îl asculta. Nu m-am putut abţine să nu mă holbez la el. Se holbă şi el la mine, fără a mă recunoaşte.

Era ca şi când cineva ar fi apăsat pe *reset,* pentru tot oraşul. Am observat o grămadă de lucruri pe care le văzusem şi ieri: aceeaşi căruţă gonind nebuneşte pe drum, cu o roată din spate alunecând din când în când pe pietriş, aceeaşi femeie atârnând haine la uscat lângă fântână, acelaşi bărbat care ungea fundul unei bărci cu smoală, fără să fi avansat câtuşi de puţin, faţă de acum douăzeci şi patru de ore. Aproape că mă aşteptam să-mi văd sosia sprintând prin oraş, urmărit de o bandă furioasă, dar cred că lucrurile nu funcţionau chiar aşa.

— Cred că ştiţi o grămadă despre ce se întâmplă pe-aici, am spus. Ca ieri, cu avionul şi căruţa.

— Millard e cel care ştie totul, zise Hugh.

— Aşa e, spuse Millard. De fapt, m-am apucat de o lucrare prin care vreau să descriu o zi din viaţa unui oraş, din perspectiva tuturor locuitorilor săi. Ar fi prima relatare completă de acest gen. Vreau să descriu fiecare activitate, fiecare discuţie, fiecare sunet scos de cei o sută cincizeci şi nouă de oameni şi cele trei sute treizeci şi două de animale care locuiesc în Cairnholm, minut cu minut, de la răsărit şi până la apus.

— Incredibil! am spus.

— Nu pot să te contrazic, răspunse Millard. În doar douăzeci şi şapte de ani, am luat notiţe despre vreo jumătate din contingentul de animale şi despre aproape toţi oamenii.

Am rămas cu gura căscată.

— În douăzeci şi şapte de *ani?*

— Trei ani a stat numai la porci! spuse Hugh. Asta înseamnă că în fiecare zi, timp de trei ani, şi-a luat notiţe doar despre *porci!* Îţi poţi imagina? „Azi s-a căcat bombonici!” sau „Ăla a spus *guiţ-guiţ,* apoi s-a culcat în propriul căcat!”

— Notiţele sunt absolut necesare pentru întregul proces, ne explică răbdător Millard. Dar îţi înţeleg invidia, Hugh. Lucrarea mea promite a fi una nemaiîntâlnită în istoria ştiinţelor academice.

— Hai, lasă, nu te mai umfla în pene, spuse Emma. O să

fie şi nemaiîntâlnit de plictisitoare. O să fie cel mai plictisitor lucru care s-a scris!

În loc să-i răspundă, Millard ne atrase atenţia asupra câtorva lucruri înainte ca ele să se întâmple.

— Domnişoara Higgins o să aibă un acces de tuse, spuse, şi o femeie de pe stradă începu să tuşească până când se înroşi la faţă.

Sau:

— Chiar acum, un pescar se va plânge că nu poate ieşi la fel de des cu barca din cauza războiului, şi în clipa următoare, un bărbat sprijinit de o căruţă plină de plase de pescuit se întoarse spre un altul şi-i spuse:

— Sunt atâtea nenorocite de submarine în apă, că nu mai poţi nici să te duci să-ţi verifici undiţele!

Am rămas adânc impresionat şi i-am spus asta.

— Mă bucur că există cineva care îmi apreciază activitatea, spuse.

Ne-am plimbat de-a lungul portului aglomerat până când am ajuns la capătul docurilor şi apoi am luat-o pe malul stâncos care ducea spre un cap abrupt şi un golfuleţ cu nisip. Noi, băieţii, ne-am dezbrăcat până la chiloţi (cu excepţia lui Horace, care îşi scoase doar pantofii şi cravata), în timp ce fetele dispărură şi se schimbară în costume de baie modeste, de modă veche. Apoi ne-am dus cu toţii să înotăm. Bronwyn şi Emma s-au luat la întrecere, iar noi, ceilalţi, ne-am bălăcit în apă; când am obosit, am ieşit pe malul nisipos şi am tras un pui de somn. Când soarele a început să ardă prea tare, am sărit din nou în apă şi când am simţit că îngheţăm în apa mării, am ieşit din nou, şi tot aşa, până când umbrele au început să ni se lungească pe plaja din golf.

Am pornit o discuţie aprinsă. Aveau să-mi pună un milion de întrebări şi, departe de Miss Peregrine, puteam să le dau răspunsuri sincere. Cum arăta lumea mea? Ce mâncau oamenii, ce beau, ce haine purtau? Când avea să eradicheze ştiinţa bolile şi moartea? Copiii ăştia trăiau într-o lume de vis, dar le lipseau oamenii şi poveştile noi. Le-am spus ce-am putut, frământându-mi mintea şi

încercând să-mi amintesc câte ceva despre secolul XX, de la orele de istorie ale doamnei Johnston. Aterizarea pe lună! Zidul Berlinului! Vietnam! – dar n-am reuşit să fiu prea articulat.

Cel mai mult i-au uimit detaliile tehnologice şi cele despre standardul de viaţă. Casele noastre aveau aer condiţionat. De televizoare auziseră deja, dar nu văzuseră niciodată unul. Au rămas şocaţi când au auzit că familia mea avea câte o cutie din asta vorbitoare şi cu poze în fiecare cameră. Călătoria cu avionul era la fel de obişnuită şi de ieftină pentru noi ca o călătorie cu trenul pentru ei. Armata noastră lupta cu ajutorul unor avioane-ţintă, controlate prin telecomandă. Aveam asupra noastră computere de mărimea unui telefon, care ne încăpeau în buzunar şi, deşi al meu nu funcţiona aici (cel puţin partea electronică părea moartă definitiv), l-am scos ca să le arăt măcar carcasa lucioasă şi elegantă.

Soarele apunea deja când am pornit spre casă. Emma s-a lipit de mine, dosul palmei ei atingându-mi mâna în timp ce păşeam unul lângă altul. Trecând pe lângă un măr, undeva la marginea oraşului, se opri ca să culeagă un fruct, dar nu ajungea nici până la cel mai de jos, chiar dacă se ridicase pe vârfuri. Am făcut ce-ar fi făcut orice *gentleman,* am ridicat-o, cuprinzându-i mijlocul cu braţele, încercând să nu gâfâi din cauza efortului. Braţul ei alb, întins, şi buclele ei umede străluceau în soare. Când am lăsat-o jos, mi-a dat un sărut mic pe obraz şi mi-a întins mărul.

— Poftim, spuse, îl meriţi.

— Ce, mărul sau sărutul?

Începu să râdă şi alergă după ceilalţi. Nu ştiam cum să numesc chestia asta dintre noi, dar îmi plăcea. Mă simţeam nătâng, fragil şi bun. Am pus mărul în buzunar şi am fugit după Emma.

Când am ajuns la mlaştină, i-am spus că trebuie să plec. S-a prefăcut bosumflată.

— Măcar lasă-mă să te conduc, spuse, aşa că le-am făcut cu mâna celorlalţi şi am traversat mlaştina până când am

ajuns la tumulul.

M-am străduit să reţin fiecare petic pe care pusese piciorul.

Când am ajuns, am spus:

— Vino cu mine un minut, până dincolo.

— Nu-i o idee prea bună. Trebuie să mă întorc, altfel Pasărea o să intre la bănuieli.

— De ce ar intra la bănuieli?

Emma zâmbi rezervat.

— De… aia.

— De aia.

— Ne ţine tot timpul sub observaţie, spuse râzând.

Am schimbat tactica.

— Atunci de ce nu vii să mă vizitezi mâine?

— Să vin să te vizitez? Unde, dincolo?

— De ce nu? Miss Peregrine n-o să fie tot timpul cu voi şi n-o să afle nimic. Poţi să faci cunoştinţă şi cu taică-meu. N-o să-i spunem cine eşti, bineînţeles. Dar poate o să se mai liniştească şi n-o să mă mai întrebe pe unde umblu şi ce fac douăş'patru din douăş'patru. A, stau cu o fată trăsnet? Ăsta-i visul fiecărui tată.

Credeam c-o să zâmbească la „fata trăsnet", dar a devenit serioasă.

— Să ştii că Pasărea nu ne lasă să trecem dincolo şi să stăm mai mult de câteva minute, şi asta doar din când în când, ca să păstrăm bucla deschisă.

— Atunci spune-i că de asta vrei să treci dincolo!

Oftă.

— Aş vrea. Serios. Dar e o idee proastă.

— Te ţine cam din scurt.

— Habar n-ai ce vorbeşti, spuse şi se încruntă. Şi mulţumesc că mă compari cu un trăsnet. Genial, n-am ce zice.

Mă întrebam cum de-am trecut aşa de repede de la flirt la ceartă.

— Nu asta voiam să zic.

— Nu e vorba că nu vreau. Pur şi simplu, nu pot.

— Bine, atunci hai să negociem. Uită c-am zis o zi

întreagă. Ieşi cu mine doar un minut. Acum, în clipa asta.

— Un minut? Ce putem să facem într-un minut?

Am rânjit.

— Ai fi surprinsă.

— Spune-mi! zise şi mă îmbrânci.

— Putem să-ţi facem o poză.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Nu arăt tocmai de nota zece, spuse ca pentru sine.

— Nu-i adevărat, arăţi super. Serios.

— Un minut şi-atât? Promiţi?

Am lăsat-o să intre în tumul înaintea mea. Când am ieşit pe partea cealaltă, lumea era învăluită în ceaţă şi frig, deşi, slavă cerului, ploaia se oprise. Mi-am scos telefonul şi m-am bucurat să văd că teoria mea era adevărată. De partea asta a buclei, electronicele funcţionau bine-mersi.

— Unde e aparatul tău de fotografiat? mă întrebă Emma tremurând. Hai să terminăm odată!

Am ridicat telefonul şi i-am făcut o poză. A dat doar din cap, de parcă nimic din lumea asta a mea bizară n-ar mai fi mirat-o. Apoi a rupt-o la fugă şi a trebuit s-o alerg în jurul tumulului. Am râs amândoi şi Emma dispăru şi reapăru pozând seducătoare. Am făcut atâtea poze într-un minut, încât telefonul meu a rămas fără memorie.

Emma alergă la gura tumulului şi-mi trimise un sărut.

— Ne vedem mâine, băiete-din-viitor!

Am ridicat mâna ca să-mi iau la revedere în timp ce Emma se afundă în tunelul de piatră.

•••

Am zbughit-o înapoi spre oraş dârdâind, ud până la piele şi rânjind ca un idiot. Eram la câteva străzi de pub când am auzit un sunet ciudat care acoperi zumzetul generatoarelor şi cineva mă strigă pe nume. Am întors capul în direcţia aceea şi l-am văzut pe taică-meu stând în mijlocul străzii într-un pulover ud leoarcă şi pufăind ca o ţeavă de eşapament într-o dimineaţă rece.

— Jacob! Te-am căutat peste tot!

— Ţi-am zis că mă întorc până la cină! Iată-mă-s!

— Lasă cina. Vino cu mine!

Tatăl meu nu sărea niciodată peste cină. Cu siguranţă ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă?

— Îţi explic pe drum, spuse, şi am luat-o spre pub.

Apoi mă cercetă din cap până-n picioare.

— Eşti ud leoarcă! exclamă. Pentru Dumnezeu, sper că nu ţi-ai pierdut şi *cealaltă geacă?*

— Păi, ăăă…

— Şi de ce eşti roşu la faţă? Arăţi de parcă te-ar fi ars soarele.

Căcat. Am stat o după-amiază întreagă la plajă fără loţiune.

— Leşin de cald pentru că am alergat până aici, am spus, deşi pe mâini mi se făcuse pielea de găină din cauza frigului. Ce s-a întâmplat? A murit cineva sau ce?

— Nu, nu, nu, spuse tata. Adică, ba da. Într-un fel. O oaie sau ceva de genul ăsta.

— Şi ce legătură are asta cu noi?

— Lumea crede c-au fost nişte copii. Un act de vandalism, cică.

— Care lume? Poliţia care are grijă de oi?

— Fermierii, spuse. I-au luat la puricat pe toţi locuitorii insulei sub douăzeci de ani. Şi, bineînţeles, se întrebau unde ai fost toată ziua.

Am simţit un gol în stomac. N-aveam un alibi iară echivoc şi m-am grăbit să găsesc unul înainte de-a ajunge la Priest Hole.

În faţa pubului, câţiva oameni se adunaseră în jurul unui cvorum format din câţiva fermieri furioşi. Unul dintre ei purta o salopetă plină de noroi şi stătea sprijinit de o furcă, părând cât se poate de ameninţător. Un altul îl ţinea pe Vierme de guler. Vierme era îmbrăcat în nişte pantaloni de trening neon şi un tricou pe care scria I LOVE IT WHEN THEY CALL ME BIG POPPA[18]. Plânsese şi era plin de muci

[18] Piesă din 1995 a artistului The Notorious BIG, nominalizat pentru un premiu Grammy; refrenul corect este, de fapt, *I Iove it when you call me big poppa.*

pe buza superioară.

Un al treilea, slab ca un ţâr şi cu o căciulă croşetată pe cap, arătă spre mine în timp ce ne apropiam.

— Uitaţi-l că vine! strigă. Unde ai fost toată ziua, copile?

Tata mă bătu pe spate.

— Spune-le, mă îndemnă pe un ton încrezător.

Am încercat să vorbesc de parcă n-aş avea nimic de ascuns.

— Am fost să văd partea cealaltă a insulei. Casa cea mare.

Căciulă Croşetată păru că nu înţelege:

— Care casă mare?

— Adunătura aia de pietroaie din pădure, spuse Furcă. Numai un nebun cu acte ar pune piciorul acolo. Locul ăla e vrăjit, i-o capcană mortală, ce să mai.

Căciulă Croşetată se uită la mine chiorâş.

— Cu *cine* ai fost în casa mare?

— Cu nimeni, am spus şi l-am văzut pe tata aruncându-mi o privire ciudată.

— Pe naiba! Parcă văd c-ai fost cu ăsta de-aci, spuse tipul care îl ţinea de guler pe Vierme.

— N-am omorât nicio oaie! ţipă Vierme.

— Taci bă din gură! urlă bărbatul.

— Jake? spuse tata. Şi prietenii tăi?

— Eteee, căcat, tată.

Căciulă Croşetată se întoarse spre mine şi scuipă.

— Al dracu' mincinos! Ar trebui să te bat cu cureaua aici, de faţă cu Dumnezeu şi toţi ceilalţi.

— Să nu te-atingi de el, spuse tata pe vocea de Tată Sever.

Căciulă Croşetată înjură şi făcu un pas spre el, şi amândoi luară poziţia de atac. Dar înainte de-a apuca să-şi tragă vreun pumn, o voce cunoscută spuse:

— Stai aşa, Dennis, că rezolvăm imediat.

Martin ieşi din mulţime şi se postă între ei.

— Spune-ne ce-ai aflat de la fiu-tău, îi zise tatălui meu.

Tata se holbă la mine.

— Mi-a zis că se duce să se întâlnească cu prietenii lui

de pe partea cealaltă.

— *Care* prieteni? insistă Furcă.

Mi-am dat seama că lucrurile aveau să scape urât de sub control dacă nu luam nişte măsuri drastice. Bineînţeles că nu puteam să le povestesc despre copii – nu că m-ar fi crezut careva dacă o făceam aşa că am riscat, doar că într-un fel calculat.

— N-am fost cu nimeni, am spus coborând privirea şi prefăcându-mă că mi-e ruşine. Sunt prietenii mei imaginari.

— Ce-a zis?

— A zis că a fost cu prietenii lui imaginari, repetă tata vizibil îngrijorat.

Fermierii schimbară nişte priviri uluite.

— Vedeţi? spuse Vierme şi faţa i se lumină. Pustiu' a scăpat de la balamuc! El a fost, *clar.*

— Nici n-am pus mâna pe ele, am spus, deşi nu mă asculta nimeni.

— N-o fost americanu', spuse fermierul care-l ţinea pe Vierme. Pe ăsta de-aci îl cunosc de când hău'. Acum câţiva ani l-am văzut cum a paraşutat un miel într-o râpă. N-aj fi zis că-i adevărat, dac' nu l-aj fi văzt'. Când l-am întrebat de ce a făcut-o, mi-a zis că voia să vadă dacă poată să zboare. Vă zic io, e dus cu capu'.

Oamenii murmurară dezgustaţi. Vierme părea incomodat, dar nu negă acuzaţiile.

— Unde e amicu' lui, pescaru'? spuse Furcă. Dacă n-o fost ăsta, sigur îi celălalt. Punem pariu.

Cineva spuse că l-a văzut pe Dylan în port şi imediat un detaşament porni să-l caute.

— Şi dacă a fost un lup – sau un câine vagabond? întrebă tata. Pe taică-meu l-au omorât câinii.

— Singurii câini din Cairnholm sunt ăia care păzesc oile, răspunse Căciulă Croşetată. Şi nu prea le stă în fire să omoare oi.

Aş fi vrut ca tata să renunţe şi să plece cât mai avea timp, dar începuse să despice firul în patru ca Sherlock Holmes.

— Dar despre câte oi e vorba, de fapt? întrebă.

— Cinci, răspunse cel de-al patrulea fermier, un tip scund, cu faţa acră, care până atunci nu scosese niciun cuvânt. Ale mele, toate. Au fost omorâte în ţarc. Amărâtele nici n-au avut unde să fugă.

— Cinci oi. Şi cât sânge credeţi că e în cinci oi?

— Vreo cadă, aşa, spuse Furcă. Nu m-aş mira să fie atât.

— Şi-atunci, ăla care a făcut-o n-ar trebui să fie mânjit de sânge din cap până-n picioare?

Fermierii se priviră unul pe altul. Se uitară la mine, apoi la Vierme, după care ridicară din umeri şi se scărpinară în cap.

— Poate-au fost nişte vulpi… nici nu ştiu ce să mai zic, spuse Căciulă Croşetată.

— O haită de vulpi, poate, spuse Furcă şovăitor, asta dacă avem o haită întreagă pe insulă.

— Eu zic că tăieturile alea-s prea vizibile, spuse cel care îl ţinea pe Vierme. Sunt făcute cu cuţitul, clar.

— Mie tot nu-mi vine să cred, continuă tata.

— Atunci veniţi şi uitaţi-vă singur, spuse Căciulă Croşetată.

În timp ce mulţimea începu să se împrăştie, câţiva dintre noi i-am urmat pe fermieri până la locul crimei. Am urcat cu greu un deal, nu foarte înalt, am traversat un câmp din apropiere şi ne-am oprit în faţa unui adăpost mic şi maro, cu un ţarc dreptunghiular pentru animale. Ne-am apropiat cu grijă şi ne-am uitat printre şipci.

Violenţa scenei care ne întâmpină fu ca dintr-un desen animat. De parcă un pictor impresionist nebun ar fi zugrăvit totul doar în roşu. Iarba bătătorită era scăldată în sânge, ca şi stâlpii de susţinere stricaţi ai ţarcului şi cadavrele rigide şi albe ale oilor, azvârlite la nimereală, exprimând agonia animalelor. Una încercase să se caţere pe gard şi îşi prinsese picioarele fusiforme în şipci. Atârna în faţa mea într-un unghi ciudat, despicată ca o scoică de sus până jos, de parcă ar fi avut un fermoar desfăcut.

Mi-am ferit privirea. Ceilalţi mormăiră şi dădură din cap, cineva scoase un fluierat. Lui Vierme îi venea să vomite şi

începu să plângă, ceea ce fusese interpretat drept o recunoaştere tacită a propriei vinovăţii. A fost luat de acolo şi închis în muzeul lui Martin – în fosta sacristie, transformată într-o celulă improvizată, folosită de locuitorii insulei drept închisoare – până când putea fi predat poliţiei.

L-am lăsat pe fermier să se gândească la oile lui măcelărite şi ne-am întors în oraş, târându-ne peste dealurile noroioase, în amurgul cenuşiu. Ajunşi în cameră, mi-am dat seama că urma o discuţie cu Tatăl Serios, aşa că am încercat să-l dezarmez înainte să apuce să se lege de mine.

— Am minţit, tată, îmi pare rău.

— Serios? m-a întrebat sarcastic în timp ce-şi schimba puloverul ud. Ce drăguţ din partea ta! Dar la care minciună te referi, mai exact? Că le-am cam pierdut şirul.

— La cea cu prietenii. Nu există niciun copil pe cealaltă parte a insulei. Şi-am spus că există pentru că n-am vrut să-ţi faci griji pentru mine. Să crezi că sunt singur.

— Ei, bine, să ştii că-mi fac, chiar dacă psihiatrul tău mi-a zis că nu-i cazul.

— Ştiu.

— Şi ce-i cu prietenii ăştia imaginari? Golan ştie de ei?

Am dat din cap.

— Nu, a fost o minciună şi asta. Trebuia să scap cumva de indivizii ăia.

Tata îşi încrucişă braţele, nemaiştiind ce să creadă.

— Nu, zău.

— Mai bine să mă creadă un pic excentric, decât un ucigaş de oi, nu crezi?

M-am aşezat pe un scaun de lângă masă. Tata mă cercetă din cap până în picioare. Nu eram sigur că are încredere în mine. Apoi s-a dus la chiuvetă şi şi-a dat cu nişte apă pe faţă. Când s-a şters şi s-a întors spre mine, mi-a lăsat impresia că se hotărâse: avea să aibă încredere în mine. Măcar era mai puţin complicat.

— Eşti sigur că nu vrei să mai stai puţin de vorbă cu dr. Golan? mă întrebă. O discuţie mai… aşa, pe îndelete?

— Pot să stau de vorbă cu el dacă ţii neapărat. Dar sunt bine, să ştii.

— De asta nu voiam să te încurci cu raperii ăia, spuse pentru că simţea nevoia să încheie cu o replică suficient de părintească încât să pară c-am avut o „discuţie serioasă”.

— Da, tată, ai avut dreptate în privinţa lor, am zis, deşi în sinea mea nu mi-i puteam închipui făcând aşa ceva.

Lui Vierme şi Dylan le umbla gura aiurea, dar atâta tot.

Tata se aşează în faţa mea. Părea obosit.

— Dar tot aş vrea să ştiu cum de-ai reuşit să te arzi într-o zi ca asta.

Aşa e. Arsura de soare.

— Oi fi hipersensibil, eu ştiu.

— Nu trebuie să mă convingi, spuse tata fără chef.

Mă lăsă să plec. M-am dus să fac un duş şi m-am gândit la Emma. Apoi m-am spălat pe dinţi şi m-am gândit la Emma, m-am spălat pe faţă şi m-am gândit la Emma. După aceea m-am dus în camera mea, am scos din buzunar mărul pe care mi-l dăduse şi l-am pus pe noptieră, după care, ca şi cum aş fi vrut să mă asigur că există, am scos telefonul şi m-am uitat la pozele pe care i le făcusem în după-amiaza aceea. Mă uitam la ele şi când l-am auzit pe taică-meu ducându-se la culcare în camera de alături, când generatoarele au murit şi lampa s-a stins, şi, chiar dacă în cameră nu se mai zărea nicio lumină în afara feţei de pe micuţul ecran, m-am întins pe pat şi am stat aşa, pe întuneric, uitându-mă la ea.

◆◆◆ CAPITOLUL OPT ◆◆◆

Sperând c-o să scap de o nouă predică, m-am trezit dis-de-dimineaţă şi am plecat înainte să se trezească tata. I-am strecurat un bileţel pe sub uşă şi m-am întors în cameră ca să iau mărul de la Emma, dar nu l-am găsit pe noptieră unde-l lăsasem. Am căutat mai pe îndelete pe jos şi am găsit o grămadă de şomoioage de praf şi o chestie tare, rugoasă, de mărimea unei mingi de golf. Începusem să mă întreb dacă nu cumva aterizase ceva pe geam, dar în clipa următoare mi-am dat seama ce *era*: mărul. Putrezise atât de tare în noaptea aceea, încât nu mai semăna deloc cu un măr. Arăta de parcă ar fi stat un an într-un deshidrator de fructe. Când am vrut să-l ridic, mi s-a sfărâmat în mână ca un bulgăre de pământ.

Am ridicat din umeri intrigat şi am ieşit. Ploua mărunt, n-a durat mult şi am lăsat în urmă cerul înnorat, întorcându-mă la soarele etern din buclă. De data asta însă nu mă aştepta nicio fată frumoasă pe cealaltă parte – de fapt, nu mă aştepta nimeni. Eram destul de dezamăgit, chiar dacă încercam să nu mă simt aşa.

De îndată ce am intrat în casă am pornit s-o caut pe Emma. Miss Peregrine m-a oprit însă înainte de a traversa holul de la intrare.

— O secundă, domnule Portman, spuse şi mă conduse într-un loc mai ferit din bucătăria care mirosea încă a bunătăţuri – micul dejun copios, probabil, pe care-l ratasem.

Aveam senzaţia că fusesem convocat în cancelarie.

Miss Peregrine se sprijini de cuptorul uriaş.

— Îţi place aici la noi? mă întrebă.

I-am spus că îmi plăcea, chiar foarte mult.

— Atunci e bine, răspunse şi în clipa următoare zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Am înţeles că ieri ai petrecut o după-amiază amiabilă cu câţiva dintre pupilii mei. Şi că aţi avut şi-o discuţie animată.

— A fost foarte drăguţ. Sunt foarte de treabă.

Am încercat să păstrez un ton degajat, dar mi-am dat seama că discuţia lua o turnură dubioasă.

— Ia, spune-mi, mă întrebă ea, cum ai descrie discuţia voastră?

Am încercat să-mi aduc aminte.

— Nu ştiu… am discutat despre o grămadă de chestii. Despre cum e aici. Şi cum e acolo de unde vin.

— De unde vii.

— Exact.

— Şi crezi că e bine să discuţi despre evenimente din viitor cu nişte copii din trecut?

— Copii? Chiar îi consideraţi copii? Dar am regretat întrebarea înainte de a o termina de rostit.

— Asta se consideră şi *ei,* spuse cu ţâfnă Miss Peregrine. Tu cum i-ai numi?

Având în vedere dispoziţia în care se afla, m-am gândit c-ar fi mai bine să nu discutăm subtilităţi.

— I-aş numi la fel, presupun.

— Întocmai. Dar, cum spuneam, crezi că e bine să discuţi despre viitor cu nişte copii din trecut? mă întrebă accentuând cuvintele cu nişte gesturi mărunte care parcă imitau loviturile unui satâr.

Am ales un răspuns vag.

— Nu…?

— Ba da, ba da, mie aşa mi se pare! Mi se pare că ai impresia că-i bine! Ştiu asta fiindcă noaptea trecută Hugh ne-a ţinut o prelegere fascinantă despre minunile tehnologice din domeniul telecomunicaţiilor secolului XXI.

Vorbea pe un ton sarcastic.

— Ştiai că în secolul XXI, dacă trimiţi o scrisoare, destinatarul o poate primi aproape instantaneu?

— Cred că vă referiţi la e-mail.

— Ei, bine, Hugh era informat pe deplin.

— Nu înţeleg, am spus. E ceva rău în asta?

Miss Peregrine se dezlipi de cuptor şi făcu un pas şontâcăit spre mine. Reuşea să fie destul de intimidantă, chiar dacă era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă decât mine.

— În calitate de ymbrynă, e datoria mea să-i ţin într-un loc sigur pe copiii ăştia, ceea ce, înainte de toate, înseamnă că trebuie să-i ţin *aici* – în buclă –, pe insula asta.

— OK.

— Lumea ta nu va face parte niciodată din ea, domnule Portman. Şi-atunci ce rost are să le umplem capul cu tot felul de discuţii preţioase despre minunile exotice ale viitorului? Acum jumătate dintre ei mă roagă să-i duc cu avionul în America şi restul visează la ziua în care vor avea un telefon-cu-calculator ca al tău.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Asta e casa lor! Am încercat s-o fac cât am putut de frumoasă. Dar lucrurile stau în felul următor: copiii ăştia n-au cum să plece de aici şi gata. Aşa că m-aş bucura dacă nu le-ai mai spune poveşti care să-i ademenească să plece.

— Dar de ce nu pot pleca?

Îşi îngustă ochii preţ de o secundă, apoi scutură din cap.

— Iartă-mă. Continui să subestimez gradul ignoranţei tale.

Miss Peregrine, care părea a fi incapabilă de indolenţă, luă o tigaie de pe plită şi începu s-o frece cu un burete de sârmă. Mă gândeam dacă îmi ignora întrebarea sau dacă pur şi simplu se gândea cum să reformuleze răspunsul în termeni mai accesibili.

Când termină, trânti tigaia înapoi pe plită şi spuse:

— Nu pot zăbovi prea mult în lumea ta, domnule Portman, pentru c-ar îmbătrâni şi ar muri în scurt timp.

— Cum adică „ar muri”?

— Nu ştiu cum să-ţi explic mai bine de-atât. Vor muri, Jacob!

A fost foarte concisă, de parcă ar fi vrut să scape de subiectul ăsta cât mai repede.

— Poate ţi se pare că am găsit un mod de-a păcăli moartea, dar e numai o iluzie. Dacă copiii rămân prea mult de cealaltă parte a buclei, toţi anii care au trecut cât au stat în buclă şi-ar arăta efectul pe loc, în doar câteva ore.

Mi-am imaginat un om încreţindu-se şi sfărâmându-se ca mărul de pe noptiera mea.

— Ar fi oribil, am spus cutremurându-mă.

— N-o să uit niciodată cele câteva cazuri la care am avut ghinionul să fiu martoră. Sunt amintirile mele cele mai groaznice, şi crede-mă că am trăit destul cât să văd o mulţime de lucruri cu adevărat oribile.

— Deci s-a întâmplat.

— Da, din păcate, cu câţiva ani în urmă, cu o fată de sub tutela mea. Se numea Charlotte. A fost prima şi ultima dată când am vizitat-o pe una dintre surorile mele ymbryne. În acel scurt interval, Charlotte a reuşit să-i păcălească pe copiii mai mari care aveau grijă de ea şi a scăpat cumva din buclă. Eram prin 1985 sau ’86. Charlotte hoinărea voioasă prin sat când a fost descoperită de un poliţist. N-a putut să-i spună cine e sau de unde vine – în orice caz, n-a reuşit să-l convingă pe om, aşa că săraca a fost trimisă la o instituţie pentru drepturile copilului. N-am reuşit s-o prind din urmă şi a îmbătrânit treizeci şi cinci de ani.

— Cred că am văzut o poză cu ea, am spus. O femeie matură în haine de fetiţă.

Miss Peregrine dădu din cap posomorâtă.

— Nu şi-a mai revenit niciodată. N-a mai fost sănătoasă la cap.

— Ce-a păţit?

— Stă cu Miss Nightjar. Miss Nightjar şi Miss Thrush preiau toate cazurile complicate.

— Dar nu e ca şi cum ar fi obligaţi să stea doar pe insulă, nu-i aşa? am întrebat. N-ar putea să plece din 1940 *acum*?

— Ba da, şi ar începe să îmbătrânească într-un ritm normal. Dar la ce bun? Ca să fie prinşi iar în vreun război feroce? Ca să întâlnească oameni cărora să le fie frică de ei şi să-i înţeleagă greşit? Şi mai există şi alte pericole. E mai bine dacă rămân aici.

— Ce fel de pericole?

Se întunecă la faţă de parcă i-ar fi părut rău că deschisese subiectul.

— Nimic care să te preocupe. Cel puţin, deocamdată.

Şi cu asta mă goni afară. Am întrebat-o încă o dată ce voia să spună cu „alte pericole”, dar îmi închise uşa cu plasă în faţă.

— Să ai o dimineaţă frumoasă, ciripi cu un zâmbet forţat. Du-te şi caut-o pe domnişoara Bloom, sunt sigură că abia aşteaptă să te vadă, spuse şi dispăru în casă.

Am ieşit în curte, întrebându-mă cum aş putea să-mi şterg imaginea mărului ofilit din memorie. Dar în scurt timp, a dispărut de la sine. N-am uitat-o, doar că nu mă mai preocupa atât de mult. Ce ciudăţenie!

Mi-am reluat misiunea de căutare a Emmei şi am aflat de la Hugh că plecase să cumpere provizii din sat, aşa că m-am aşezat la umbra unui copac şi am aşteptat. A durat cinci minute ca să aţipesc în iarbă, zâmbind ca un tâmpit şi întrebându-mă senin oare ce era de mâncare la prânz. Locul ăsta parcă avea un efect narcotic asupra mea; ca şi cum bucla în sine era un drog – o combinaţie între un energizant şi un drog cu efect sedativ –, dacă aş fi stat vreodată prea mult, n-aş mai fi putut pleca.

Dacă ce auzisem era adevărat, mi-aş fi explicat o grămadă de lucruri, mi-am spus, de pildă faptul că oamenii puteau să retrăiască aceeaşi zi fără a-şi pierde minţile. Da, era bine aşa şi viaţa era frumoasă, numai că, dacă fiecare zi ar fi arătat la fel şi copiii chiar n-ar fi putut pleca din

locul acesta, cum îmi spusese Miss Peregrine, atunci bucla n-ar fi fost doar un rai, ci şi un fel de închisoare. Era un loc atât de hipnotizant de plăcut, încât puteau trece ani întregi până când ţi-ai fi dat seama unde erai… şi între timp ar fi fost deja prea târziu şi prea periculos ca să mai pleci.

De fapt, nu aveai cu adevărat putere de decizie în acest sens. Rămâneai, pur şi simplu. Abia mai târziu – după mulţi ani – începeai să te întrebi cum ar fi fost viaţa ta dacă ai fi plecat.

•••

Probabil că aţipisem pentru că era deja spre prânz când m-am trezit. Ceva îmi atinse piciorul. Am deschis un ochi şi-am descoperit un omuleţ care încerca să se ascundă în pantoful meu şi se încurcă în şireturi. Avea membrele rigide şi arăta ciudat: era înalt cam de o palmă şi purta o uniformă camuflaj. L-am urmărit în timp ce se chinuia să se elibereze, după care înmărmuri ca o jucărie întoarsă cu cheia care mai avea doar puţin şi se oprea. Mi-am dezlegat şireturile ca să-i dau drumul şi l-am întors pe burtă, căutând cheiţa. În zadar însă. De aproape arăta ca un obiect ciudat, cioplit grosolan, cu un cap de argilă şi un chip pătat, purtând ştampila unei amprente.

— Adu-l aici! strigă cineva din capătul curţii.

Era un băiat care stătea pe un butuc la marginea pădurii şi îmi făcea cu mâna.

Neavând nimic urgent de făcut, am ridicat soldăţelul de argilă şi m-am dus spre el. Băiatul era înconjurat de o întreagă menajerie de omuleţi traşi cu cheia, bâjbâind pe lângă el ca nişte roboţi stricaţi. Când m-am apropiat de el, cel din palma mea începu să se mişte din nou, zvârcolindu-se de parcă ar fi încercat să evadeze. L-am pus lângă ceilalţi şi m-am şters pe pantaloni de argilă.

— Eu sunt Enoch, spuse băiatul. Tu eşti puştiul ăla.

— Da, presupun că da, am zis.

— Scuze dacă te-a deranjat, spuse şi îl mână pe omuleţul înapoiat către ceilalţi. Le vin tot felul de idei, vezi? Nu sunt încă perfect dresaţi. I-am făcut abia săptămâna trecută.

Vorbea cu un uşor accent londonez. În jurul ochilor avea nişte cearcăne negre, ca de cadavru, asemenea unui raton, şi salopeta lui – aceeaşi pe care o purta în pozele pe care le văzusem – era mânjită cu argilă şi noroi. Dacă-i ignorai faţa durdulie, puteai să juri că e un hornar din *Oliver Twist.*

— Tu i-ai făcut? am întrebat impresionat. Cum?

— Se cheamă *homunculi*[19]*.* Uneori le pun nişte capete de păpuşi, dar de data asta mă grăbeam şi nu m-am mai obosit.

— Ce-s ăia *homunculi?*

— Mai mulţi *homunculus.*

O spuse de parcă orice idiot ar fi trebuit să ştie una ca asta.

— Unii îşi închipuie că „homunculuşi” e pluralul corect, dar eu zic că sună aiurea. Tu ce zici?

— Da, da, clar.

[19] Oameni mici (lat.).

Soldăţelul de argilă pe care îl înapoiasem plecă iarăşi la plimbare. Enoch îl împinse înapoi spre grup cu piciorul. Mergeau complet aiurea, se loveau unul de altul ca nişte atomi agitaţi.

— Luptaţi, pămpălăilor! le ordonă el şi abia în clipa aceea mi-am dat seama că omuleţii nu se ciocneau pur şi simplu, ci îşi împărţeau pumni şi picioare.

Omuleţul aventurier nu părea însă interesat de luptă şi când începu să se bălăbăne din nou într-o altă direcţie, Enoch îl înşfăcă şi îi rupse picioarele.

— Asta păţesc cei care dezertează! strigă şi aruncă figurina oloagă în iarbă; începu să se zvârcolească grotesc, în timp ce celelalte se aruncară asupra lui.

— Aşa te porţi cu toate jucăriile tale?

— De ce? mă întrebă. Ţi-e milă de ele?

— Nu ştiu? Ar trebui să-mi fie?

— Nu. Fără mine nici n-ar fi vii.

Am râs şi Enoch mă privi încruntat.

— Am spus ceva amuzant?

— Ai făcut o glumă.

— Eşti cam bâtă, nu-i aşa? spuse. Uită-te aici.

Ridică un soldăţel şi-l dezbrăcă. Apoi îl crăpă ţinându-l cu mâinile pe la mijloc şi-i scoase din pieptul lipicios o inimă minusculă, încă zvâcnind. Soldăţelul se înmuie imediat. Enoch prinse inima între două degete şi mi-o arătă.

— E de şoarece, îmi explică. Asta fac – pot să iau viaţa unei fiinţe şi s-o dau alteia, unei figurine de ceară sau unei vietăţi care a murit.

Strecură inima moartă în buzunarul salopetei.

— De îndată ce-mi dau seama cum să-i dresez o să fac o armată întreagă ca asta. Numai că vor fi *imenşi.*

Şi ridică un braţ deasupra capului ca să-mi arate cât de imenşi.

— Tu ce ştii să faci? mă întrebă.

— Eu? Nimic, ca să fiu sincer. Adică nimic special, ca tine.

— Păcat. Dar vei sta cu noi oricum?

N-a spus-o de parcă ar fi vrut asta; era doar curios.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Nu m-am gândit.

Era o minciună, bineînţeles. Mă gândisem la asta, dar de cele mai multe ori doar am visat cu ochii deschişi, nimic mai mult.

Mă privi bănuitor.

— Dar nu *vrei* să stai cu noi?

— Nu ştiu încă.

Îşi îngustă ochii şi mă privi de parcă tocmai şi-ar fi dat seama ce fel de om sunt.

Apoi se aplecă şi îmi şopti:

— Bănuiesc că ţi-a povestit Emma despre „Invadează Satul”.

— Invadează ce?

Privi într-o parte.

— A, nimic. E doar un joc pe care-l jucăm. Unii din noi, adică.

Aveam impresia că mi se pregăteşte o farsă.

— Nu mi-a spus nimic, i-am zis.

Enoch se aplecă spre mine stând pe butuc.

— Pun *pariu* că nu ţi-a spus, zise. Pun pariu că nu vrea să afli o *grămadă* de lucruri despre locul ăsta.

— Nu, zău? De ce?

— Pentru că n-o să ţi se mai pară la fel de grozav cum vor să te convingă că e, şi n-o să mai vrei să rămâi.

— Şi care ar fi lucrurile alea? l-am întrebat.

— Nu pot să-ţi spun, zise şi îmi aruncă un zâmbet diavolesc. Aş putea s-o iau pe cocoaşă rău de tot.

— Bine, las-o baltă, am spus. Tu ai deschis subiectul.

M-am ridicat şi am dat să plec.

— Stai! strigă şi mă prinse de mânecă.

— De ce să stau, dacă n-o să-mi spui oricum nimic?

Îşi frecă bărbia gânditor.

— Ai dreptate, n-am voie să-ţi spun nimic… dar bănuiesc că nu te-aş putea împiedica să urci la etaj şi să arunci o privire în camera din capătul holului.

— De ce? l-am întrebat. Ce-i acolo?

— Prietenul meu, Victor. Vrea să facă cunoştinţă cu tine.

Du-te şi stai de vorbă cu el.

— Bine. Mă duc.

Am luat-o spre casă şi l-am lăsat pe Enoch fluierând în urma mea. S-a prefăcut că ia un obiect invizibil de pe cadrul unei uşi invizibile. „Cheia”, mimă.

— De ce-mi trebuie cheie dacă e cineva acolo?

Întoarse capul, prefăcându-se că nu aude.

•••

Am mers agale spre casă şi am urcat scările de parcă aş fi avut ceva de făcut acolo şi nu mi-ar fi păsat dacă mă vede cineva. Am ajuns la etajul doi fără ca cineva să mă observe, m-am furişat lângă uşa camerei din capătul holului şi am încercat clanţa. Uşa era încuiată. Am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am aruncat o privire peste umăr ca să mă asigur că nu mă vede nimeni, am trecut mâna peste rama uşii şi am găsit cheia, exact cum mă aşteptam.

Am descuiat şi m-am strecurat înăuntru. Camera arăta întocmai ca şi celelalte dormitoare din casă – avea o masă de toaletă, un şifonier şi o vază cu flori pe o noptieră. Soarele dimineţii târzii pătrundea prin perdelele trase de culoarea muştarului. Camera părea învăluită într-o lumină de culoarea chihlimbarului. Abia în clipa următoare l-am observat pe tânărul care zăcea în pat, cu ochii închişi şi gura întredeschisă, ascuns pe jumătate după o perdea de dantelă.

Am încremenit, speriat că l-am trezit. L-am recunoscut din albumul lui Miss Peregrine, deşi nu-l văzusem la masă sau prin casă şi nu mi-l prezentase nimeni. În poza pe care o văzusem dormea într-un pat, exact ca acum. Era în carantină, infectat cu un soi de boală a somnului? Asta voia Enoch, să mă îmbolnăvesc şi eu?

— Salut? am şoptit. Te-ai trezit?

Nu se mişcă. Am pus o mână pe braţul lui şi l-am scuturat încet. Capul îi căzu într-o parte.

Am avut o revelaţie teribilă. Ca să-mi verific teoria, am pus palma în faţa gurii lui. Nu-i simţeam răsuflarea. I-am atins buzele cu degetele. Erau reci ca gheaţa. Mi-am retras mâna şocat.

În clipa următoare am auzit nişte paşi şi când m-am întors, am văzut-o în cadrul uşii pe Bronwyn.

— N-ai voie să intri aici! şuieră.

— E mort, am spus.

Ochii lui Bronwyn se opriră asupra băiatului şi faţa i se contorsionă.

— El e Victor.

Dintr-odată mi-am amintit unde-l văzusem. Era băiatul care ridica pietroiul din poza pe care mi-o arătase bunicul. Victor era fratele lui Bronwyn. Nu-mi dădeam seama de cât timp era mort; atâta timp cât bucla exista, putea să fi trecut şi cincizeci de ani şi el să arate mort de o zi.

— Ce-a păţit? am întrebat.

— Poate pot să-l trezesc, spuse o voce din spatele nostru, şi poţi să-l întrebi personal.

Era Enoch. Intră şi închise uşa.

Bronwyn îi aruncă o privire disperată pe sub lacrimile care o năpădiră.

— Poţi să-l trezeşti? Hai, *te rog,* Enoch!

— N-ar trebui s-o fac, spuse acesta. Am cam rămas fără inimi şi am nevoie de o grămadă ca să trezesc din moarte un om, chiar şi pentru un minut.

Bronwyn se apropie de băiatul mort şi începu să-i netezească părul cu degetele.

— Te rog, îl imploră, au trecut *atâţia* ani de când am vorbit cu Victor.

— Hm, păi, aş avea nişte inimi de vacă puse la murat la subsol, spuse Enoch prefăcându-se că stă pe gânduri. Dar *urăsc* să folosesc ingrediente de proastă calitate. Cele proaspete sunt mult mai bune!

Bronwyn începu să plângă sfâşietor. O lacrimă căzu pe haina băiatului şi Bronwyn se grăbi s-o şteargă cu mâneca.

— Nu fi aşa şocată, spuse Enoch, ştii bine că nu suport aşa ceva. Şi oricum, aş fi nemilos dacă l-aş trezi. Lui Victor

îi place acolo unde e acum.

— Unde anume? l-am întrebat.

— Cine ştie? Dar de câte ori îl trezim ca să stăm de vorbă cu el pare că abia aşteaptă să se întoarcă de unde a venit.

— Ce mi se pare nemilos e că te joci cu Bronwyn în halul ăsta şi că vrei să mă păcăleşti, i-am spus. Şi dacă Victor e mort, de ce nu-l îngropaţi?

Bronwyn îmi aruncă o privire batjocoritoare.

— Păi atunci nu l-am mai *vedea* niciodată, spuse.

— Asta a durut, prietene, spuse Enoch. Ţi-am zis să urci aici pentru că voiam să fii cât se poate de informat, chipurile. Sunt de partea ta.

— Serios? Şi care-s informaţiile alea? Cum a murit Victor?

Bronwyn ridică privirea.

— A fost omorât de un – *auuuu!* ţipă pentru că Enoch o ciupi de braţ.

— Taci! strigă. Nu e treaba ta să-i spui!

— Ce ridicol! am spus. Atunci o s-o întreb pe Miss Peregrine, dacă niciunul din voi nu vrea să-mi spună.

Enoch făcu un pas mare spre mine, cu ochii mari cât cepele.

— O, nu, să n-o faci.

— Nu? De ce?

— Pasărea nu vrea să discutăm despre Victor. Nu-i place. De asta poartă doliu tot timpul, să ştii. În orice caz, n-are voie să afle c-am fost aici. Altfel ne spânzură de degetul mic!

Exact în clipa aceea, am auzit şontâcăitul inconfundabil al lui Miss Peregrine care urca scările. Bronwyn se făcu albă ca varul şi o tuli afară pe lângă mine, dar Enoch n-a apucat să fugă pentru că i-am blocat calea.

— Dă-te din faţa mea! şuieră.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Victor!

— *Nu* pot!

— Spune-mi ce înseamnă chestia aia cu „invadatul satului”!

— Nici asta nu pot să-ţi spun!

Încercă să se strecoare pe lângă mine, dar când şi-a dat seama că nu poate, s-a dat bătut.

— Bine, atunci închide uşa şi-o să-ţi şoptesc la ureche!

Am închis-o chiar în clipa în care Miss Peregrine ajunsese în capătul palierului. Pentru câteva secunde am stat cu urechile lipite de uşă, încercând să ne dăm seama dacă am fost văzuţi. Paşii directoarei se auziră pe la mijlocul coridorului, apoi se opriră. O uşă se deschise cu un scârţâit şi apoi fu închisă.

— S-a dus în camera ei, şopti Enoch.

— Deci. Povesteşte-mi despre „invadatul satului”.

Enoch păru să regrete c-a deschis subiectul, dar mă împinse mai departe de uşă. M-am aplecat cât să-mi poată ajunge la ureche.

— Cum spuneam, e un joc pe care-l jucăm uneori. Îţi dai seama cum e după nume.

— Vrei să zici că voi chiar *invadaţi* satul?

— Da, distrugem tot, fugărim oamenii, furăm ce vrem, dăm foc la chestii. E al naibii de distractiv!

— Dar sună oribil!

— Cumva trebuie să ne exersăm competenţele, nu crezi? În caz că va trebui să ne apărăm vreodată. Altfel o să ruginim. Plus că avem şi nişte reguli. De pildă, n-avem voie să ucidem pe nimeni. Putem doar să-i speriem puţin, atât. Şi dacă cineva are de suferit, a doua zi se face bine şi n-o să-şi mai amintească oricum nimic.

— Şi participă şi Emma?

— Neeeeh! Ea e ca tine. Zice că e *urât.*

— Păi, chiar e.

Enoch îşi dădu ochii peste cap.

— Vă meritaţi unul pe altul.

— Adică, *ce* vrei să spui?

Se ridică pe vârfuri cât putu (n-avea mai mult de un metru şaizeci) şi mă împunse în piept cu degetul.

— Vreau să spun c-ar fi bine să nu faci pe grozavul cu *mine,* amice. Pentru că dacă, din când în când, n-am ataca satul ăla nenorocit, majoritatea din gaşca asta ar fi luat-o

razna de mult.

Se duse la uşă, puse mâna pe clanţă, apoi se întoarse spre mine.

— Şi dacă tu crezi că *noi* suntem ăia răi, aşteaptă să vezi cum sunt *ei.*

— Care *ei?* Despre ce dracu' tot vorbiţi?

Ridică un deget ca să mă facă să tac şi ieşi.

Rămăsesem din nou singur. Privirea îmi fu atrasă de cadavrul de pe pat.

Ce s-a întâmplat cu tine, Victor?

Poate a luat-o razna şi s-a sinucis, mi-am spus – s-a săturat atât de tare de eternitatea asta roz, dar lipsită de orice perspectivă, încât a băut otravă de şoareci sau s-a aruncat de pe vreo stâncă. Sau poate c-au fost *ele,* acele „pericole" la care făcuse aluzie Miss Peregrine.

Am ieşit pe coridor şi coboram scările când am auzit vocea lui Miss Peregrine în spatele uşii întredeschise. M-am refugiat în cea mai apropiată cameră şi am stat ascuns până când trecu pe lângă mine şontâcăind şi coborî scările. Apoi, în faţa unui pat făcut, am zărit o pereche de bocanci. Bocancii Emmei. Ajunsesem în dormitorul ei.

De-a lungul unui perete se vedea o comodă cu sertare şi o oglindă, iar pe o altă latură o masă de scris şi un scaun împins sub ea. Era camera unei fete ordonate care n-avea nimic de ascuns, sau cel puţin aşa mi s-a părut, până când într-un dulap am găsit o cutie pentru pălării. Cutia era legată cu sfoară şi cineva scrisese pe ea cu un creion din ceară:

Confidențial
Corespondența
Emmei Bloom
Nu deschideți

Era ca şi cum cineva ar fi fluturat o pereche de chiloţi roşii în faţa unui taur. M-am aşezat şi ţinând cutia în poală am dezlegat sfoara. Era plină cu vreo sută şi ceva de scrisori, toate de la bunicul meu.

Inima începu să-mi bată nebună. Era exact comoara pe care sperasem s-o găsesc în casa ruinată. Bineînţeles că mă simţeam prost pentru că-mi vârâsem nasul, dar dacă toată lumea insista să nu-mi dezvăluie nimic, atunci trebuia să aflu singur câte ceva, de capul meu.

Voiam să le citesc, dar mă temeam că voi fi surprins, aşa că le-am răsfoit rapid, ca să-mi fac o idee. Am găsit multe din 1940, anul în care bunicul Portman plecase în armată. La o privire fugară, s-au dovedit a fi lungi şi prosteşti, pline de declaraţii de dragoste şi descrieri ciudate ale frumuseţii ei, în engleza pe atunci stricată a bunicului („Eşti frumos ca o floare, miroşi şi bine, pot să culeg?”). Într-un plic am găsit o fotografie cu el, pozând cocoţat pe o bombă, cu o ţigară în gură.

Cu timpul, scrisorile lui s-au rărit şi au devenit mai scurte. După 1950 n-a trimis mai mult de o scrisoare pe an. Ultima era datată în aprilie 1963; în plic nu se afla nicio scrisoare, ci doar câteva fotografii. Două erau cu Emma, instantanee pe care i le trimisese ea, iar bunicul i le înapoiase. Prima părea făcută de mult – era un aranjament amuzant prin care voia să-i răspundă la glumă – şi o înfăţişa pe Emma în timp ce curăţa cartofi şi se prefăcea că fumează una dintre pipele lui Miss Peregrine. Următoarea era mai tristă şi mi-am închipuit c-a fost trimisă după ce bunicul meu nu i-a mai scris o perioadă mai lungă. Ultima fotografie – şi ultimul lucru pe care i l-a trimis, de fapt – îl reprezenta pe bunicul meu între două vârste, cu o fetiţă în braţe.

Pffffft
Îți amintește de ceva?
Pentru bomba mea –
cu dragoste, Abe

Curăț cartofi și visez la tine. Întoarce-te repede!
Cu dragoste, cartofica ta

Fără tine mă simt închisă într-o colivie.
De ce nu vrei să-mi mai scrii?
Îmi fac o grămadă de griji. Te sărut, Emma.

THIS IS WHY

A trebuit să mă holbez destul de mult la ultima poză ca să-mi dau seama cine era fetiţa. Era mătuşa mea Susie, cam pe la patru ani. Bunicul n-a mai trimis apoi nicio scrisoare. Mă întrebam, oare cât i-a mai scris Emma fără a primi vreun răspuns şi ce-a făcut bunicul cu scrisorile ei? Le-o fi aruncat? Le-o fi ascuns undeva? Erau cu siguranţă aceleaşi scrisori pe care le găsiseră tata şi mătuşa în copilărie, cele care i-au făcut să creadă că tatăl lor era un mincinos şi un soţ adulter. Cât de tare se înşelaseră!

Cineva îşi drese vocea în spatele meu şi când m-am întors, am văzut-o pe Emma holbându-se la mine din cadrul uşii. Roşu ca racul, m-am grăbit să strâng scrisorile. Am fost prins asupra faptei.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să fiu aici.

— Asta-i al dracului de clar, spuse, dar, te rog, nu te opri.

Mărşălui până la scrinul cu sertare, scoase unul şi îl trânti pe podea.

— Şi dacă tot te-ai apucat, de ce nu cotrobăi puţin şi printre budigăii mei!

— Îmi pare foarte, foarte rău, am repetat. Nu obişnuiesc să fac aşa ceva, *niciodată.*

— O, păi, nu mă mir. Eşti prea ocupat să te uiţi pe furiş la femei pe geam, bănuiesc!

Stătea deasupra mea ca un turn, tremurând de furie, în timp ce eu mă chinuiam să îndes toate scrisorile în cutie.

— Sunt aranjate după un anumit *sistem,* să ştii. Dă-mi-le, că le mototoleşti ca naiba!

Se aşeză şi mă dădu la o parte, golind conţinutul cutiei pe podea şi aranjând scrisorile în diverse teancuri, cu viteza unui poştaş. Am considerat că e mai bine să-mi ţin gura şi am urmărit-o supus în timp ce lucra.

Când s-a calmat puţin, mi-a spus:

— Deci vrei să ştii ce s-a întâmplat între mine şi Abe, sau ce? Puteai să întrebi.

— Nu voiam să fiu indiscret.

— Aici ar fi de discutat, nu crezi?

— Ba da, presupun.

— Şi? Ce vrei să ştii?

M-am gândit. Nu eram sigur cu ce să încep.

— Păi… voiam să ştiu ce s-a întâmplat.

— Bine, atunci o să sărim peste părţile frumoase şi o să începem cu sfârşitul. E simplu, ce să zic… S-a cărat. A spus că mă iubeşte şi mi-a promis c-o să se întoarcă la un moment dat. Dar nu s-a mai întors niciodată.

— Dar a fost nevoit să plece, nu-i aşa? La luptă?

— *A fost nevoit?* Habar n-am. Mi-a spus că nu şi-ar putea-o ierta dacă stătea cu braţele în sân aici, în timp ce poporul lui era persecutat şi ucis. Spunea că ţine de datoria lui. Cred că datoria însemna mai mult pentru el decât însemnam eu. În orice caz, eu l-am aşteptat. Am aşteptat şi mi-am făcut griji cât a durat războiul ăla împuţit, convinsă că fiecare scrisoare pe care o primeam avea să fie o înştiinţare că a murit. Apoi, când în sfârşit s-a terminat, a spus că n-are cum să se mai întoarcă. Cu niciun chip. Zicea c-ar lua-o razna de tot. Că a învăţat să se apere şi n-are nevoie de o dădacă precum Pasărea, care să aibă grijă de el. A zis că se duce în America şi o să construiască acolo un cămin pentru noi şi c-o să trimită pe cineva după mine. Aşa că am continuat să aştept. Am aşteptat atât de mult încât dacă mă duceam să stau cu el, aş fi avut deja patruzeci de ani. Dar între timp s-a încurcat cu o femeie obişnuită. Şi asta a fost tot, cum s-ar zice.

— Îmi pare rău. Habar n-aveam.

— E o poveste veche. N-o prea mai lungesc.

— Îl învinuieşti pe el c-ai rămas blocată aici, am spus.

Emma îmi aruncă o privire severă.

— Cine a spus că sunt blocată?

Apoi a scos un oftat.

— Nu. Nu-l învinuiesc. Mi-e dor de el, atâta tot.

— Chiar şi acum?

— În fiecare zi.

Termină de sortat scrisorile.

— Uite că asta e tot, spuse trântind capacul cutiei. Toată povestea vieţii mele amoroase într-o cutie prăfuită, închisă într-un dulap.

Trase aer în piept, închise ochii şi se ciupi de rădăcina nasului. Pentru o clipă, am avut senzaţia că descopăr femeia bătrână în spatele trăsăturilor ei fine. Bunicul meu îi frânsese inima plină de dor şi rana era încă proaspătă, chiar şi după atâţia ani.

M-am gândit s-o iau în braţe, dar ceva m-a oprit. Aveam în faţă o fată frumoasă, amuzantă, fascinantă care, al naibii miracol, părea că mă *place.* În clipa următoare însă mi-am dat seama că nu mă plăcea pe mine. Tânjea după altcineva, iar eu nu eram decât un substitut al bunicului meu. Şi asta e de ajuns cât să ţi se taie avântul, indiferent cât ai fi de încins. Cunosc tipi cărora li se pare dezgustător să iasă cu fostele *prietenilor.* Iar dacă e să ne luăm după standardul lor, să ieşi cu fosta prietenă a bunicului tău înseamnă, practic, incest.

Fără să-mi dau seama, m-am trezit cu mâna Emmei pe braţul meu. Apoi şi-a pus capul pe umărul meu şi am simţit cum îşi îndreaptă încet bărbia spre obraz. Dacă a existat vreodată un limbaj al trupului care să arate că vrei să fii sărutat, ăsta era. În clipa următoare, feţele noastre aveau să ajungă la acelaşi nivel şi asta însemna că trebuia să aleg: voiam s-o sărut sau s-o jignesc îngrozitor, ferindu-mă? Ştiam că o jignisem deja. Nu e ca şi cum *n-aş fi vrut* s-o sărut – voiam, mai mult decât orice –, dar ideea sărutatului la nici doi metri de o cutie plină cu scrisori primite de la bunicul meu şi păstrate cu sfinţenie mă făcea să mă simt ciudat şi incomod.

În clipa următoare, obrazul ei s-a lipit de al meu şi mi-am dat seama că „acum ori niciodată!”, aşa că am spus primul lucru care mi-a trecut prin cap pentru a sparge liniştea, atmosfera.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Enoch?

Se retrase imediat, privindu-mă de parcă i-aş fi propus să mâncăm căţei la cină.

— Ce?! Nu! De unde naiba ţi-a venit ideea asta trăsnită?

— De la el. Pare destul de înverşunat când vorbeşte despre tine şi am impresia că nu vrea să mă vadă pe-aici, de parcă i-aş fi furat prada sau ceva de genul ăsta.

Făcu ochii şi mai mari.

— În primul rând, n-ai ce „pradă” să-i furi, te asigur. E un prost gelos şi un mincinos.

— Serios?

— Serios ce?

— E un mincinos?

Emma miji ochii.

— De ce? Ce prostii ţi-a mai vândut?

— Emma, ce s-a întâmplat cu Victor?

Părea şocată. Apoi, scuturând din cap, bâigui:

— Să-l ia naiba de egoist.

— E ceva ce nu-mi spuneţi. Vreau să ştiu ce e.

— Nu pot să-ţi spun.

— Mai ştiţi să spuneţi şi altceva? Eu n-am voie să vorbesc despre viitor, voi n-aveţi voie să vorbiţi despre trecut. Miss Peregrine ne-a zăpăcit pe toţi de cap. Ultima dorinţă a bunicului a fost să vin aici şi să aflu adevărul. Chiar nu contează deloc?

Îmi strânse mâna, o aşeză în poala ei şi rămăsese uitându-se la ea. Părea că încearcă să găsească vorbele potrivite.

— Da, e ceva.

— Zi-mi.

— Nu aici, şopti. În noaptea asta.

Ne-am dat întâlnire noaptea târziu, când tata şi Miss Peregrine aveau să doarmă. Emma insistă spunând că e singura soluţie, deoarece aici zidurile aveau urechi şi nu puteam dispărea amândoi în miezul zilei fără să trezim bănuieli. Şi ca să-i convingem că n-avem nimic de ascuns, am petrecut tot restul zilei în curte, în văzul tuturor, iar când soarele începu să apună, m-am întors singur la mlaştină.

•••

În secolul XXI era tot o seară ploioasă şi când am ajuns la pub m-am bucurat că mă pot adăposti într-un loc uscat. L-am găsit pe tata singur, trăgând de o bere la masă, aşa că mi-am luat un scaun şi am început să inventez tot felul

de poveşti despre cum îmi petrecusem ziua, în timp ce-mi ştergeam faţa cu nişte şerveţele. (Descoperisem ceva: cu cât minţeam mai des, cu atât mă descurcam mai bine.)

Abia dacă mă asculta.

— Aha, spunea, ce interesant! şi apoi rămânea cu privirea pierdută sau lua o gură de bere.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat. Mai eşti supărat pe mine?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta.

Voia să-mi explice, dar se răzgândi.

— Ei, e o prostie.

— Hai, tată! Zi!

— E doar… am văzut un tip acum două zile. Un ornitolog.

— Îl cunoşti?

Tata scutură din cap.

— Nu l-am mai văzut niciodată. La început am crezut că-i doar un entuziast din ăsta amator, dar văd că revine tot timpul în acelaşi loc şi la aceleaşi cuiburi ca şi mine şi ia tot timpul notiţe. Ştie ce face, clar. Şi azi l-am văzut cu o colivie din sârmă de oţel şi c-o pereche de Predators, aşa că mi-am dat seama că-i un profesionist.

— Predators?

— E un model de binoclu. Marfă a-ntâia.

Mototolise şi netezise şervetul de masă de trei ori. Era un tic nervos.

— Chestia e că eram convins că deţin exclusivitate în ceea ce priveşte populaţia de păsări de pe insulă, ştii? Chiar voiam să fie specială cartea asta.

— Şi te-ai lovit de dobitocul ăsta.

— Jacob!

— De tâmpitul ăsta, vreau să spun.

Tata râse.

— Bine, copile, ajunge. Mulţumesc.

— Chiar o să fie specială, i-am spus pe un ton încurajator.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Sper.

Dar nu părea foarte convins.

Ştiam cu siguranţă ce avea să se întâmple. Făcea parte din ciclul ăsta păcătos în care era prins. Se entuziasma brusc de fiecare dată când se gândea la un proiect şi apoi vorbea despre asta încontinuu. După care, inevitabil, se ivea o „mică problemă” care-i turna nisip în cutia de viteză, şi, în loc să rezolve problema, tata se lăsa doborât, înainte să-ţi dai seama, proiectul se anula sau se apuca de altceva şi tot aşa, înainte şi de la capăt. Se lăsa descurajat mult prea uşor. De asta avea o duzină de manuscrise neterminate ascunse în sertar, de asta nu deschisese nici magazinul pentru păsări la care visa împreună cu mătuşa Susie şi tot din cauza asta n-a fost niciodată în Asia, deşi avea o diplomă în limbi asiatice. Avea patruzeci şi şase de ani şi încă nu ştia cine e; încă încerca să demonstreze că se descurca şi fără banii maică-mii.

Avea nevoie de multă încurajare, numai că nu mă simţeam îndreptăţit să-l ajut tocmai eu, aşa că am încercat să schimb subiectul cât am putut de subtil.

— Şi unde stă interlopul ăsta? l-am întrebat. Credeam că am închiriat singurele camere din oraş.

— Bănuiesc că e cu cortul, răspunse tata.

— Pe vremea asta?

— Da, e o chestie tare în rândul ornitologilor pasionaţi. Au impresia că sunt mai apropiaţi de subiectele lor, atât concret, cât şi sufleteşte. Că au rezultate mai bune dacă înfruntă tot felul de adversităţi.

Am râs.

— Atunci *tu* de ce nu eşti acolo? am spus şi am regretat imediat.

— Pentru acelaşi motiv pentru care n-o să termin, probabil, nici cartea. Întotdeauna se găseşte cineva care e mai dedicat decât mine.

M-am fâţâit stângaci pe scaun.

— N-am vrut să spun asta. Voiam să spun că…

— Şşşt!

Tata încremeni aruncând o privire piezişă spre uşă.

— Uită-te repede, dar încearcă să fii discret! A intrat chiar în clipa asta.

Am ţinut meniul în faţă şi m-am uitat pe furiş. Un tip bărbos şi ciufulit s-a oprit în cadrul uşii şi şi-a scuturat apa de pe cizme. Purta o pălărie de ploaie, ochelari întunecaţi şi era îmbrăcat cu mai multe geci puse una peste alta, ceea ce îl făcea să pară gras şi oarecum pe fugă.

— Mor după ţoalele de Moş Crăciun aurolac, i-am şoptit tatei. Nu oricine îndrăzneşte să afişeze un *look* ca ăsta. E foarte avangardist.

Tata nu mă băgă în seamă. Bărbatul se lipi de bar şi discuţiile din jurul lui se domoliră puţin. Kev îl întrebă ce doreşte, tipul îi spuse ceva şi Kev dispăru în bucătărie, apoi ieşi şi îi întinse o porţie de mâncare la pachet. Bărbatul luă pachetul, aruncă nişte bancnote pe tejghea şi se îndreptă spre uşă. Până să iasă, se întoarse şi cercetă pe îndelete toată camera. După o clipă de ezitare, ieşi.

— Ce-a comandat? strigă tata după ce uşa se trânti.

— Două fripturi, răspunse Kev. A zis că nu-i pasă cum le fac, aşa că le-am prăjit vreo zece secunde şi le-am lăsat în sânge. Nu s-a plâns.

Oamenii începură să mormăie şi să facă speculaţii, discuţiile luând amploare din nou.

— Friptură crudă… Trebuie să recunoaştem că e puţin ciudat, până şi pentru un ornitolog.

— O fi adeptul alimentaţiei raw, răspunse tata.

— Da, sigur. Sau poate că s-a săturat să se delecteze cu sânge de miel.

Tata îşi dădu ochii peste cap.

— Omul are cu siguranţă o plită de camping. Probabil că preferă să gătească în aer liber.

— În ploaie? Dar de ce îi tot iei apărarea? Am crezut că e inamicul tău numărul unu.

— Nu mă aştept să înţelegi, dar m-aş bucura dacă n-ai face mişto de mine.

Se ridică şi se duse la bar.

•••

După câteva ore tata urcă în cameră clătinându-se şi duhnind a alcool şi se prăbuşi în pat. Adormi instantaneu,

sforăind îngrozitor. Mi-am luat geaca şi am plecat să mă întâlnesc cu Emma. Nici măcar n-am fost nevoit să merg pe vârfuri.

Străzile erau pustii şi era atâta linişte, încât aproape că auzeam roua căzând. Norii se întindeau ca nişte fâşii străvezii pe cer, lăsând să se strecoare exact atâta lumină cât să văd pe unde calc. Când am ajuns în vârful dealului, m-a cuprins o senzaţie neplăcută şi uitându-mă în jur, am observat un om care mă urmărea dintr-un afloriment îndepărtat. Stătea cu mâinile ridicate şi cu coatele întinse ca şi când s-ar fi uitat printr-un binoclu. Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost „la naiba, m-a prins”, presupunând că era unul dintre fermieri, cel cu oile, şi că stătea la pândă, făcând pe detectivul. Dar dacă era aşa, de ce nu venea să ne confruntăm? Stătea doar şi se uita la mine, iar eu mă uitam la el.

Până la urmă, m-am gândit că „şi ce dacă m-a prins, asta e”, pentru că nu mai conta dacă mă întorceam sau dacă îmi continuam drumul, taică-meu ar fi aflat oricum despre excursia mea nocturnă. Aşa că am ridicat degetul mijlociu drept salut şi m-am afundat în ceaţa răcoroasă.

Ieşind din tumul, am avut impresia că norii fuseseră înlăturaţi de pe cer ca nişte abţibilduri şi luna fusese umflată ca un balon mare şi galben – atât de luminoasă încât mă orbea. Peste câteva minute sosi şi Emma, înotând prin mlaştină. Se scuză şi începu să turuie cu o sută de cuvinte pe minut.

— Scuze c-am întârziat. Le-a luat o veşnicie să se ducă la culcare! Apoi, când am vrut să ies, am dat peste Hugh şi Fiona care se pupau ca nebunii în grădină. Dar nu-ţi face griji. Au promis că n-o să mă dea de gol dacă nici eu nu-i dau pe ei de gol.

Îşi aruncă braţele după gâtul meu.

— Mi-a fost dor de tine, spuse. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Şi mie, am spus, bătând-o pe spate cu un aer încurcat. Păi, hai să discutăm.

Se dezlipi de mine.

— Nu, nu aici. Ştiu eu un loc mai bun. Un loc special.

— Nu ştiu ce să…

Mă luă de mână.

— Nu fi aşa. O să-ţi placă la nebunie, promit. Şi când ajungem acolo, o să-ţi povestesc tot.

Eram convins că e un truc pentru a mă face să mă dau la ea, iar dacă aş fi fost mai în vârstă şi mai deştept, sau unul dintre tipii ăia mai mari pentru care sesiunile de pupături cu tipe tari erau atât de frecvente încât nu le mai păsa, aş fi avut puterea emoţională şi tăria hormonală ca să-i pretind să discutăm aici şi acum. Dar nu eram deloc aşa. În plus, mai era şi felul în care se uita la mine, zâmbindu-mi cu toată fiinţa, sau gesturile timide ca datul părului pe spate, care mă făceau să vreau s-o urmez, s-o ajut, să fac tot ce voia. Eram pierdut, n-aveam nicio şansă.

„Mă duc, dar n-o s-o sărut”, mi-am spus. Am repetat-o ca pe o mantra în timp ce mă conducea prin mlaştină. „Să n-o săruţi!”, „să n-o săruţi!” Am luat-o spre oraş, dar am cotit spre plaja stâncoasă care dădea spre far şi am coborât pe poteca abruptă până la nisip.

Ajunşi la marginea apei, Emma mi-a spus să aştept şi alergă după ceva. Am rămas pe loc şi m-am uitat la lumina farului care se rotea şi inunda totul în jur – un milion de păsări dormind pe stâncile cavernoase, roci imense, dezgolite de reflux şi o barcă putrezită afundată în nisip. Când s-a întors am văzut că-şi pusese costumul de baie, iar în mână ţinea o pereche de măşti de scufundat.

— O, nu! am spus. Nici nu vreau să mă gândesc.

— Poate ar fi bine să te dezbraci la izmenuţe, spuse Emma uitându-se întrebătoare la geaca şi jeanşii mei. Ţinuta asta nu prea se potriveşte cu înotul.

— Asta fiindcă *n-am de gând* să înot! Am fost de acord să ies pe furiş în creierii nopţii, da, dar ca să *stăm de vorbă,* nu ca să…

— O să stăm de vorbă, insistă Emma.

— Sub apă. În boxeri.

Aruncă nişte nisip spre mine cu vârful piciorului şi vru să plece, dar se întoarse.

— N-o să sar pe tine, dacă de asta ţi-e frică. Nu te flata singur.

— Nu mă flatez.

— Atunci nu te mai mojgăi şi dă-ţi jos pantalonii ăia ridicoli!

După care chiar a sărit pe mine, aruncându-mă la pământ şi chinuindu-se să-mi scoată cureaua cu o mână, în timp ce cu cealaltă îmi umplu faţa de nisip.

— Bleeeeeah! am ţipat, scuipând nisip, lovitură sub centură, lovitură sub centură!

N-am avut de ales, trebuia să întorc favoarea cu un pumn plin de nisip şi în doar câteva secunde lucrurile au degenerat într-o bătaie cu nisip, fără reguli. Când s-a terminat, eram pe jos amândoi şi râdeam, străduindu-ne în zadar să ne scuturăm nisipul din păr.

— Acum chiar că ai nevoie de o baie, aşa că mai bine ai intra în apa aia nenorocită.

— *Bine,* bine.

La început apa părea şocant de rece – ceea ce nu e tocmai ideal când porţi doar boxeri –, dar m-am obişnuit destul de repede cu temperatura. Am mers prin apă până la o stâncă lângă care se vedea o canoe legată de o plută de marcaj. Ne-am urcat în ea cu chiu, cu vai şi Emma îmi înmână o vâslă, apoi am început să vâslim amândoi spre far. Era o noapte caldă, marea părea liniştită şi, pentru o clipă, am rămas hipnotizat de ritmul plăcut al vâslelor care loveau apa. La vreo nouăzeci de metri de far, Emma se opri din vâslit şi sări în apă. Spre uimirea mea, nu dispăru sub valuri, ci stătea în picioare, scufundată doar până la genunchi.

— Stai pe un banc de nisip, sau…?

— Nu.

Se aplecă peste canoe, scoase o ancoră mică, apoi o aruncă. Căzu vreun metru, apoi se opri cu un *dangăt* metalic. În clipa următoare, lumina farului trecu pe lângă noi şi am văzut carena unei nave ivindu-se pe sub noi din toate părţile.

— E o epavă!

— Haide, spuse Emma, încă puţin şi am ajuns. Ia-ţi şi masca.

Începu să înainteze pe carena navei eşuate.

Am coborât din barcă precaut şi am urmat-o. Dacă ne-ar fi văzut cineva de pe mal, ar fi crezut că mergem pe apă.

— Cât de mare e chestia asta, de fapt? am întrebat-o.

— E imensă. E o navă de luptă a Forţelor Aliate. S-a lovit de o mină drăguţă şi s-a scufundat.

Se opri.

— Nu te mai uita la far, spuse. Aşteaptă să ţi se obişnuiască ochii cu întunericul.

Ne-am întors cu faţa spre mal şi am aşteptat, în timp ce valurile mici ni se loveau de coapse.

— Bine şi acum hai după mine şi trage mult aer în piept.

Se duse spre o gaură întunecată care se căsca în carena navei – o uşă, cel mai probabil –, apoi se aşeză pe marginea ei şi plonjă în apă.

„Nu suntem normali”, m-am gândit. Mi-am pus masca pe care o primisem şi am sărit în apă după ea.

Am deschis ochii, încercând să disting ceva în bezna atotcuprinzătoare de sub picioarele mele şi am văzut-o pe Emma afundându-se şi mai mult, cu mâinile pe treptele unei scări. Am apucat ultima treaptă şi am urmat-o, coborând tot aşa, cu mâinile, până când am atins o podea metalică unde mă aştepta Emma. Părea că ajunsesem într-un soi de magazie cu pereţi înclinaţi, deşi era prea întuneric ca să disting mai multe.

Am bătut-o pe braţ şi am arătat spre gură. *Nu mai am aer.* Mă bătu peste umăr plină de condescendenţă şi se întinse după tubul de plastic care atârna pe acolo; era conectat la o ţeavă care urca pe lângă scară până la suprafaţă. Puse tubul la gură şi suflă, obrajii i se umflară de la efort, apoi trase aer în piept şi mi-l pasă şi mie. Am inspirat o gură de aer binevenită. Eram la şase metri adâncime, în măruntaiele unei epave şi respiram.

Emma arătă spre o uşă din faţa noastră, o gaura neagră în întuneric. Am scuturat din cap. *Nu vreau.* Dar m-a luat de ceafă ca pe un bebeluş speriat şi m-a condus spre

gaură, trăgând şi tubul după ea.

Am plutit prin cadrul uşii şi ne-am scufundat într-o beznă totală. Pentru o clipă doar am înotat pe acolo, împărţind tubul cu aer. Nu se auzea decât sunetul respiraţiei noastre care făcea bule şi nişte pocnituri surde din burta vasului, bucăţi desprinse din carenă purtate de curenţi. Nu s-ar fi făcut mai întuneric nici dacă aş fi închis ochii. Eram ca doi astronauţi care pluteau într-un univers fără stele.

Dar în clipa următoare s-a întâmplat ceva uluitor şi ieşit din comun – una câte una, stelele au apărut ca nişte străfulgerări verzi în întuneric. Credeam că am halucinaţii. Dar apoi s-au aprins şi mai multe, şi mai multe, până când în jurul nostru se formă o întreagă constelaţie care făcea valuri, ca un milion de steluţe verzi, sclipitoare, care ne iluminau corpurile şi se reflectau în măştile noastre. Emma întinse mâna şi flutură din încheietură, dar în loc să creeze o minge de foc, mâna ei începu să lucească într-un albastru scânteietor. Stelele verzi se grupară în jurul ei, licărind şi învârtindu-se, copiindu-i mişcările ca un banc de peşti – ceea ce şi erau, după cum am descoperit la o privire mai atentă.

Eram ca vrăjit şi am pierdut noţiunea timpului. Mi s-a părut că am stat acolo ore întregi, deşi, probabil, nu trecuseră mai mult de câteva minute. Apoi am simţit împunsătura Emmei şi ne-am retras spre cadrul uşii, am urcat pe lângă scară şi când am ajuns din nou la suprafaţă, primul lucru pe care l-am văzut a fost dunga reliefată a Căii Lactee pictată pe cer, şi m-am gândit că stelele şi peştii formau împreună un sistem complet, ca nişte părţi identice ale unei unităţi străvechi şi misterioase.

Ne-am apropiat de carenă şi ne-am scos măştile. Am stat aşa câteva secunde, cufundaţi până la brâu, unul lângă altul, fără să scoatem o vorbă.

— Ce-au fost ăia? am întrebat într-un final.

— Noi le spunem peşti-lanternă.

— Nu i-am mai văzut niciodată.

— Majoritatea oamenilor nu-i văd deloc, spuse. Pentru

că stau ascunşi.

— Sunt superbi.

— Da.

— Şi deosebiţi.

Emma zâmbi.

— Da, şi asta.

Mâna ei se strecură pe lângă genunchiul meu, iar eu am lăsat-o pentru că avea mâna caldă, plăcută în apa rece. Am ciulit urechea, încercând să descopăr vocea lăuntrică ce-mi spusese de atâtea ori să n-o sărut, dar n-am mai auzit-o.

În clipa următoare ne-am sărutat. Profunzimea buzelor noastre atingându-se şi limbile noastre lipite, mâna mea cuprinzându-i obrajii albi şi perfecţi şterse toate ezitările şi amintirile. Nu mai ştiam de ce o urmasem până în locul acela. Ne sărutam, ne sărutam şi în secunda următoare s-a terminat. Când s-a dezlipit de mine, m-am întins după ea. Puse o mână pe pieptul meu, cu un gest ferm, dar delicat.

— Trebuie să mai şi respir, prostănacule.

Am izbucnit în râs.

— OK.

Mă luă de mâini şi mă privi. Am privit-o şi eu. Privitul acesta părea mai intens, parcă, decât sărutul de dinainte. Apoi Emma spuse:

— Ar trebui să rămâi.

— Să rămân, am repetat.

— Da, aici. Cu noi.

Înţelesul cuvintelor ei ajunse până la creierul meu şi magia incitantă a ceea ce se întâmplase între noi dispăru treptat.

— Aş vrea, dar nu cred că pot.

— De ce?

Am cântărit puţin propunerea. Soarele, ospeţele, prietenii… şi lipsa de variaţie, zilele perfect identice. Până la urmă te saturi de orice, dacă ai parte de ceva în exces, ca obiectele luxoase şi meschine pe care le cumpăra maică-mea şi de care se sătura după scurt timp.

Dar Emma. Mai era şi Emma. Poate că relaţia pe care am fi putut-o avea n-ar fi fost chiar aşa de ciudată. Poate

aş fi putut să rămân aici un timp, aş fi putut s-o iubesc şi apoi să plec acasă. Dar nu. Până atunci avea să fie prea târziu. Emma era o sirenă. Trebuia să mă ţin tare.

— Pe el îl vrei, nu pe mine. Nu pot să-i ţin locul de dragul tău.

Emma îşi feri privirea îndureratã.

— Nu de asta ziceam să rămâi. Locul tău e aici, Jacob.

— Nu-i adevărat. Eu nu sunt ca tine.

— Ba da, eşti, insistă.

— Nu sunt. Sunt normal, ca şi bunicul.

Emma scutură din cap.

— Chiar crezi asta?

— Dacă aş şti să fac ceva spectaculos, aşa ca tine, nu crezi că mi-aş fi dat seama până acum?

— N-am voie să-ţi spun asta, zise, dar oamenii obişnuiţi nu pot să intre în bucle temporale.

Asta mă puse puţin pe gânduri, dar tot nu înţelegeam mare lucru.

— N-am niciun talent ieşit din comun. Sunt cea mai mediocră persoană pe care ai s-o întâlneşti vreodată.

— Mă îndoiesc. Abe avea un talent rar şi special, ştia să facă ceva ce nu ştia aproape nimeni.

Privirile ni se întâlniră şi Emma îmi spuse:

— Putea să vadă monştri.

◆●◆ CAPITOLUL NOUĂ ◆●◆

Putea să vadă monştri. În clipa în care a spus-o, toate gândurile înfiorătoare pe care le credeam îngropate m-au copleşit din nou. Chiar existau. Existau şi ei l-au ucis pe bunicul.

— Şi eu îi văd, i-am şoptit Emmei, de parcă i-aş fi spus un secret ruşinos.

Ochii i se umplură de lacrimi şi mă îmbrăţişă.

— Ştiam eu că eşti deosebit, spuse. Şi ăsta e un compliment.

Am ştiut mereu că sunt ciudat. Dar n-aş fi crezut că sunt deosebit. Dar dacă vedeam lucruri pe care nu le vedea aproape nimeni, era clar de ce, în noaptea aceea când a murit bunicul, Ricky n-a văzut nimic în pădure. Ăsta era şi motivul pentru care toată lumea mă considera nebun. Nu eram nebun, nu aveam halucinaţii şi nici nu aveam o reacţie exagerată la o situaţie stresantă; încordarea înfricoşată a stomacului de câte ori îi simţeam aproape – asta şi faptul că-i vedeam – iată care era darul meu.

— Dar tu nu-i vezi deloc? am întrebat-o.

— Le văd doar umbrele. De asta vânează mai mult noaptea.

— Şi ce-i împiedică să vă atace chiar acum? am întrebat, după care m-am corectat. Pe noi toţi, de fapt.

Emma deveni serioasă.

— Nu ştiu unde suntem. Şi nici nu pot intra în bucle. Suntem în siguranţă pe insulă – numai că nu putem pleca.

— Dar Victor a plecat.

Dădu din cap cu tristeţe.

— Zicea că o ia razna aici, că nu mai suportă. Săraca Bronwyn! Abe al meu a plecat şi el, dar măcar n-a fost omorât de strigoi.

M-am străduit să-i evit privirea.

— Îmi pare tare rău că trebuie să-ţi spun…

— Ce? O, nu!

— M-au încredinţat că au fost nişte animale sălbatice.

Dar dacă e adevărat ce spui, atunci înseamnă că bunicul a fost omorât tot de ei. Prima şi ultima oară când am văzut un monstru a fost în noaptea în care a murit el.

Îşi strânse genunchii la piept, închizând ochii. Am cuprins-o cu un braţ şi ea şi-a rezemat capul de al meu.

— Am fost sigură c-o să-l prindă până la urmă, şopti. M-a asigurat că va fi în siguranţă în America. C-o să se poată apăra. Dar n-o să fim în siguranţă niciodată – niciunul dintre noi – cu adevărat.

Am stat de vorbă pe nava aceea eşuată până când luna a apus, apa ne-a lipăit pe la gât şi Emma a început să tremure. Apoi ne-am luat de mână şi am înotat până la canoe. Aproape de mal, am auzit câteva voci care ne strigau, iar când am ieşit de după o stâncă, i-am zărit pe Hugh şi pe Fiona care ne făceau semne disperate de pe plajă. Cu siguranţă ceva nu era în regulă.

Am legat canoea şi am alergat spre ei. Hugh gâfâia şi albinele roiau în jurul lui, agitate.

— S-a întâmplat ceva rău! Trebuie să ne întoarcem!

N-aveam timp de discuţii. Emma îşi puse hainele peste costumul de baie ud şi eu am sărit în pantaloni, plin de nisip. Hugh mă privi şovăitor.

— Nu, nu şi el, spuse. E ceva serios.

— Nu, Hugh, spuse Emma. Pasărea a avut dreptate. E de-al nostru.

Hugh căscă gura la ea, apoi la mine.

— I-ai *spus?!*

— Am fost nevoită. Oricum, s-a prins singur, practic.

La început, Hugh a părut luat prin surprindere, dar apoi şi-a revenit şi îmi strânse mâna cu fermitate.

— Atunci bine ai venit în familie.

Nu ştiam ce să zic, aşa c-am spus doar „mulţumesc”.

În drum spre casă am culeş câteva informaţii vagi de la Hugh despre ce se întâmplase, dar nu ne-am oprit din alergat. Când am făcut o scurtă pauză în pădure ca să ne tragem sufletul, Hugh spuse:

— E vorba de una dintre prietenele ymbryne ale Păsării. A ajuns acum o oră, într-un hal fără de hal, ţipând ca din

gură de şarpe, de i-a trezit pe toţi din somn. Înainte să ne dăm seama ce vrea să spună a leşinat. Of, sunt sigur că s-a întâmplat ceva oribil, spuse frângându-şi mâinile şi păru foarte nefericit.

— Sper că te înşeli, spuse Emma şi am rupt-o la fugă.

•••

În holul din faţa uşii închise a camerei de zi, copiii îmbrăcaţi în pijamale şi cămăşi de noapte mototolite se îngrămădiseră în jurul unei lămpi cu petrol dându-şi cu părerea referitor la ce se întâmplase.

— Poate au uitat să reseteze bucla, spuse Claire.

— Pun pariu c-au fost strigoii, spuse Enoch. Pun pariu că i-au mâncat pe toţi, i-au ros până la cizme!

Claire şi Olive începură să plângă şi îşi acoperiră feţele cu mâinile micuţe. Horace se aşeză în genunchi lângă ele şi le spuse pe un ton mângâietor:

— Gata, gata, n-o să se întâmple nimic. Nu-l lăsaţi pe Enoch să vă umple capul cu prostii. Toată lumea ştie că strigoilor le plac mai mult ăia tineri. De asta au lăsat-o în pace pe amica lui Miss Peregrine – sigur are un gust de cafea râncedă!

Olive se uită pe furiş printre degete.

— Şi ăia tineri ce gust au?

— De merişoare de munte, spuse Horace prozaic.

Fetele se puseră din nou pe jelit.

— Lasă-le în pace! ţipă Hugh şi un detaşament de albine îl urmări pe Horace, care o rupse la fugă pe hol scâncind.

— Ce se întâmplă aici? strigă Miss Peregrine. L-am auzit cumva pe domnul Apiston? Unde sunt domnişoara Bloom şi domnul Portman?

Emma se trase înapoi şi îi aruncă o privire nervoasă lui Hugh.

— Ştie?

— Când a aflat că nu sunteţi aici, a căpiat de tot. A crezut că v-au răpit strigoii, o prostie din asta. Îmi pare rău, Em. A trebuit să-i spun.

Emma scutură din cap, dar n-aveam de ales, trebuia să

intrăm şi să înfruntăm furtuna. Fiona ne salută – vrând parcă să ne ureze noroc –, apoi am intrat.

În camera de zi, singura sursă de lumină era focul aprins în şemineu, care ne proiecta pe perete umbrele tremurătoare. Bronwyn gravita agitată în jurul unei femei bătrâne care se legăna pe jumătate leşinată într-un fotoliu, înfăşurată în mai multe pături, ca o mumie. Miss Peregrine stătea pe o canapea şi o hrănea cu o lingură plină cu un lichid negru.

Când îi zări faţa, Emma înlemni.

— O, Dumnezeule, şopti, e Miss Avocet!

Abia atunci am recunoscut-o şi eu, cu greu, ce-i drept, după fotografia pe care mi-o arătase Miss Peregrine, cea în care era mai tânără. Pe cât părea de îndărătnică în poza aceea, pe atât era de fragilă şi de slăbită acum.

Am rămas uitându-mă la ele – Miss Peregrine duse un flacon argintiu spre buzele lui Miss Avocet şi îl înclină, apoi ymbryna mai în vârstă păru să-şi revină, ridicându-se în scaun cu ochi strălucitori. În clipa următoare însă, bătrâna îşi pierdu simţirea şi se lăsă moale în fotoliu.

— Domnişoară Bruntley, îi spuse Miss Peregrine lui Bronwyn, du-te şi fă patul pentru Miss Avocet şi adu şi o sticlă de vin de coca şi o sticluţă de coniac.

Bronwyn plecă valvârtej şi dădu din cap cu un aer solemn când trecu pe lângă ea. Apoi Miss Peregrine se întoarse spre noi şi spuse pe un ton scăzut:

— M-ai dezamăgit teribil, domnişoară Bloom. Teribil. Nu ţi-ai găsit altă noapte să ieşi pe furiş.

— Îmi pare rău. Dar de unde era să ştiu c-o să se întâmple ceva rău?

— Ar trebui să te pedepsesc. Dar, având în vedere situaţia de faţă, nu cred că mai merită efortul.

Ridică mâna şi netezi părul alb al mentorului ei.

— Miss Avocet nu şi-ar fi părăsit pupilii ca să vină aici dacă nu s-ar fi întâmplat ceva cumplit.

Din cauza flăcărilor puternice, pe frunte îmi înfloriră broboane de sudoare, dar Miss Avocet tremura în scaunul ei. Oare avea să moară? Oare scena aceea tragică la care

am asistat când a murit bunicul avea să se repete şi pentru Miss Avocet şi Miss Peregrine? Mi-am şi imaginat cum l-am ţinut în braţe pe bunicul, îngrozit şi confuz, fără să bănuiesc vreun moment care era adevărul în ceea ce ne privea pe amândoi. Dar ceea ce avea să se întâmple acum nu se putea compara cu ce mi se întâmplase mie, mi-am spus. Miss Peregrine a ştiut mereu cine sunt.

Nu era deloc momentul potrivit pentru aşa ceva, dar eram furios şi nu m-am putut abţine.

— Miss Peregrine? am spus şi ea ridică ochii. Când aveaţi de gând să-mi spuneţi?

Era pe punctul de a mă întreba „ce?”, dar se uită la Emma şi păru să citească răspunsul pe chipul ei. Pentru o clipă păru foarte nervoasă, dar observă furia mea şi se mai linişti.

— Voiam să-ţi spun, copile. Te rog să înţelegi. Dacă te-aş fi împovărat cu tot adevărul la prima întâlnire, ai fi suferit un şoc teribil. Aveai un comportament imprevizibil. Poate ai fi fugit şi nu te-ai mai fi întors niciodată. Nu puteam să risc.

— Şi atunci aţi încercat să mă seduceţi cu mâncare, activităţi distractive şi fete, iar despre lucrurile urâte nu mi-aţi spus nimic.

Emma rămase cu gura căscată.

— Să te *seducem?* Of, te rog să nu crezi aşa ceva despre mine, Jacob! N-aş suporta una ca asta.

— Am impresia că ne-ai judecat foarte greşit, spuse Miss Peregrine. Cât despre faptul că te-am sedus, să ştii că ceea ce ai văzut e adevărat, chiar aşa trăim. Nu te-am înşelat, doar că nu ţi-am spus câteva adevăruri.

— Atunci să vă spun eu un adevăr. Unul dintre monştrii ăia l-au ucis pe bunicul.

Miss Peregrine se uită drept spre foc pentru câteva secunde.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Am văzut totul cu ochii mei. Când am povestit ce s-a întâmplat, toată lumea a încercat să mă convingă că sunt nebun. Dar nu eram, şi nici bunicul nu era. Când mă

gândesc că toată viaţa lui mi-a spus doar adevărul, dar eu nu l-am crezut.

Mi se făcu ruşine.

— Dacă l-aş fi crezut, poate c-ar fi trăit şi astăzi.

Miss Peregrine văzu că nu prea mă mai ţin pe picioare

Şi îmi oferi un scaun.

M-am aşezat, iar Emma a îngenuncheat lângă mine.

— Cred că Abe ştia că eşti deosebit, spuse. Şi sigur a avut un motiv întemeiat pentru care nu ţi-a spus.

— Da, e adevărat, chiar a ştiut, răspunse Miss Peregrine. Mi-a dat de înţeles într-una dintre scrisori.

— Atunci nu înţeleg. Dacă era adevărat – toate poveştile alea ale lui – şi a ştiut că sunt ca el, de ce a ţinut totul secret până în ultima secundă?

Miss Peregrine îi mai dădu câteva linguri de coniac lui Miss Avocet, care gemu şi se ridică puţin, după care se lăsă din nou pe spate.

— Nu-mi pot imagina decât că voia să te protejeze, spuse. Vieţile noastre pot fi pline de încercări şi de privaţiuni. Viaţa lui Abe a fost de două ori aşa pentru că s-a născut evreu în cel mai nepotrivit moment. A fost martor la un genocid dublu, cel al evreilor, comis de nazişti, şi cel al deosebiţilor, comis de sufletele pustii[20]. A fost tot timpul chinuit de gândul că se ascundea aici, în timp ce semenii lui, atât evreii, cât şi deosebiţii, erau măcelăriţi.

— Obişnuia să-mi spună că a plecat la război ca să se lupte cu monştri, am spus.

— Aşa a şi făcut, zise Emma.

— Războiul a curmat supremaţia naziştilor, dar spiritele au devenit mai puternice ca oricând, continuă Miss Peregrine.

— Aşa că, la fel ca mulţi alţi deosebiţi, am rămas în ascunziş. Dar bunicul tău era un om schimbat când s-a întors. Devenise un războinic şi era decis să-şi construiască o existenţă în afara buclei. A refuzat să se ascundă.

---

[20] *Hollowgast* în orig., cuvânt compus de autor din *hollow* (gol) şi *gast* (spirit, fantomă).

— L-am implorat să nu plece în America, spuse Emma. Toţi l-am rugat.

— De ce a ales America? am întrebat.

— Pentru că la vremea aceea avea mai puţine suflete pustii, răspunse Miss Peregrine.

— După război, a avut loc un exod minor al deosebiţilor spre America. Pentru un timp au reuşit să trăiască sub o identitate falsă, de oameni obişnuiţi, şi asta a făcut şi bunicul tău. Era cel mai mare vis al lui – să devină un om obişnuit, să trăiască o viaţă comună. Mi-a scris despre asta de mai multe ori. Sunt sigură că de asta nu ţi-a spus nici ţie adevărul atâta timp. Voia să ai măcar tu ceea ce el n-a putut să aibă niciodată.

— Să fiu un om obişnuit, am spus.

Miss Peregrine dădu din cap.

— Dar n-a reuşit să scape niciodată de darul lui. Capacitatea lui unică, combinată cu vitejia pe care a dobândit-o în timpul războiului ca vânător de strigoi l-au făcut prea valoros. Deseori era trimis cu forţa la luptă, având ca sarcină eradicarea unor colonii de strigoi care ne dădeau bătăi de cap. Şi rar refuza o sarcină.

M-am gândit la lungile expediţii de vânătoare la care pleca bunicul Portman. Familia mea avea o poză făcută în timpul unei expediţii de acest fel, deşi nu ştiu cine a făcut-o şi când, pentru că pleca aproape tot timpul singur. Dar când eram copil mi se părea cel mai haios lucru, pentru că pleca îmbrăcat în costum. Cine se îmbracă în costum când se duce la vânătoare?

Acum ştiu cine: cel care nu are de gând să vâneze animale.

Noua imagine pe care mi-o formasem despre bunicul mă emoţiona: nu mai era un paranoic obsedat de arme, niciun donjuan ascuns sau un tip pe care nici cei din familie nu se puteau bizui, ci un cavaler aflat tot timpul pe drumuri, care şi-a riscat viaţa pentru ceilalţi, locuind în maşini, moteluri ieftine, urmărind umbre ucigaşe, întorcându-se acasă cu câteva gloanţe lipsă şi cu vânătăi ale căror prezenţă nu ni le putea explica niciodată şi cu coşmaruri despre care nu

ne putea vorbi. Şi pentru toate aceste sacrificii, n-a primit de la cei dragi decât batjocură şi suspiciuni. Probabil din cauza asta le-a scris atâtea scrisori Emmei şi lui Miss Peregrine. Pentru că ele îl înţelegeau.

HOL

Bronwyn se întoarse cu o carafă plină cu vin de coca şi cu o ploscă cu coniac. Miss Peregrine a trimis-o afară şi s-a apucat să le amestece într-o ceaşcă de ceai. Apoi a început s-o bată uşor pe Miss Avocet pe obrazul brăzdat de vinişoare albastre.

— Esmeralda, spuse, Esmeralda, trebuie să te ridici şi să bei tonicul ăsta făcut de mine.

Miss Avocet gemu, iar Miss Peregrine îi apropie ceaşca de buze. Bătrâna sorbi de câteva ori şi, deşi scuipă şi tuşi, cea mai mare parte din lichidul purpuriu i-a alunecat pe gât. Pentru o clipă a rămas cu privirea pierdută, de parcă ar fi vrut să alunece din nou în starea aceea de amorţeală, apoi s-a îndreptat în scaun, cu faţa din ce în ce mai luminoasă.

— O, Doamne, spuse pe o voce răguşită, am adormit? Câtă lipsă de bună-cuviinţă din partea mea.

Ne privi uşor surprinsă, de parcă am fi apărut de nicăieri.

— Alma? Tu eşti?

Miss Peregrine masă mâinile osoase ale bătrânei.

— Esmeralda, ai venit de departe ca să ne vezi în toiul nopţii. Mă tem că ne-ai speriat teribil.

— Chiar aşa? se încruntă Miss Avocet, ridicând o sprânceană şi ochii ei părură că fixează peretele din faţă, animat de umbre tremurânde. Apoi o expresie gravă îi umbri chipul.

— Da, am venit să vă avertizez, Alma. Trebuie să fiţi cu ochii în patru. Nu trebuie să le permiteţi să vă ia prin surprindere, ca pe mine.

Miss Peregrine încetă să o mai maseze.

— Să le permitem? Cui?

— Nu puteau fi decât strigoii. Doi dintre ei au sosit noaptea, deghizaţi în membri ai consiliului. Bineînţeles că nu există bărbaţi în consiliu, dar le-a luat doar câteva secunde să-i păcălească pe pupilii mei somnoroşi, să-i lege fedeleş şi să-i răpească.

Lui Miss Peregrine i se tăie respiraţia.

— O, Esmeralda…

— Şi pe mine, şi pe domnişoara Bunting ne-au trezit ţipetele îndurerate, ne explică, dar ne baricadaseră în casă. Ne-a luat ceva timp să spargem uşile, dar când am reuşit şi am urmat dâra de miros împuţit lăsată de strigoii care ieşiseră între timp din buclă, ne-am trezit cu o haită de bestii-umbră, care ne aşteptau pe partea cealaltă. Au sărit la noi urlând.

S-a oprit, încercând să-şi reprime lacrimile.

— Şi copiii?

Miss Avocet scutură din cap. Toată lumina păru să fi dispărut din ochii ei.

— Copiii erau doar momeala, spuse.

Emma îşi strecură mâna în mâna mea şi o strânse. Obrajii lui Miss Peregrine străluceau în lumina flăcărilor din şemineu.

— Pe mine mă voiau şi pe Miss Bunting. Eu am reuşit să evadez, dar Miss Bunting n-a fost la fel de norocoasă.

— Au omorât-o?

— Nu – au răpit-o. Ca pe Miss Wren şi Treecreeper, când le-au invadat buclele acum două săptămâni. Au început să răpească ymbryne, Alma. E un fel de acţiune coordonată. Mi-e şi frică să-mi imaginez în ce scop.

— Atunci o să vină şi după noi, spuse încet Miss Peregrine.

— Da, Alma, dacă vă găsesc, răspunse Miss Avocet. Voi v-aţi ascuns mai bine decât toţi ceilalţi, dar trebuie să fiţi pregătiţi.

Miss Peregrine dădu din cap. Miss Avocet se uită neajutorată la mâinile ei care îi tremurau în poale ca nişte păsări cu aripa frântă. Vocea i se întretăie.

— Of, dragii mei copii! Să vă rugaţi pentru ei. Sunt singuri-singurei.

Apoi îşi feri faţa şi începu să plângă.

Miss Peregrine îi puse bătrânei pătura pe umeri şi se ridică. Am urmat-o afară, lăsând-o pe Miss Avocet singură cu durerea ei.

•••

I-am găsit pe copii adunaţi în faţa uşii camerei de zi. Chiar dacă nu auziseră tot ce spusese Miss Avocet, pe chipurile lor încordate se vedea că auziseră destul.

— Săraca Miss Avocet, se tângui Claire cu buza inferioară tremurândă.

— Săracii copii ai lui Miss Avocet! spuse Olive.

— Acum vor veni după noi? întrebă Horace.

— O să avem nevoie de arme! izbucni Millard.

— Securi de luptă! spuse Enoch.

— Bombe! zise Hugh.

— Terminaţi imediat cu prostiile! strigă Miss Peregrine făcându-le semn să tacă. Trebuie să ne păstrăm calmul. Da, e adevărat, e tragic – foarte tragic – ce i s-a întâmplat lui Miss Avocet. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se repete şi cu noi. În orice caz, trebuie să fim atenţi. De aceea, o să plecaţi de aici doar cu permisiunea mea şi chiar şi atunci, doar câte doi. Dacă vedeţi o persoană necunoscută, chiar dacă persoana respectivă pare deosebită, veniţi şi mă anunţaţi imediat. Vom discuta despre asta şi despre celelalte măsuri de precauţie în dimineaţa aceasta. Dar până atunci, la culcare cu voi! Nu-i o oră potrivită pentru întruniri.

— Dar, Miss… începu Enoch.

— La culcare!

Copiii plecară în grabă spre camerele lor.

— Cât despre tine, domnule Portman, nu-mi place deloc că te plimbi singur. Cred c-ar trebui să stai aici, cel puţin până când se mai calmează apele.

— Nu pot să dispar pur şi simplu. Tata ar înnebuni.

Miss Peregrine se încruntă.

— În cazul ăsta, măcar noaptea asta trebuie să ţi-o petreci aici. Insist.

— Bine, dar numai dacă îmi spuneţi tot ce ştiţi despre monştrii care l-au omorât pe bunicul.

Înclină capul, cercetându-mă cu o expresie amuzată.

— Prea bine, domnule Portman, nu mă mai opun nevoii tale de cunoaştere. Fă-te comod pe canapea şi dimineaţă la prima oră discutăm cât vrei.

— Trebuie să discutăm acum.

Aşteptasem zece ani ca să aflu adevărul şi nu mai puteam să aştept niciun minut.

— Vă rog.

— Uneori, tinere, te afli într-un fel imperceptibil la graniţa dintre încăpăţânare, în mod adorabil, şi îndărătnicie, la modul nesuferit.

Se întoarse spre Emma.

— Domnişoară Bloom, îmi aduci, te rog, sticla cu vin de coca? Se pare că n-o să pun geană pe geană în noaptea asta şi va trebui să mă răsfăţ într-un fel dacă nu vreau să adorm.

•••

Camera de lucru era prea aproape de dormitoarele copiilor pentru o discuţie nocturnă, aşa că ne-am mutat într-o seră mică de la marginea pădurii. Ne-am aşezat pe nişte ghivece răsturnate, cu o lampă cu petrol între noi. Soarele nu răsărise încă dincolo de pereţii de sticlă. Miss Peregrine scoase o pipă din buzunar şi se aplecă s-o aprindă la flacăra lămpii. Pufăi de câteva ori, scoţând rotocoale de fum albastru, apoi începu:

— În vremuri străvechi, oamenii au crezut că suntem zei, dar noi, deosebiţii, suntem la fel de muritori ca oamenii obişnuiţi. Buclele temporale doar încetinesc inevitabilul şi preţul pe care-l plătim pentru ele e foarte mare – adică ruptura definitivă de prezentul real. După cum ştii, cei care au locuit în bucle o perioadă mai lungă pot să încerce prezentul doar cu degetul, altfel se ofilesc şi mor. E un aranjament vechi, din negura vremurilor.

Mai pufăi o dată, apoi continuă.

— Cu câţiva ani în urmă, în pragul secolului trecut, s-a desprins o facţiune dintre semenii noştri – un grup de nemulţumiţi, cu idei periculoase. Credeau că au descoperit o metodă prin care rolul buclelor temporale putea fi modificat de cei care le foloseau, în aşa fel încât să le confere un soi de nemurire; nu doar o anulare a îmbătrânirii, ci o reversiune. Vorbeau despre o tinereţe

eternă de care ne puteam bucura în afara restrângerilor buclei, de sărit înainte sau înapoi în timp, din viitor în trecut, fără pic de ruşine, fără să suferim de efectele negative care au împiedicat mereu un astfel de gest nesăbuit – cu alte cuvinte, despre controlarea timpului în lipsa supremaţiei morţii. Era o noţiune absurdă – vorbe goale –, o negare a legilor empirice care reglementează totul!

Expiră şuierând zgomotos, apoi se opri puţin ca să-şi vină în fire.

— În orice caz, cei doi fraţi ai mei, geniali din punctul de vedere al abilităţilor tehnice, dar cam săraci cu duhul în rest, au fost imediat seduşi de idee. Ba chiar au avut obrăznicia să mă roage să-i ajut în punerea ei în practică. „Vreţi să vă transformaţi în zei", le-am spus. „Aşa ceva nu e posibil. Şi chiar de ar fi, n-ar trebui s-o faceţi." Dar nu s-au lăsat descumpăniţi. Crescând alături de ymbrynele în devenire, şcolite de Miss Avocet, au adunat mai multe cunoştinţe despre noi decât majoritatea băieţilor deosebiţi – suficiente, mă tem, cât să reprezinte un pericol. În ciuda avertismentelor – şi chiar a ameninţărilor – din partea Consiliului, în vara anului 1908, fraţii mei şi câteva sute de membri ai facţiunii dezertoare – printre ei fiind mai multe ymbryne puternice – s-au aventurat în tundra siberiană ca să-şi desfăşoare experimentul odios. Drept locaţie, au ales o buclă veche şi necunoscută, nefolosită de secole. Ne-am aşteptat să se întoarcă după vreo săptămână, cu coada între picioare, umiliţi de caracterul imuabil al naturii. Dar pedeapsa lor binemeritată a fost una mult mai dramatică: o explozie dezastruoasă care a scuturat geamurile şi-n Insulele Azore. Sunt sigură că cei aflaţi pe o rază de cinci sute de kilometri au crezut că a venit sfârşitul lumii. Am presupus că au fost omorâţi cu toţii, că bubuitura aia oribilă a fost ultima lor manifestare.

— Dar au supravieţuit, am presupus eu.

— Într-un fel. Alţii ar numi starea pe care au dobândit-o un gen de osândă veşnică. La câteva săptămâni după aceea au urmat nişte atacuri din partea unor creaturi

oribile asupra deosebiţilor, creaturi care nu puteau fi văzute decât de cei ca tine – în afara umbrelor lor. Astea au fost primele noastre conflicte cu sufletele pustii. A trecut mult timp până când ne-am dat seama că monstruozităţile astea cu tentacule în loc de gură erau, de fapt, fraţii noştri rătăcitori, care se târâseră la suprafaţă din craterul format în urma experimentului. În loc să devină zei, s-au transformat în diavoli.

— Dar ce n-a mers?

— E un subiect controversat. Există o teorie conform căreia au dat înapoi timpul până la o perioadă în care sufletele lor nici măcar nu fuseseră concepute şi ăsta e motivul pentru care le spunem „suflete pustii” – pentru că inimile şi sufletele lor sunt goale. În mod ironic, au dobândit nemurirea la care aspirau. Se spune că sufletele pustii pot trăi mii de ani, dar că viaţa lor e o suferinţă fizică necontenită, o decădere umilitoare – se hrănesc cu animale rătăcite, trăiesc izolaţi –, ca să nu mai vorbim că sunt veşnic nesătui şi poftesc la carnea foştilor lor semeni, sângele nostru fiind singura lor speranţă pentru izbăvire. Dacă un suflet gol se îndoapă cu destui deosebiţi, devine un strigoi.

— Iar cuvântul ăsta, am spus. Când ne-am văzut prima oară, Emma m-a acuzat că sunt un strigoi.

— Poate că şi eu aş fi crezut acelaşi lucru dacă nu te-aş fi remarcat de dinainte.

— Şi ce sunt strigoii ăştia?

— Dacă a fi un suflet gol este egal cu a trăi într-un iad – şi sigur este –, atunci putem spune că viaţa de strigoi e un fel de purgatoriu. Strigoii nu ies în evidenţă cu aproape nimic. Nu au nicio capacitate deosebită. Dar, datorită faptului că se pot deghiza în oameni, strigoii îşi slujesc fraţii „vii”, fiind un fel de cercetaşi sau spioni şi cei care fac rost de carne. Există o ierarhie între cei damnaţi, care are drept scop transformarea tuturor sufletelor goale în strigoi şi a tuturor deosebiţilor în cadavre.

— Dar ce-i opreşte? am întrebat. Doar au fost deosebiţi cândva. Nu-şi mai amintesc de ascunzişurile voastre?

— Din fericire, se pare că nu-şi mai amintesc nimic din viaţa lor de dinainte. Şi chiar dacă strigoii nu sunt la fel de puternici şi de înfricoşători ca sufletele pustii, putem spune că-s la fel de periculoşi. Spre deosebire de sufletele pustii, strigoii nu ascultă doar de instinct şi sunt capabili să se piardă în mulţime. Poate fi destul de greu să-i deosebeşti de oamenii obişnuiţi, deşi există câteva indicii. Ochii lor, spre exemplu. În mod ciudat, strigoii nu au pupile.

Mi se făcu pielea găină. Mi-am amintit de vecinul cu ochii sticloşi care uda peluza netunsă în noaptea în care a fost omorât bunicul.

— Cred că am văzut unul. Am crezut că-i doar un bătrân orb.

— Atunci eşti mai perspicace decât majoritatea oamenilor, spuse Miss Peregrine. Strigoii sunt experţi în a trece neobservaţi. Tind să-şi ia măşti de persoane care nu ies cu nimic în evidenţă în societate: bărbatul în costum gri pe care-l vedem în tren, omul sărac care cerşeşte nişte mărunţiş, feţele anonime din mulţime. Deşi se ştie că unii îşi asumă riscul de a fi demascaţi, intrând în pielea unor oameni cu funcţii importante – medici, politicieni, preoţi –, asta ca să interacţioneze cu un număr mai mare de oameni sau ca să poată exercita o anumită putere asupra lor şi să poată descoperi mai uşor deosebiţii care se ascund printre oamenii obişnuiţi – precum Abe.

Miss Peregrine se întinse după albumul cu fotografii pe care-l luase cu ea şi începu să-l răsfoiască.

— Pozele astea au fost reproduse şi împărţite deosebiţilor de pretutindeni, asemenea afişelor cu infractori căutaţi de poliţie. Uită-te aici, spuse şi-mi arătă o poză cu două fetiţe călare pe un ren artificial şi un Moş Crăciun cu ochi goi, înfiorători, al cărui cap se ivea printre coarnele renului. Strigoiul ăsta a fost descoperit într-un magazin universal din America. Lucra acolo în perioada Crăciunului. A avut ocazia să interacţioneze cu o mulţime de copii într-un timp surprinzător de scurt – i-a atins, le-a pus întrebări – căutând indicii caracteristice pentru

deosebiţi.

Dădu foaia şi îmi arătă fotografia unui dentist cu aspect sadic.

— Strigoiul ăsta a practicat chirurgia dentară. Nu m-ar mira deloc să aflu că acel craniu din poză i-a aparţinut vreuneia dintre victimele lui – vreun deosebit.

Întoarse pagina din nou şi se opri la fotografia unei fetiţe care stătea pe vine în faţa unei umbre ameninţătoare.

— Ea e Marcie. Ne-a părăsit acum treizeci de ani pentru o familie obişnuită de la ţară. Am implorat-o să nu plece, dar era hotărâtă s-o facă. N-a trecut mult şi a fost înhăţată de un strigoi în timp ce aştepta autobuzul care o ducea la şcoală. La locul faptei s-a găsit un aparat de fotografiat cu poza asta nedevelopată.

— Cine a făcut-o?

— Păi, chiar strigoiul. Se dau în vânt după gesturi din astea dramatice şi lasă tot timpul în urmă un suvenir zeflemitor.

Am examinat fotografiile cu o frică lăuntrică vagă, familiară.

Când n-am mai suportat să mă uit la ele, am închis albumul.

— Ţi-am spus toate astea pentru că e dreptul tău să ştii, spuse Miss Peregrine, dar şi pentru că am nevoie de ajutorul tău. Eşti singurul care poate ieşi din buclă fără a trezi suspiciuni. Atâta timp cât stai cu noi şi vrei neapărat să călătoreşti înainte şi înapoi, o să te rog să fii atent la toţi nou-veniţii de pe insulă şi să mi-i semnalezi.

— Am văzut unul chiar ieri, am spus gândindu-mă la ornitologul care îl călcase pe bombeu pe tata.

— I-ai văzut ochii? mă întrebă.

— Nu prea. Era întuneric şi purta o pălărie mare care-i acoperea faţa în mare parte.

Miss Peregrine îşi muşcă pumnul încruntată.

— De ce? Credeţi că e unul dintre ei?

— Nu putem fi siguri dacă nu-i vedem ochii, spuse, dar există posibilitatea să te fi urmărit până pe insulă şi asta mă îngrijorează teribil.

— Ce vreţi să spuneţi? Credeţi c-am fost urmărit de un strigoi?

3068

— Poate chiar de cel pe care zici că l-ai văzut în noaptea în care a murit bunicul tău. Asta ar explica de ce au ales să-ţi cruţe viaţa – ca să-i conduci la o comoară şi mai mare – locul ăsta.

— Dar de unde să ştie că sunt deosebit? Nici măcar *eu* nu ştiam!

— Dacă ştiau de bunicul tău, poţi fi sigur c-au aflat şi de tine.

„Sigur au avut o mie de ocazii să mă ucidă”, mi-am zis. De fiecare dată când i-am simţit aproape în săptămânile alea de după moartea bunicului Portman. Oare m-au urmărit? Au aşteptat să fac ce-am făcut – să vin aici?

Simţindu-mă copleşit, mi-am sprijinit capul de genunchi.

— Bănuiesc că n-o să mă lăsaţi să iau o gură din vinul ăla, am spus.

— Nu, în niciun caz.

Dintr-odată, inima mi se strânse.

— Voi fi vreodată în siguranţă undeva? am întrebat-o.

Miss Peregrine îmi atinse umărul.

— Aici eşti în siguranţă, spuse. Şi poţi să stai cu noi cât vrei.

Am încercat să spun ceva, dar n-am reuşit decât să mă bâlbâi:

— Dar – nu – pot – părinţii mei.

— Sunt sigură că te iubesc, şopti, dar n-o să te înţeleagă niciodată.

•••

Când am ajuns înapoi în oraş soarele arunca primele umbre lungi pe străzi. Cei care băuseră toată noaptea se învârteau pe lângă felinarele stradale, deloc dornici să ajungă mai repede acasă; pescarii îşi târâiau cizmele mari şi negre spre port, iar tata tocmai se trezea dintr-un somn greu. Când el s-a dat jos din pat, eu m-am ghemuit într-al meu, trăgând pătura peste hainele pline de nisip, cu doar câteva secunde înainte să intre să vadă ce fac.

— Te simţi bine?

Am gemut şi m-am întors cu spatele, apoi tata a ieşit. M-

am trezit după-amiază târziu şi am găsit un bilet compătimitor şi o cutie cu medicamente pentru răceală, pe masa din camera din mijloc. Am zâmbit şi, pentru o clipă, m-am simţit vinovat că l-am minţit. Apoi am început să-mi fac griji pentru el, ştiind că bântuie singur pe promontoriu, doar cu binoclul şi un carneţel. Mă temeam că o să dea peste nebunul care omorâse oile.

M-am frecat la ochi ca să mă trezesc şi mi-am aruncat pe umeri o pelerină de ploaie, apoi m-am plimbat prin sat şi pe lângă stâncile şi plajele din apropiere, în speranţa c-o să-l găsesc ori pe el, ori pe ornitologul ciudat – speram c-o să mă pot uita în ochii lui –, dar nu i-am găsit. Soarele apunea când, în sfârşit, m-am dat bătut şi m-am întors la Priest Hole. L-am găsit pe tata la bar, dând pe gât o bere cu muşterii obişnuiţi. Judecând după sticlele goale din jurul lui, era acolo de ceva timp.

M-am aşezat lângă el şi l-am întrebat dacă l-a văzut pe ornitologul bărbos. Mi-a spus că nu.

— Ei, dacă-l vezi, fă-mi o favoare, bine? Păstrează distanţa, OK?

Îmi aruncă o privire ciudată.

— De ce?

— Pentru că am o presimţire aiurea, de aia. Dacă e nebun? Dacă o fi ăla care a omorât oile?

— De unde-ţi vin ideile astea bizare?

Voiam să-i zic. Voiam să-i explic totul, voiam să-mi spună c-a înţeles şi să-mi dea un sfat părintesc. În clipa aia, mi-am dorit ca lucrurile să revină la cum au fost înainte să fi venit aici; înainte de a fi găsit scrisoarea lui Miss Peregrine, când eram încă un copil-bogat-oarecum-normal şi cu-probleme, care trăia într-o suburbie. Dar nu i-am zis. Am stat doar lângă el pentru un timp şi i-am vorbit despre nimicuri, încercând să-mi amintesc cum arăta viaţa mea în urmă cu patru săptămâni – o perioadă care mi s-a părut incredibil de îndepărtată – sau să-mi imaginez cum va fi peste patru săptămâni de acum încolo –, dar n-am reuşit. Până la urmă am epuizat banalităţile, m-am scuzat şi am urcat la mine în cameră, dorind să fiu singur.

◆●◆ CAPITOLUL ZECE ◆●◆

Marţi noaptea, majoritatea lucrurilor pe care credeam că le-am aflat despre mine s-au dovedit a fi greşite. Duminică dimineaţa, eu şi tata urma să ne facem bagajele şi să plecăm acasă. Aveam doar câteva zile la dispoziţie ca să decid ce vreau să fac. Voiam să plec sau să rămân – nici una dintre cele două variante nu mi se părea în regulă. Cum era să rămân şi să las în urmă tot ce cunoşteam? Şi cum era să plec acasă după tot ce aflasem?

Şi mai rău era faptul că nu puteam să discut despre asta cu nimeni. Tata ieşea automat din discuţie. Emma încercase de multe ori să mă convingă să rămân, prin discuţii pătimaşe, dar fără să se refere la viaţa pe care urma s-o las în urmă (oricât de jalnică ar fi fost ea), despre cum i-ar fi afectat dispariţia mea bruscă pe ai mei sau despre senzaţia sufocantă care ţi-o dădea traiul din buclă. Îmi spunea doar atât: „Dacă o să fii şi tu aici, o să fie mai bine.”

Miss Peregrine m-a ajutat şi mai puţin. Mi-a spus că nu poate să ia decizia asta în locul meu, chiar dacă voiam doar să stau de vorbă cu ea mai pe îndelete. Cu toate astea, era clar că voia să rămân; pe lângă faptul că m-aş fi aflat eu în siguranţă, prezenţa mea în buclă ar fi fost benefică şi pentru siguranţa celorlalţi. Mie, în schimb, nu-mi surâdea deloc ideea să fiu câinele lor de pază toată viaţa. (Chiar începusem să cred că bunicul se simţise la fel şi că, într-un fel, ăsta era unul dintre motivele pentru care refuzase să se mai întoarcă la ei după război.)

Dacă mă alăturam copiilor cu talente deosebite, n-aş mai fi apucat să termin liceul, să mă duc la facultate sau să fac ceva din tot ce făceau oamenii obişnuiţi, aflaţi în pragul maturităţii. Pe de altă parte – trebuia să-mi reamintesc tot timpul – *nu eram* un om obişnuit; atâta timp cât sufletele pustii mă urmăreau, viaţa pe care aş fi dus-o în afara buclei ar fi fost una scurtată, cu siguranţă. Aş fi trăit cu teamă continuă, privind tot timpul peste umăr, chinuit de

coşmaruri, aşteptându-mă să mă găsească, până la urmă, şi să-mi facă felul. Asta suna mai rău decât dacă pierdeam ocazia de a da la facultate.

Dar apoi m-am gândit mai bine: *Oare nu exista şi o a treia opţiune? Oare nu pot să fiu ca Bunicul Portman care a trăit şi a înflorit şi s-a luptat cu strigoii în afara buclei timp de cincizeci de ani?* Asta când mă subestimam.

El avea pregătire militară, prostănacule. Era dat naibii, stăpân pe situaţie. Avea un şifonier imens plin cu carabine cu ţeava retezată. Omul era un adevărat Rambo în comparaţie cu tine.

M-aş putea înscrie la un curs de tir, îmi spunea latura optimistă. *Pot să mă apuc de karate. Pot să mă duc la sală.*

Glumeşti? *Nu te puteai apăra nici în liceu! A trebuit să-l mituieşti pe ţăranul ăla ca să-ţi fie gardă de corp. Şi te-ai pişa pe tine dacă ar trebui să îndrepţi o armă către cineva.*

Nu-i adevărat.

Eşti slab! Eşti un ratat. De asta nu ţi-a spus cine erai, cu adevărat. Ştia că n-o să faci faţă.

Taci din gură! Taci din gură!

Şi tot aşa, şi tot aşa, zile la rând. Să plec sau să rămân? Eram obsedat de întrebarea asta, dar nu mă puteam hotărî. Între timp, tata îşi pierduse de tot motivaţia de a mai termina cartea. Cu cât lucra mai puţin, cu atât i se tăia elanul şi stătea mai mult la bar. Nu l-am văzut niciodată să bea atâta – şase, şapte beri pe seară – şi nu voiam să stau prin preajma lui când se comporta aşa. Era mohorât şi când nu stătea bosumflat îmi povestea lucruri pe care nu voiam să le ştiu.

— Într-o bună zi, maică-ta o să mă părăsească sigur, îmi spuse într-o noapte. Dacă nu fac cât mai repede ceva ieşit din comun, chiar cred că e posibil.

Am început să-l evit. Nici măcar nu sunt sigur c-a observat.

Între timp, căminul pentru copii deosebiţi, fusese transformat de Miss Peregrine într-un fel de închisoare. Ca şi cum s-ar fi declarat stare de asediu: copiii mai mici n-aveau voie să plece nicăieri fără însoţitor, cei mari ieşeau

numai doi câte doi, iar Miss Peregrine trebuia să ştie în permanenţă unde eram. Era o adevărată corvoadă să ceri permisiunea să ieşi.

Copiii făceau pe santinelele cu rândul, în faţa şi în spatele casei. Ziua, la orice oră, dar mai ales noaptea, vedeai feţe plictisite trăgând cu ochiul la fereastră. Dacă vedeau că se apropie cineva, trăgeau o sfoară ataşată de un clopoţel care se afla în dormitorul lui Miss Peregrine, drept pentru care, de câte ori îmi făceam apariţia, directoarea mă aştepta pe după uşă ca să mă interogheze. Ce se întâmpla în afara buclei? Am văzut cumva ceva ciudat? Sigur nu m-a urmărit nimeni?

Deloc surprinzător, copiii au început s-o cam ia razna. Cei mici au devenit indisciplinaţi şi cei mai în vârstă erau abătuţi, plângându-se de noile reguli, suficient de tare încât să fie auziţi. Dintr-odată, te trezeai cu un oftat demonstrativ, singurul indiciu că Millard se afla în încăpere. Insectele lui Hugh roiau pretutindeni şi înţepau oamenii, până când au fost alungate din casă, după care Hugh îşi petrecea tot timpul lângă geam, cu albinele roind pe cealaltă parte.

Olive susţinea că şi-a pierdut pantofii cu tălpi de plumb şi începuse să se plimbe pe tavan ca o muscă, aruncând boabe de orez în capetele celorlalţi, până când aceştia se uitau în sus şi o băgau în seamă, la care Olive izbucnea în râs, atât de istovitor încât nu mai reuşea să leviteze şi era nevoită să se ţină de un candelabru sau de vreo galerie, ca să nu cadă. Cel mai ciudat era Enoch, care dispărea în laboratorul lui subteran ca să efectueze diverse operaţii pe soldăţeii lui de argilă, operaţii pe lângă care pălea până şi dr. Frankenstein: le amputa membrele unor soldăţei ca să facă un om-păianjen dintr-altul sau îndesa patru inimi de pui într-o singură cavitate abdominală încercând să creeze un Superman din argilă care să nu-şi piardă niciodată energia. Unul câte unul, micuţele lor trupuri cenuşii cedară din cauza efortului şi subsolul începu să semene cu un spital militar din vreun război civil.

Cât despre Miss Peregrine, ea continuă să mişune dintr-

un loc în altul, fumând pipă după pipă, în timp ce şontâcăia dintr-o cameră în alta ca să-i verifice pe copii, de parcă s-ar fi temut c-o să dispară de îndată ce nu mai erau în câmpul ei vizual. Miss Avocet rămase la noi şi ieşi din starea de amorţeală din când în când, cutreierând holurile, strigându-şi cu disperare bieţii pupili abandonaţi, prăbuşindu-se apoi în braţele cuiva care o ducea înapoi în pat. Am auzit o grămadă de speculaţii paranoice referitoare la chinurile tragice suferite de Miss Avocet şi la motivul pentru care sufletele pustii voiau să răpească ymbrynele, de la teorii bizare (cum că ar vrea să construiască cea mai mare buclă din istorie, suficient de mare cât să înghită toată planeta) până la unele ridicol de optimiste (ca să le ţină de urât sufletelor pustii; un monstru teribil care mânca suflete putea deveni destul de singuratic).

Până la urmă, casa a fost învăluită într-o linişte morbidă. Toată lumea era letargică după două zile de arest la domiciliu. Convinsă că rutina era cel mai bun leac împotriva depresiei, Miss Peregrine a încercat să le menţină interesul pentru lecţiile ei zilnice, pentru pregătirea meselor şi pentru păstrarea unei curăţenii exemplare. Dar de câte ori erau scutiţi de vreo sarcină, copiii se afundau în scaune, se holbau apatici pe ferestrele încuiate, răsfoiau cărţi cu colţurile îndoite, pe care le citiseră deja de o sută de ori sau dormeau.

Nu văzusem niciodată talentul ciudat al lui Horace manifestându-se, până într-o seară când începu să ţipe. Câţiva dintre noi am urcat în fugă până la mansardă unde Horace stătea de veghe şi l-am găsit paralizat în scaun, luptându-se cu ceea ce părea a fi un coşmar conştient, încercând să sfâşie un lucru invizibil din faţa lui. La început doar urla, dar după aceea urletele se transformară în nişte bolboroseli. Spunea că mările fierb, că din cer cade cenuşă şi că pământul e înăbuşit de o perdea de fum interminabilă. După câteva minute de preziceri apocaliptice, păru epuizat şi se scufundă într-un somn tulbure.

Ceilalţi mai văzuseră asta – suficient cât să existe şi fotografii cu crizele lui, fotografii incluse în albumul lui Miss Peregrine – şi ştiau ce trebuie să facă. Îl transportară în pat ţinându-l de braţe şi de picioare, sub supravegherea directoarei şi, după câteva ore, când se trezi din somn, Horace spuse că nu îşi mai aminteşte nimic şi visele pe care nu şi le amintea nu se îndeplineau decât foarte rar. Ceilalţi îl crezură, pentru că oricum aveau deja destule pe cap. Dar eu am presimţit că nu acela era adevărul.

Când cineva dintr-un oraş mic precum Cairnholm dispare, lumea observă imediat. Tocmai din cauza asta, când Martin n-a deschis muzeul şi nu s-a mai oprit la Priest Hole să-şi bea păhărelul obişnuit din fiecare seară, lumea a început să se întrebe dacă nu cumva se îmbolnăvise şi când nevasta lui Kev s-a dus să vadă ce-i cu el şi a găsit uşa deschisă, portofelul şi ochelarii lui Martin pe masă şi casa pustie, oamenii au început să se întrebe dacă nu cumva era mort. Văzând că nici în ziua următoare nu apare, un grup de bărbaţi au fost trimişi să deschidă şoproane, să se uite pe sub bărci răsturnate şi să caute peste tot unde un burlac căruia îi plăcea whiskeyul peste măsură putea să adoarmă după o beţie zdravănă. Dar tocmai ce începuseră căutările că şi primiră vestea pe radioreceptorul cu unde scurte: cineva pescuise corpul lui Martin din ocean.

Eram cu tata în pub, când intră pescarul care îl găsise. Nici nu trecuse bine de amiază, dar omul primi o bere „din oficiu” şi în câteva minute începu să ne povestească.

— Eram sus, la Gannet’s Point şi-mi adunam plasele, spuse. Erau grele ca dracu’, lucru curios, dacă mă gândesc că de obicei nu prind mai nimic, în afară, poate, de nişte creveţi şi mărunţişuri din astea. Zic, poate m-am prins în vreo cursă pentru crabi, aşa că iau cangea, caut pe sub barcă şi mă agăţ în ceva.

Ne-am tras scaunele mai aproape, de parcă am fi ascultat o poveste în vreo grădiniţă morbidă.

— Aţi ghicit, era Martin. Arăta de parcă ar fi luat-o pe scurtătură pe stânci şi s-ar fi lăsat ciugulit de rechini. Numai Dumnezeu ştie ce făcea acolo pe stânci în creierii nopţii, îmbrăcat doar în halat de baie şi izmene.

— Nu era-mbrăcat? întrebă Kev.

— Îmbrăcat să se ducă la culcare, poate, spuse pescarul. Pentru o plimbare în ploaie, în niciun caz.

Oamenii îngăimară nişte rugăciuni scurte pentru sufletul lui Martin, apoi începură să-şi dea cu părerea. În câteva minute, localul se transformă într-o vizuină plină de fum şi de Sherlock Holmşi abţiguiţi.

— O fi fost beat, se aventură un bărbat.

— Sau s-o fi dus spre stânci, l-o fi văzut pe ăla care a omorât oile şi s-a luat după el, spuse un altul.

— Da’ de dubiosu’ ăla ce ziceţi? întrebă pescarul. Ala cu cortu’, care a aterizat acum, de curând.

Tata se îndreptă pe scaunul de bar.

— M-am întâlnit cu el, spuse. Acum două nopţi.

M-am întors spre el surprins.

— Nu mi-ai zis asta.

— Mă duceam la farmacist, voiam să-l prind înainte să închidă şi tipul ăsta venea spre mine, părea că vrea să iasă din oraş. Se grăbea foarte tare. Eu, ca să-l enervez, mă ciocnesc dinadins de umărul lui. Tipul se opreşte şi se holbează la mine. Încearcă să mă intimideze. Îi spun în faţă că vreau să ştiu ce face aici, cu ce se ocupă. Pentru că aici oamenii se prezintă unii altora, îi zic.

Kev se aplecă peste bar.

— Şi?

— Arăta de parcă ar fi vrut să-mi tragă un upercut, dar până la urmă s-a dus în treaba lui.

Au urmat mai multe întrebări – cu ce se ocupa un ornitolog, de ce era tipul cu cortul şi alte lucruri pe care le ştiam deja. Eu unul am avut o singură întrebare pe care abia aşteptam să i-o pun.

— N-ai observat nimic ciudat la el? La faţa lui?

Tata stătu şi se gândi preţ de câteva secunde.

— Ba da, acum că zici. Purta ochelari de soare.

— *Noaptea?*

— Ciudăţenia naibii.

Am simţit că mi se face rău şi m-am întrebat cât de aproape fusese tata de ceva mai grav decât un schimb de pumni. Ştiam că trebuie să-i povestesc despre asta lui Miss Peregrine – pe dată.

— Ete, draci, spuse Kev. N-am mai avut un caz de omor în Cairnholm de o sută de ani. Şi de ce ar vrea cineva să-i facă felul lui Martin, săracul? Nu are nicio noimă. Pun pariu pe un rând că dacă iese autopsia, o să ne spună c-a băut atâta încât s-a trezit în secolul următor.

— O să mai treacă niţel până atunci, spuse pescarul. La ce furtună se pregăteşte acum… meteorologul spunea că o să fie o vijelie pe cinste. Cea mai nasoală pe care o s-o avem anul ăsta.

— Meteorologul, auzi, îl luă peste picior Kev. Proştii ăia nu şi-ar da seama nici dacă ar începe să plouă *acum.*

•••

Locuitorii insulei făceau deseori prognoze ameninţătoare referitoare la ce-i pregătea Mama Natură insulei Cairnholm – de fapt erau complet vulnerabili în faţa naturii, fiind, prin urmare, pesimişti din fire –, dar de data asta temerile lor cele mai mari se adeveriră. Vântul şi ploaia care biciuiseră insula toată săptămâna se transformară în noaptea aceea într-o serie de furtuni oribile care întunecară cerul şi transformară valurile mării

în spumă. Afectaţi de zvonurile legate de posibila ucidere a lui Martin şi vremea rea, locuitorii oraşului rămaseră închişi în case, cam ca orfanii din căminul lui Miss Peregrine. Oamenii nu mai ieşeau deloc. Jaluzelele au fost trase, iar uşile zăvorâte şi ferecate. Bărcile se ciocneau de geamandură din cauza vântului violent, dar niciuna nu părăsi portul. Ar fi fost sinucidere curată dacă cineva ar fi pornit în larg pe o asemenea vijelie. Şi pentru că poliţia de pe continent nu putea să preia cadavrul lui Martin înainte de calmarea oceanului, locuitorii oraşului se treziră în faţa unei probleme spinoase: nu ştiau ce să facă cu el. Până la urmă, s-a decis ca pescarul care-l găsise şi care deţinea cea mai mare rezervă de gheaţă de pe insulă să-l pună la păstrare în încăperea din fundul magazinului său, laolaltă cu somonul, codul şi restul mărfii, care, asemenea lui Martin, fusese pescuită din mare.

Tata mi-a poruncit să nu plec din Priest Hole, dar primisem instrucţiuni la fel de ferme şi din partea lui Miss Peregrine, care voia să-i raportez tot ce mi se părea dubios – şi dacă o moarte misterioasă nu mergea inclusă la dubios, atunci chiar că nu ştiu ce să mai zic. Aşa că, în noaptea aceea m-am prefăcut bolnav de gripă şi m-am închis în cameră, după care am ieşit pe geam şi am coborât pe burlan. Nimeni nu mai fusese atât de nebun încât să iasă pe vremea aia, în afară de mine, aşa că am luat-o la fugă pe strada principală fără să mă tem c-o să mă vadă cineva, cu gluga strânsă pe cap împotriva ploii biciuitoare.

Când am ajuns la căminul copiilor, Miss Peregrine îmi aruncă doar o privire şi îşi dădu seama pe loc că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă fixându-mă cu ochii ei congestionaţi.

I-am povestit totul, prezentându-i toate faptele şi zvonurile pe care le auzisem. Miss Peregrine deveni albă ca varul. Mă conduse repede în camera de zi, apoi, cuprinsă de panică, îi convocă pe toţi copiii care nu erau acolo şi plecă în trombă după cei câţiva care îi ignorau

strigătele. Ceilalţi au fost lăsaţi să aştepte, speriaţi şi nedumeriţi.

Emma şi Millard mă încolţiră.

— Ce-a păţit de-a luat-o razna? mă întrebă Miliard.

I-am povestit despre Martin pe un ton scăzut. Millard trase aer în piept şi Emma îşi încrucişă braţele, vizibil îngrijorată.

— E chiar aşa de grav? am întrebat. Vreau să zic că n-are cum să fie vorba de sufletele pustii. Ăia vânează doar deosebiţi, parcă, sau nu?

Emma gemu.

— Îi spui tu sau mă laşi pe mine?

— Sufletele pustii preferă deosebiţii oamenilor obişnuiţi, îmi explică Millard, dar mănâncă orice ca să supravieţuiască, atâta timp cât găsesc ceva proaspăt şi cărnos.

— E una din metodele prin care poţi să afli că e un suflet pustiu prin preajmă, spuse Emma. Dintr-odată, apar din ce în ce mai multe cadavre. De asta sunt nomazi, în cea mai mare parte a vieţii. Dacă nu s-ar deplasa dintr-un loc într-altul atât de des, s-ar da imediat de gol.

— Cât de des? am întrebat şi am simţit că-mi trece un fior pe şira spinării. Cât de des au nevoie de hrană, vreau să spun.

— O, destul de des! spuse Millard. Cu asta îşi petrec cel mai mult timpul strigoii – cu preparatul mâncării pentru sufletele pustii. Când pot, caută deosebiţi, dar cea mai mare parte a energiei şi a eforturilor lor e canalizată spre căutarea victimelor obişnuite, fie ele animale sau oameni, şi spre ascunderea mizeriei.

Vorbea pe un ton academic, de parcă ar fi dezbătut metodele de înmulţire a unei specii de rozătoare vag interesante.

— Dar nu sunt prinşi? am întrebat. Mă gândesc că dacă omoară *oameni* şi sunt complicii ucigaşului, ai zice că…

— Ba da, unii sunt prinşi, spuse Emma. Pun pariu c-ai auzit despre câteva cazuri, dacă te-ai uitat la ştiri. A fost odată un individ – avea frigiderul plin cu cranii şi l-au găsit

fierbând măruntaie la foc mic într-o oală mare. Zici că pregătea masa de Crăciun. S-a întâmplat demult de tot, faţă de prezentul din care vii tu.

Mi-am amintit – vag – de un material senzaţional difuzat noaptea târziu despre un ucigaş în serie, un canibal din Milwaukee, care fusese arestat în circumstanţe asemănătoare.

— Te referi la… Jeffrey Dahmer?

— Parcă ăsta era numele bărbatului cu pricina, spuse Millard. Un caz fascinant, oricum. Se pare că nu şi-a pierdut apetitul pentru prospături, cu toate că n-a fost un suflet pustiu prea mulţi ani.

— Am crezut că n-aveţi voie să aflaţi nimic despre viitor, am spus.

Emma îmi aruncă un zâmbet şmecher.

— Pasărea ţine pentru ea numai lucrurile interesante legate de viitor, dar îţi dai seama că pe alea înfricoşătoare ni le spune imediat.

Miss Peregrine se întoarse, trăgându-i de mânecă pe Horace şi pe Enoch. Toată lumea îşi îndreptă atenţia asupra lor.

— Tocmai am aflat despre o nouă ameninţare, îi anunţă directoarea, dând din cap spre mine apreciativ. Un om aflat în afara buclei a murit în circumstanţe suspecte. Nu cunoaştem exact cauza decesului şi nici dacă acesta reprezintă o ameninţare reală pentru siguranţa noastră, dar e mai bine să ne comportăm ca şi cum ar fi. Până la noi instrucţiuni, nimeni n-are voie să plece din casă, nici măcar ca să adune legume sau să aducă vreo gâscă pentru cină.

Se auzi un oftat general, după care Miss Peregrine spuse cu voce mai puternică.

— Au fost nişte zile epuizante pentru noi toţi. Vă rog frumos să mai aveţi puţină răbdare.

Copiii agitară mâinile în aer, dar Miss Peregrine refuză să răspundă întrebărilor şi plecă în trombă ca să încuie uşile. Am alergat după ea panicat. Dacă pe insulă exista cu adevărat o vietate periculoasă, asta însemna că putea să

mă omoare în clipa în care scoteam piciorul din buclă. Dar dacă aş fi rămas acolo, l-aş fi lăsat pe tata fără niciun ajutor, ca să nu mai zic că şi-ar fi făcut o mie de griji. Cumva, cea din urmă variantă părea şi cea mai rea.

— Trebuie să plec, am spus ajungând-o din urmă pe Miss Peregrine.

Aceasta mă trase într-o cameră goală şi închise uşa după noi.

— Te rog să cobori tonul, îmi porunci, şi să respecţi regulile. Ce am spus e valabil şi pentru tine. Nimeni nu pleacă din casa asta!

— Dar…

— Până acum ţi-am lăsat o libertate fără precedent. Puteai să vii şi să pleci după placul inimii, din respect pentru statutul tău special. Dar s-ar putea să fi fost deja urmărit până la buclă, iar asta pune în pericol vieţile protejaţilor mei. Nu-ţi mai permit să le periclitezi siguranţa – şi nici pe a ta – de acum încolo.

— Dar nu înţelegeţi? am spus furios. Nu mai circulă niciun vapor. Oamenii ăia din oraş sunt blocaţi pe insulă. Şi *taică-meu,* la fel. Chiar dacă există un strigoi pe insulă şi e cine cred eu că e, era deja să se ia la bătaie cu taică-meu. Dacă tocmai a hrănit un suflet pustiu cu un om pe care nici nu-l cunoştea, cine credeţi c-o să fie următoarea lui victimă?

Directoarea mă privi cu faţa împietrită.

— Nu mă interesează confortul celor din afara căminului. N-o să-i pun în pericol pe cei aflaţi sub tutela mea. De dragul nimănui.

— Nu este vorba doar despre orăşeni. E vorba şi de *tatăl* meu. Chiar credeţi că o să mă împiedicaţi să plec dacă încuiaţi câteva uşi?

— Poate că nu. Dar dacă insişti să pleci, o să insist şi eu, şi o să te rog să nu te mai întorci niciodată.

Eram atât de şocat, încât mi-a venit să râd.

— Dar aveţi *nevoie* de mine, am spus.

— Da, chiar avem, răspunse. Avem mare nevoie.

•••

Am năvălit pe scări şi am intrat în camera Emmei. Mă întâmpină un tablou care personifica frustrarea. Ar fi putut fi pictat chiar de Norman Rockwell, asta dacă ar fi pictat nişte oameni condamnaţi la o lungă perioadă de detenţie. Bronwyn se holba pe fereastră cu o expresie searbădă. Enoch stătea pe jos, cioplind o bucată de argilă întărită. Emma stătea cocoţată pe marginea patului, cu coatele pe genunchi şi smulgea foi dintr-un caiet, după care le aprindea printre degete.

— Te-ai întors! spuse când am intrat.

— Nici n-am plecat, i-am răspuns. Nu m-a lăsat Miss Peregrine.

Îmi ascultară cu toţii dilema cu care eram nevoit să mă confrunt.

— Mă exilează automat dacă încerc să plec.

Caietul Emmei luă foc în întregime.

— N-are cum s-o facă! strigă, uitând de flăcările care-i atingeau mâinile.

— Poate să facă ce vrea ea, spuse Bronwyn. Doar e Pasărea.

Emma azvârli caietul pe podea şi stinse focul cu picioarele.

— Am venit să vă spun c-o să plec oricum, fie că mă mai vrea, fie că nu. N-o să mă las ţinut captiv şi n-o să bag capul în nisip, în timp ce tata se află, poate, în pericol.

— Vin cu tine, spuse Emma.

— Fii serioasă, interveni Bronwyn.

— Sunt.

— Eşti proastă de bubui, spuse Enoch. O să te transformi într-o prună uscată. Şi pentru ce? Pentru el?

— N-o să mă fac nicicum, spuse Emma. Pentru asta ar trebui să stai în afara buclei ore în şir, înainte ca timpul să te ajungă din urmă, şi n-o să ne ia atât, nu-i aşa, Jacob?

— E o idee proastă, am spus.

— *Ce*-i o idee proastă? interveni Enoch. Nu vezi că nici nu ştie pentru ce-şi riscă viaţa?

— Domnişoara directoare n-o să fie deloc fericită, spuse Bronwyn constatând un lucru evident. O să ne *omoare,*

Em.

Emma se ridică şi închise uşa.

— N-o să ne *omoare,* spuse, dar monştrii ăia cu siguranţă o s-o facă. Şi chiar dacă n-o să ne omoare, e şi mai rău. Mai bine murim decât să trăim aşa. Decât să ne ţină din scurt Pasărea doar pentru că n-are curajul să-i înfrunte pe monştrii ăia din afara buclei, sau ce-or fi ei…!

— Sau poate că nici nu mai sunt afară, spuse Millard pe care nu-l observasem până atunci.

— N-o să se bucure deloc, repetă Bronwyn.

Emma făcu un pas beligerant spre prietena ei.

— Cât o să te mai ascunzi pe după fusta femeii ăleia?

— Ai uitat deja ce s-a întâmplat cu Miss Avocet? întrebă Millard. Protejaţii ei au fost ucişi de cum au părăsit bucla. Şi tot de asta a fost răpită şi Miss Bunting. Dacă ar fi stat pe fundurile lor, nu li s-ar fi întâmplat nimic rău.

— Nimic rău? spuse Emma pe un ton plin de îndoială. Da, e adevărat că sufletele pustii nu pot pătrunde în bucle. Dar strigoii pot şi tocmai aşa i-au păcălit pe copiii ăia să plece. Să stăm pe fundurile noastre şi să aşteptăm să ne treacă ei pragul primii? Şi dacă de data asta, în loc de măşti o să vină cu arme?

— Eu aş proceda aşa, spuse Enoch. Aş aştepta să adoarmă toţi, apoi aş aluneca pe coş ca Moş Crăciun şi BUM!, şi Enoch trase cu un pistol imaginar în perna Emmei. Creieri împrăştiaţi pe pereţi.

— Mulţumim mult pentru demonstraţie, spuse Millard oftând.

— Trebuie să-i atacăm înainte de-a afla că ştim de existenţa lor, spuse Emma, cât mai putem să-i luăm prin surprindere.

— Dar *nu* ştim sigur că-s acolo! interveni Millard.

— O să aflăm.

— Şi cum propui să facem asta? Să ne plimbăm aiurea până când dăm peste un strigoi? Şi după aia? Ce facem? „Mă scuzaţi, ne întrebam ce intenţii aveţi, dacă vreţi să ne mâncaţi sau aşa.”

— O să-l avem şi pe Jacob cu noi, spuse Bronwyn. El îi

vede.

Am simţit că mă sufoc, dându-mi seama că dacă aveam să formăm partida asta de vânătoare, eu aveam să fiu responsabil pentru siguranţa tuturor.

— Până acum n-am văzut decât *unul,* i-am avertizat. Aşa că n-aş putea spune că-s expert.

— Şi dacă n-o să vadă niciunul? spuse Millard. Asta poate să însemne că nu sunt acolo sau că se ascund. N-o să fim cu nimic mai deştepţi decât acum.

Sprâncene ridicate peste tot. Millard avea dreptate.

— Păi, se pare că logica a învins din nou, spuse. Şi acum o să mă duc să aduc nişte terci de ovăz pentru cină. Dacă vrea vreun răzvrătit închipuit dintre voi să mă însoţească, e mai mult decât binevenit.

Arcurile patului gemură când se ridică şi se duse spre uşă. Dar înainte să iasă, Enoch sări în picioare şi strigă:

— M-am prins!

Millard se opri:

— Ce-ai prins?

Enoch se întoarse spre mine.

— Tipul pe care l-a sfâşiat – sau nu – un suflet pustiu… Ştii cumva unde-l ţin?

— În prăvălia pescarului.

Enoch îşi frecă mâinile.

— Atunci ştiu cum ne putem convinge.

— Cum, ia spune, zise Millard.

— Păi îl întrebăm.

•••

Se formă echipa care urma să plece în expediţie. Alături de mine avea să fie Emma, care a refuzat categoric să mă lase să plec singur, Bronwyn, care ura conflictele cu Miss Peregrine, dar care a insistat că vom avea cu siguranţă nevoie de ea ca să ne apere, şi Enoch, al cărui plan intenţionam să-l ducem la bun sfârşit. Millard, care ne-ar fi putut ajuta cu invizibilitatea lui, nu voia să aibă de-a face cu planul nostru şi am fost nevoiţi să-l mituim ca să nu ne dea de gol.

— Dacă vom pleca cu toţii, cugetă Emma, Pasărea n-o să-l poată exila pe Jacob. Pentru c-ar fi nevoită să ne exileze pe toţi.

— Dar eu nu vreau să fiu exilată! spuse Bronwyn.

— N-ar face-o în ruptul capului, Wyn. Tocmai asta-i şmecheria. Şi dacă ne întoarcem înainte să dea stingerea, s-ar putea nici să nu-şi dea seama că am lipsit.

Eu nu eram prea sigur de asta, dar am convenit cu toţii că merită să încercăm.

Am procedat ca la o evadare dintr-o închisoare. După cină, când casa era întoarsă cu susul în jos şi Miss Peregrine era complet zăpăcită de copii, Emma s-a prefăcut că se duce în camera de zi, iar eu am luat-o spre camera de lucru. Ne-am întâlnit peste câteva minute la capătul culoarului de la etaj, unde un dreptunghi din tavan ascundea o scară care putea fi trasă în jos. Emma a urcat prima, iar eu am urmat-o, trăgând scara în urma noastră. Ne aflam într-o cămăruţă întunecată de pe pod. Într-un capăt se vedea un canal de aerisire pe care l-am îndepărtat cu uşurinţă şi am ieşit pe acoperiş, într-un loc unde nu era înclinat.

Am păşit în aerul nocturn. Ceilalţi ne aşteptau deja. Bronwyn ne îmbrăţişă, de-am simţit că ni se sfărâmă oasele, după care ne împărţi nişte pelerine de ploaie pe care le şutise şi pe care am sugerat să le purtăm cu toţii ca să ne apărăm cât de cât de furtuna care se dezlănţuise în afara buclei. Tocmai mă pregăteam să-i întreb cum au de gând să coboare, când am zărit-o pe Olive plutind spre noi, pe lângă marginea acoperişului.

— Cine vrea să se joace de-a paraşutiştii? întrebă zâmbind larg.

Era desculţă şi avea o funie legată în jurul mijlocului. Curios să aflu de ce era legată, am aruncat o privire peste acoperiş şi am văzut-o pe Fiona ţinând funia, atârnată pe geam, şi făcându-mi cu mâna. Se pare că aveam şi complici.

— Tu primul, se răsti la mine Enoch.

— Eu? am spus şi m-am retras speriat de lângă marginea

acoperişului.

— Ţine-te de Olive şi sari, spuse Emma.

— Conform planului iniţial, nu-mi amintesc c-ar fi fost vorba să-mi zdrobesc oasele.

— N-o să păţeşti nimic, prostănacule, dacă te ţii bine de Olive. E amuzant rău. Am mai făcut-o şi noi, de o mie de ori.

Se opri şi se gândi.

— Sau, mă rog, o dată.

Părea că nu prea am de ales, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat de marginea acoperişului.

— Să nu-ţi fie frică! spuse Olive.

— Da, ţie ţi-e uşor să vorbeşti, i-am răspuns. Tu n-ai cum să cazi.

Îşi întinse braţele şi mă îmbrăţişă, după ce am cuprins-o şi eu, îmi şopti:

— OK, hai!

Am închis ochii şi am păşit în gol. Dar nu m-am prăbuşit, aşa cum mă temeam, ci am alunecat încet spre pământ, ca un balon care scăpa heliu.

— A fost haios de tot, spuse Olive. Haide, dă-mi drumul!

M-am supus şi Olive zbură ca o rachetă spre acoperiş, strigând „Uiiiiii!” până când ajunse la destinaţie. Ceilalţi îi făcură semn să tacă şi apoi, unul câte unul, o îmbrăţişară şi plutiră până jos ca să mi se alăture. Aflaţi în formaţie completă, am pornit-o pe furiş spre pădurea împodobită cu o căciulă sub formă de lună, lăsându-le în urmă pe Fiona şi Olive, care ne făceau cu mâna. Poate imaginaţia îmi juca feste, dar am avut impresia că ne fac cu mâna şi animalele modelate din tufişuri şi că Adam îşi ia la revedere dând din cap cu un aer sumbru.

•••

Când ne-am oprit la marginea mlaştinei să ne tragem sufletul, Enoch strecură mâna sub pelerina-i umflată şi ne împărţi nişte pachete înfăşurate în pânză de tifon.

— Luaţi-le! N-am de gând să le car eu pe toate.

— Ce-s astea? întrebă Bronwyn desfăcând pânza şi

dezvelind o halcă de carne maronie din care atârnau nişte tubuleţe. Aoleu, pute! ţipă şi îndepărtă pachetul de nas.

— Calmează-te, e doar o inimă de oaie, spuse Enoch şi-mi trânti în palme un pachet cam de aceeaşi dimensiune.

Puţea a formol chiar şi prin pânză şi îmi lăsă o senzaţie neplăcută de umed.

— O să-mi vărs maţele dacă va trebui să car chestia asta, spuse Bronwyn.

— Aş vrea s-o văd şi eu pe asta, mârâi Enoch vizibil ofensat. Ascunde-o în buzunarul pelerinei şi haideţi odată!

Am urmărit îngusta potecă invizibilă care străbătea mlaştina. O traversasem de atâtea ori, încât aproape că uitasem cât de periculoasă poate fi şi câte vieţi înghiţise de-a lungul secolelor. Păşind pe movila care ascundea tumulul, le-am spus să-şi încheie pelerinele de ploaie.

— Şi dacă ne întâlnim cu cineva pe drum? întrebă Enoch.

— Comportaţi-vă normal, i-am spus. O să le zic că sunteţi prietenii mei din America.

— Şi dacă vedem un strigoi? mă întrebă Bronwyn.

— Fugiţi.

— Şi dacă Jacob vede vreun suflet pustiu?

— În cazul ăsta, spuse Emma, fugiţi de parcă v-ar alerga toţi dracii iadului.

Am dispărut unul câte unul în tumul, lăsând în urmă noaptea liniştită de vară. Până n-am ajuns la ultima încăpere din capăt n-am auzit niciun pâs, apoi însă, presiunea aerului şi temperatura scăzură şi furtuna învie ca un monstru ce urla din toţi răunchii. Am gonit buimăciţi într-acolo, apoi ne-am oprit şi, pentru o clipă, am rămas înmărmuriţi, ascultând clocotul şi urletul de la gura tunelului. Aveam impresia că e un animal închis căruia tocmai i s-a adus cina. N-aveam de ales, trebuia să ne oferim drept sacrificiu.

Ne-am lăsat în genunchi şi ne-am târât în ceea ce părea o gaură neagră, stelele fiind acoperite de nişte vârfuri de nori de furtună, cu ploaia biciuindu-ne şi vântul rece răsucindu-ne pelerinele în toate direcţiile. Din când în

când, fulgerele subţiri ca nişte sârme ne colorau într-un alb ivoriu şi transformau negura nopţii într-o beznă aparent şi mai greu de pătruns. Emma încercă să aprindă o flacără, dar păru o brichetă stricată, fiecare scânteie care îi apăru deasupra încheieturii se stinse sâsâind înainte de a se aprinde, aşa că ne-am ridicat gulerele şi am alergat aplecaţi de mijloc înfruntând vijelia şi mlaştina umflată care ne trăgea picioarele în jos, încercând să ne orientăm atât din amintire, cât şi în funcţie de ce vedeam.

În oraş, ploaia bătea darabana pe fiecare uşă şi fereastră, dar lumea stătea la adăpost, cu jaluzelele şi zăvoarele trase în căsuţele lor, în timp ce noi ne continuam drumul pe străzile inundate, pe lângă ţiglele sparte luate de vânt, o oaie pribeagă orbită de ploaie, pierdută şi plângând, un şopron cu acoperişul smuls, deşertându-şi conţinutul pe stradă, până când am ajuns la pescărie. Uşa era încuiată, dar Bronwyn o sparse din două şuturi. Ţinându-şi mâna la uscat pe sub haină, Emma reuşi să aprindă o flacără. În timp ce nişte sturioni cu ochi mari se holbau la noi din vitrinele frigorifice, i-am condus înăuntru pe prietenii mei, pe după tejgheaua la care Dylan îşi petrecea zilele înjurând pe sub mustaţă şi curăţând peşti, şi printr-o uşă mâncată de rugină. În încăperea următoare se afla un siloz mic pentru gheaţă, un fel de anexă cu un versant, lipită cu lut şi acoperită cu tablă, pereţii fiind făcuţi din nişte scânduri cioplite grosolan, printre care ploaia şiroia în voie, ca dintr-un burlan spart. Camera era plină de cădiţe dreptunghiulare cu gheaţă, aşezate pe capre de tăiat lemne.

— În care e? întrebă Enoch.

— Nu ştiu, am spus.

Emma lumină prin toată încăperea în timp ce ne plimbam printre cădiţe, încercând să ghicim care ascundea mai mult decât nişte peşti morţi – dar toate păreau la fel, nişte coşciuge fără capac, pline cu gheaţă. Trebuia să căutăm prin toate ca să-l găsim.

— Eu nu mă bag, spuse Bronwyn. Nu vreau să-l văd. Nu-mi plac chestiile moarte.

— Nici mie, spuse Emma, dar n-avem încotro. Doar ne-am înhămat la asta cu toţii.

Am ales fiecare câte o albie şi am râcâit prin gheaţă ca nişte câini care voiau să strice cel mai frumos răzor cu flori, aruncând pe jos gheaţa cu mâinile împreunate. Golisem deja una pe jumătate şi începeam să nu-mi mai simt degetele când am auzit-o pe Bronwyn ţipând. M-am întors şi am văzut-o dându-se înapoi cu paşi împleticiţi şi cu mâna la gură.

Ne îngrămădirăm în jurul albiei, curioşi să vedem ce descoperise. Dintre bucăţile de gheaţă se ivea un pumn îngheţat şi păros.

— Aş îndrăzni să zic că l-ai găsit pe omul nostru, spuse Enoch, iar noi l-am urmărit printre degete cum râcâie gheaţa, scoţând la iveală un braţ, apoi un trunchi şi, în sfârşit, tot corpul schingiuit al lui Martin.

Era o privelişte înfiorătoare. Membrele lui Martin erau sucite în cele mai absurde poziţii. Trunchiul lui fusese despicat şi golit, cavitatea care îi ascundea organele vitale fiind umplută acum doar cu gheaţă. Când i-am zărit faţa, ni s-a întretăiat tuturor respiraţia. Pe jumătate, arăta ca o singură contuzie purpurie, despicată şi atârnând în fâşii ca o mască sfâşiată. Cealaltă jumătate era nevătămată doar atât cât să-l pot recunoaşte: vedeam o bărbie punctată cu barba abia crescută, o secţiune de obraz şi o sprânceană tăiată parcă cu ferăstrăul şi un ochi verde, înceţoşat şi gol. Era îmbrăcat doar în boxeri şi nişte zdrenţe de pluş, rămăşiţele halatului de baie. N-avea cum să fi ieşit îmbrăcat aşa noaptea, şi singur. Cineva – sau ceva – îl târâse sigur până acolo.

— E destul de dus, spuse Enoch măsurându-l pe Martin din cap până-n picioare ca un chirurg care urmează să examineze un pacient condamnat la moarte. V-o zic încă de-acum, s-ar putea să dăm chix.

— Trebuie să încercăm, spuse Bronwyn făcând un pas curajos spre căditţă, împreună cu noi. Să încercăm măcar, dacă tot am venit până aici.

Enoch îşi desfăcu pelerina de ploaie şi scoase o inimă

împachetată dintr-un buzunar interior. Arăta ca o mănuşă de baseball maronie, împăturită.

— Dacă se trezeşte, spuse Enoch, n-o să fie deloc în toane bune. Aşa că daţi-vă înapoi, să nu spuneţi că nu v-am atras atenţia.

Făcurăm cu toţii un pas mare înapoi, mai puţin Enoch, care se lipi de albie şi îşi vârî braţul în gheaţa din cavitatea abdominală a lui Martin, mestecând prin ea de parcă ar fi vrut să pescuiască o cutie de cola dintr-o ladă frigorifică. După câteva secunde păru să fi apucat ceva, iar cu mâna cealaltă ridică deasupra capului inima de oaie.

Corpul lui Enoch a fost cuprins de o convulsie bruscă şi inima de oaie a început să bată, împroşcând cu stropi de sânge amestecat cu formol. Enoch respira repede şi sacadat. Părea că urmează să transmită ceva. M-am uitat cu atenţie la trupul lui Martin încercând să-mi dau seama dacă se mişcă măcar puţin, dar rămase complet înmărmurit.

Treptat, inima din mâna lui Enoch a început să bată mai încet şi s-a micşorat, dobândind o culoare neagră-cenuşie, asemenea cărnii lăsate prea mult în congelator. Enoch a aruncat-o pe jos şi a întins mâna goală spre mine cu un gest repezit. Am scos inima pe care o strecurasem în buzunar şi i-am dat-o. A repetat aceeaşi schemă, inima începând să zvâcnească şi să împroaşte cu sânge înainte de-a ceda, la fel ca prima. Enoch a încercat procedura şi a treia oară, folosind inima pe care i-o dăduse Emmei.

Mai rămăsese doar inima aflată la Bronwyn – ultima şansă pentru Enoch. Faţa lui se încordă şi mai mult în timp ce o ridică deasupra coşciugului primitiv al lui Martin, strângând-o de parcă ar fi vrut s-o sfâşie cu degetele. Când inima începu să tremure şi să se scuture ca un motor supraturat, Enoch strigă:

— Trezeşte-te, om mort! Trezeşte-te!

Corpul lui Martin se mişcă abia perceptibil. Ceva se clinti pe sub gheaţă. M-am aplecat cât am îndrăznit de mult, încercând să percep şi cel mai mic semn de viaţă. Trecu destul de mult timp fără să se întâmple nimic, dar în

clipa următoare cadavrul se cutremură atât de violent de parcă ar fi fost electrocutat cu o mie de volţi. Emma ţipă şi noi, ceilalţi, am sărit înapoi. Când am lăsat braţul jos şi m-am uitat din nou, capul lui Martin se întoarse spre mine, ochiul acoperit de cataractă rotindu-se nebuneşte până când se opri, se pare, asupra mea.

— Te vede! ţipă Enoch.

M-am aplecat peste cadă. Bărbatul mort mirosea a pământ răscolit, soluţie de sare şi a ceva urât. Gheaţa căzu de pe mâna lui, care se ridică şi începu să tremure pentru o secundă, uşor descompusă şi vineţie, apoi se sprijini de braţul meu. Am încercat din răsputeri să nu mă descotorosesc de ea.

Buzele i se depărtară şi maxilarul îi atârnă necontrolat. M-am aplecat ca să-l aud, dar n-aveam ce auzi. *Bineînţeles că n-am ce,* mi-am spus, *doar i-au explodat plămânii* – dar în clipa următoare se auzi un sunet abia perceptibil. M-am apropiat şi mai mult, oprindu-mă cu urechea la doar câţiva milimetri de buzele lui îngheţate. În mod ciudat, mi-a venit în cap canalul de scurgere de lângă casa mea. Dacă îţi apropiai capul de gura de canal şi aşteptai un moment de acalmie totală în trafic, puteai să distingi şipotul unui curent de apă subteran, acoperit odată cu construirea oraşului, dar curgând în continuare, prins într-o beznă eternă.

Ceilalţi se adunară în jurul nostru, dar eu eram singurul care îl auzea pe bărbatul mort. Primul cuvânt pe care îl rosti fu numele meu.

— Jacob.

M-am cutremurat de frică.

— Da.

— Am fost mort.

Cuvintele-i ieşeau cu încetinitorul, picurând ca melasa. Martin se corectă.

— Sunt mort.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am zis. Îţi aminteşti?

Se făcu linişte. Vântul şuieră printre găurile din pereţi.

Martin spuse ceva, dar nu l-am auzit.

— Mai spune o dată, Martin. Te rog.

— M-a omorât, şopti bărbatul mort.

— Cine…

— Bătrânul.

— Cine, Oggie? Unchiul tău?

— Bătrânul meu, spuse din nou. S-a făcut mare. Şi puternic, foarte puternic.

— Cine, Martin?

Ochiul i se închise şi m-am temut că l-am pierdut definitiv. M-am uitat la Enoch. Acesta dădu din cap. Inima din mâna lui bătea în continuare.

Ochiul lui Martin zvâcni pe sub pleoapă. Începu să vorbească iar, încet, dar ritmat, de parcă ar fi recitat o poezie.

— A dormit o sută de generaţii, ghemuit ca un fetus în pântecul misterios al pământului, descompus de rădăcini, fermentând în beznă, ca borcanele de compot puse vara şi uitate în cămară, până când hârleţul ţăranului l-a scos la suprafaţă – dădacă a acestui rod nefiresc.

Martin se opri cu buzele tremurânde şi în acea pauză scurtă, Emma mă privi şi-mi şopti:

— Ce zice?

— Nu ştiu. Dar sună ca o poezie.

Martin continuă şi, deşi vocea i se întretăie de câteva ori, vorbi suficient de tare încât să fie auzit de către toţi: „Negru zace mortul cu faţa blândă ca scrumul, membrele-i uscate, ca nişte vene de cărbune, picioarele, lemn plutitor şi ochii boabe de struguri stafidiţi” – şi într-un final, am recunoscut poemul. Era cel pe care-l scrisese despre băiatul găsit în mlaştină.

— O, Jacob, câtă grijă am avut de el! spuse. Am şters vitrina de praf, am schimbat pământul, i-am făcut un cămin – de parc-ar fi fost bebeluşul meu mare şi rănit. L-am îngrijit atât de atent, dar…

Începu să tremure şi o lacrimă i se prelinse pe obraz şi îngheţă acolo.

— Dar m-a omorât.

— Te referi la băiatul din mlaştină? La Bătrânul?

— Trimite-mă înapoi, se rugă de mine. Mă doare.

Mâna lui rece îmi frământă umărul, vocea stingându-i-se din nou.

M-am uitat după Enoch, căutând ajutor. Acesta strânse mai tare inima din mână şi scutură din cap.

— Grăbeşte-te, frate! spuse.

Brusc, mi-am dat seama de ceva. Deşi îl descria pe băiatul din mlaştină, nu el îl omorâse. „Pe ceilalţi nu-i vedem decât atunci când mănâncă”, îmi spusese Miss Peregrine, „adică, mult prea târziu”. Martin văzuse un suflet pustiu – noaptea, în ploaie, în timp ce-l sfâşia în bucăţi – şi îl confundase cu cel mai drag exponat al său.

Frica, demult încolţită în sufletul meu, începu să-mi zvâcnească în piept din nou, inundându-mi măruntaiele cu un val fierbinte. M-am întors către ceilalţi.

— Da, a fost un suflet pustiu, am spus. E undeva aici, pe insulă.

— Întreabă-l unde e, spuse Enoch.

— Martin, unde e? Trebuie să aflu unde l-ai văzut.

— Te rog, mă doare.

— Unde l-ai văzut?

— A venit la uşa mea.

— Cine, bătrânul?

Începu să hârâie într-un mod straniu. Mi-era greu să-l privesc, dar m-am străduit, urmărindu-i ochiul în timp ce se mişcă şi se fixă asupra unui obiect din spatele meu.

— Nu, spuse. *El.*

Apoi o rază de lumină se plimbă asupra noastră şi o voce puternică se răsti la noi:

— *Cine-i acolo?!*

Emma strânse pumnul şi flacăra se stinse sâsâind. Ne-am întors imediat cu toţii şi am zărit un bărbat care stătea în cadrul uşii, cu o lanternă într-o mână şi cu un pistol în cealaltă.

Enoch îşi retrase brusc braţul din gheaţă, în timp ce Emma şi Bronwyn strânseră rândurile în faţa albiei ca să-l ascundă pe Martin.

— N-am vrut să intrăm cu forţa, spuse Bronwyn. Tocmai

ne pregăteam să plecăm, serios!

— Staţi pe loc! strigă bărbatul.

Vorbea pe un ton inexpresiv, fără accent. Nu-i vedeam faţa din cauza luminii puternice, dar gecile purtate unele peste altele l-au dat pe loc de gol. Era ornitologul.

— Nenea, azi n-am mâncat nimic, să ştii, se smiorcăi Enoch, părând în sfârşit un copil de doisprezece ani. Am zis să luăm şi noi vreo doi peşti… Jur!

— Hai, nu mai spune! zise bărbatul. Se pare c-aţi prins unul. Hai să vedem ce peşte e.

Flutură lanterna în sus şi în jos, de parcă ar fi vrut să ne despartă cu raza de lumină.

— Daţi-vă la o parte!

Ne-am supus şi bărbatul îl lumină pe Martin de sus până jos, oferindu-ne o privelişte dezolantă.

— Doamne, ce peşte ciudat, nu credeţi? spuse total netulburat. Cred că e proaspăt. Încă mişcă!

Lumina lanternei se opri pe chipul lui Martin. Ochiul i se dădu peste cap şi buzele i se mişcară fără a scoate vreun sunet, doar din reflex, în timp ce suflul dăruit de Enoch îl părăsi încet.

— Cine sunteţi? vru să ştie Bronwyn.

— Depinde cine întreabă, răspunse bărbatul, şi nu e deloc important. Mai important e că eu ştiu cine sunteţi *voi.*

Îndreptă lanterna spre fiecare dintre noi şi ne vorbi de parcă ar fi citat dintr-un dosar secret.

— Emma Bloom, făcătoare de foc, abandonată de părinţi într-un circ, dezamăgiţi că n-au putut s-o vândă unuia. Bronwyn Bruntley, luptătoare, băutoare de sânge, n-a ştiut ce puteri are până în noaptea în care i-a rupt gâtul dobitocului care era tatăl ei vitreg. Enoch O’Connor, învietor de morţi, născut într-o familie de antreprenori de pompe funebre care nu înţelegeau de ce le dispar clienţii.

I-am văzut cum se fac toţi mici în faţa lui. Apoi îndreptă lumina spre mine.

— Şi Jacob. Cu ce tovarăşi ciudaţi te asociezi mai nou!

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

Bărbatul îşi drese vocea şi când deschise gura din nou, vorbi pe un ton radical diferit.

— Chiar m-ai uitat atât de repede? spuse cu un accent de New England. E drept că nu-s decât un biet şofer de autobuz, nu-i de mirare că nu-ţi mai aminteşti de mine.

Părea imposibil, dar omul acesta îl imita la perfecţie pe şoferul autobuzului cu care mă duceam la şcoală când eram în gimnaziu, domnul Barron. Un tip atât de detestat, atât de scârbos, atât de rigid şi de robotic, încât în ultima zi de şcoală din a opta i-am desfigurat poza din albumul clasei, trăgându-i peste faţă câteva capse de birou şi plasând poza în spatele scaunului său din autobuz, ca pe o efigie. Tocmai mi-am amintit ce obişnuia să spună când mă dădeam jos din autobuz în fiecare după-amiază, când tipul din faţa mea recită exact replica lui:

— Capăt de linie, Portman!

— Domnule Barron? am întrebat şovăitor, străduindu-mă să-i disting faţa prin lumina lanternei.

Bărbatul râse şi îşi drese vocea, accentul lui schimbându-se din nou.

— Da, el sau grădinarul, spuse tărăgănat, ca locuitorii Floridei. Şi copacii tineri au nevoie de o tunsoare. Vă ofer un preţ special!

Era exact vocea bărbatului care tundea iarba pentru familia mea şi întreţinea piscina de câţiva ani buni.

— Cum reuşiţi să faceţi asta? l-am întrebat. De unde-i cunoaşteţi pe oamenii ăia?

— Eu sunt oamenii *ăia,* spuse din nou pe un ton inexpresiv.

Râse amuzat de faţa mea îngrozită.

În clipa aceea mi-am dat seama de ceva. Oare văzusem vreodată ochii domnului Barron? Nu, nu prea. Purta întotdeauna nişte ochelari de soare imenşi, tipic bătrâneşti, care-i acopereau aproape toată faţa. Grădinarul purta şi el ochelari de soare, şi o pălărie cu bor larg. M-am uitat oare vreodată la ei cu atenţie? Câte roluri a mai jucat cameleonul ăsta de-a lungul vieţii mele?

— Ce se întâmplă? întrebă Emma. Cine-i omul ăsta?

— Taci din gură! se răsti acesta. Îţi vine şi ţie rândul imediat.

— M-ai urmărit, am spus. Tu ai omorât oile alea. Tu l-ai omorât pe Martin.

— Cine, eu? spuse cu o expresie nevinovată. *Eu* n-am omorât pe nimeni.

— Dar eşti un strigoi, nu-i aşa?

— Ăsta e un cuvânt folosit de *ei,* spuse.

Nu înţelegeam nimic. Nu-l mai văzusem pe grădinar de când mama angajase pe altcineva cu trei ani în urmă, iar domnul Barron dispăruse din viaţa mea după clasa a opta. Oare chiar m-au/m-a urmărit de atunci?

— De unde ai ştiut unde sunt?

— O, Jacob, exclamă şi vocea i se schimbă din nou, doar mi-ai spus singur, cu gura ta. Cu titlu confidenţial, bineînţeles.

Era tonul unui american din clasa de mijloc, blând şi educat. Ridică lanterna şi lumina îi inundă faţa.

Barba pe care o văzusem acum câteva zile dispăruse. Acum nu mai încăpea nicio îndoială asupra identităţii lui.

— Doctor Golan! am spus şi vocea mea păru doar o şoaptă înghiţită de ropotul ploii.

Mi-am amintit de conversaţia noastră telefonică din urmă cu câteva zile. Zgomotul din fundal – zicea că era la aeroport. Dar n-o aştepta pe sora lui. Se îmbarca cu gândul să vină după mine.

M-am lipit cu spatele de cada în care se afla Martin, năucit şi cuprins de o amorţeală care mi se răspândea prin tot corpul.

— Vecinul! am exclamat. Bătrânul care uda peluza în noaptea în care a murit bunicul meu. Tot tu erai.

Zâmbi.

— Dar ochii tăi, am spus.

— Lentile de contact, îmi răspunse.

Scoase una dintre ele cu degetul mare, dezvelind un glob ocular alb.

— E uimitor ce de chestii se pot fabrica mai nou. Şi dacă-mi permiţi să anticipez câteva întrebări pe care vrei să mi le pui, da, află că am diplomă de psihoterapeut – minţile oamenilor obişnuiţi m-au fascinat de când mă ştiu – şi nu, cu toate că şedinţele noastre se bazau pe o minciună, nu cred c-au fost chiar o pierdere de timp. De fapt, te-aş putea ajuta şi-n continuare – sau, mai bine zis, ne-am putea ajuta reciproc.

— Nu-l asculta, Jacob, spuse Emma, te rog.

— Nu te teme. Am avut încredere în el mai demult. N-o să repet greşeala asta.

Golan continuă de parcă nu m-ar fi auzit.

— Îţi pot oferi siguranţă, bani. Îţi pot da viaţa înapoi, Jacob! Tot ce trebuie să faci e să colaborezi cu noi.

— Care „noi”?

— Cu Malthus şi cu mine, spuse întorcându-se şi adresându-se cuiva peste umăr. Vino şi salută-i, Malthus!

În cadrul uşii din spatele lui apăru o umbră şi în clipa următoare am fost inundaţi de un val de putoare sufocantă. Lui Bronwyn îi veni să vomite şi făcu un pas înapoi, iar Emma îşi încleştă pumnul de parcă s-ar fi pregătit să sară la arătarea din uşă. I-am atins braţul sugerându-i să se oprească.

— Asta-i tot ce-ţi propun, continuă Golan încercând să pară rezonabil. Ajută-ne să găsim mai mulţi oameni ca tine. În schimb, nu va trebui să te temi de Malthus sau de cei ca el. Poţi să stai acasă şi când ai timp poţi să vii să vezi lumea cu mine. Plata e pe măsură. Părinţilor tăi le spunem că eşti asistentul meu în cercetări.

— Dac-aş fi de acord, ce s-ar întâmpla cu prietenii mei?

Făcu un gest indiferent cu arma lui.

— Ei au ales cu mult timp în urmă. Important e că am pus în mişcare un plan măreţ. Din care vei face parte şi tu, Jacob.

Oare să fi cântărit propunerea lui? Probabil c-am făcut-o, chiar dacă numai pentru o secundă. Dr. Golan îmi oferea exact ce căutam: o a treia variantă. Un viitor care nu se rezuma nici la „trebuie să stai aici pentru totdeauna”, nici la „dacă pleci, mori”. Dar mi-a fost suficient să-i privesc o singură dată pe prietenii mei şi feţele lor îngrijorate, ca toată tentaţia să se evapore pe loc.

— Deci, ce răspuns ne dai? întrebă dr. Golan.

— Mai bine mor decât să vă ajut.

— A, dar m-ai ajutat deja, spuse.

Începu să se retragă spre uşă.

— Păcat că n-o să mai avem nicio şedinţă împreună. Deşi nu-i o pierdere aşa de mare, presupun. Poate că voi patru sunteţi de ajuns ca să-l scot pe bătrânul Malthus din starea asta mizerabilă în care e de atâţia ani.

— O, nu, se smiorcăi Enoch, nu vreau să fiu mâncat!

— Nu plânge, e înjositor! se răsti la el Bronwyn. Trebuie să-i omorâm, atâta tot.

— Aş vrea să pot sta să mă uit, spuse Golan din cadrul uşii. Ador să mă uit!

Apoi dispăru şi ne lăsă singuri cu monstrul. Îl auzeam respirând în întuneric, scoţând un sunet de lichid vâscos care picură dintr-o ţeavă spartă. Am făcut un pas înapoi cu toţii, până când umerii ni s-au lovit de perete şi am rămas în poziţia aceea, ca nişte prizonieri condamnaţi la moarte, în faţa unui pluton de execuţie.

— Am nevoie de lumină, i-am şoptit Emmei care era atât de şocată, încât pare să fi uitat de propriul talent.

Mâna ei se aprinse şi printre umbrele pâlpâinde l-am văzut furişându-se printre albii. Coşmarul meu. Stătea gârbovit acolo, fără păr şi gol, pielea marmorată neagră-cenuşie atârnând în fâşii desprinse de pe scheletul lui, cu ochii încadraţi în carnea picurândă, intrată în putrefacţie, cu picioarele îndoite, degetele strânse şi cu mâinile diforme, ca nişte gheare care nu serveau nici unui scop – fiecare membru al său părea stafidit şi descompus, ca şi cum ar fi aparţinut unui om incredibil de bătrân –, mai puţin unul. Maxilarele lui supradimensionate săreau în ochi cel mai mult, cu un rând de dinţi proeminenţi, la fel de lungi şi de ascuţiţi ca nişte cuţitaşe pentru friptură, pe care gingiile lui nu le puteau atinge, astfel încât buzele lui erau tot timpul retrase într-un rânjet dement.

În clipa următoare, dinţii aceia oribili se deschiseră şi gura lui derulă în aer trei limbi vânoase, groase cam cât încheietura mea. Limbile se desfăşurară de-a lungul jumătăţii camerei, atingând în jur de trei metri sau mai mulţi şi rămaseră suspendate în aer, contorsionându-se, în timp ce monstrul respira neregulat prin două găuri leproase aflate pe faţa lui, de parcă ne-ar fi luat mirosul şi s-ar fi gândit la cum să ne devoreze cel mai repede. Ar fi fost prea simplu să ne omoare şi ăsta era motivul pentru care eram încă în viaţă; era ca un gurmand care se pregătea să savureze o cină fină. N-avea niciun motiv să grăbească lucrurile.

Ceilalţi nu-l vedeau sub forma în care-l vedeam eu, dar distingeau umbra lui proiectată pe perete şi aceea a

limbilor sale ca nişte funii. Emma îşi încordă braţul şi flacăra se înteţi.

— Ce face? şopti. De ce nu ne atacă?

— Se joacă cu noi, i-am spus. Ştie că suntem prinşi în capcană.

— Ba nu suntem deloc, bâigui Bronwyn. Lasă-mă să-i trag un singur pumn în faţă. Îi scot dinţii ăia urâţi.

— Eu nu m-aş apropia de dinţii ăia în locul tău, i-am spus.

Sufletul pustiu păşi greoi în faţă, apropiindu-se de noi, iar limbile i se desfăşurau şi mai mult. În clipa următoare se despărţiră şi una se întinse spre mine, una spre Enoch şi a treia spre Emma.

— Lasă-ne în pace! ţipă Emma dând din mâini ca şi cum ar fi legănat nişte torţe. Limba se feri de flăcări, apoi se târî înapoi asemenea unui şarpe pregătit să atace.

— Trebuie să încercăm să ne apropiem de uşă! am strigat. Vedeţi că-i lângă cea de-a treia cadă de la stânga, aşa că rămâneţi pe dreapta!

— N-o să reuşim în veci! ţipă Enoch.

Una dintre limbi îi atinse obrazul şi Enoch începu să urle.

— Număr până la trei şi fugim! strigă Emma. Unu…

Dar în clipa următoare, Bronwyn se aruncă spre vietate, ţipând ca o *furie*[21]. Făptura scoase un şuierat strident şi se îndreptă, pielea-i zbârcită întinzându-se la maximum. Tocmai când se pregătea să îşi arunce tridentul format din cele trei limbi spre ea, Bronwyn împinse cu toată greutatea corpului albia cu gheaţă în care se afla Martin, îşi strecură mâinile sub ea când se înclină, după care o ridică, aşa grea şi imensă cum era, cu tot cu gheaţă, peşti şi Martin, îi făcu vânt şi o azvârli peste monstru. Albia se prăbuşi cu un sunet asurzitor.

Bronwyn se întoarse şi sări înapoi, în direcţia noastră.

— DĂ-TE! ţipă şi am sărit într-o parte, iar Bronwyn se ciocni de peretele de lângă mine, făcând o gaură în

[21] *Banshee* în orig., zână prevestitoare de moarte în folclorul irlandez şi scoţian.

scândurile putrezite. Enoch, cel mai mic dintre noi, se strecură primul, apoi urmă Emma, şi, înainte să apuc să comentez ceva, Bronwyn mă apucă de umeri şi mă aruncă afară, în noaptea umedă. Am aterizat pe burtă într-o băltoacă. Era şocant de rece, dar m-am bucurat peste măsură de faptul că simţeam altceva şi nu limba făpturii înfăşurându-se în jurul gâtului meu.

Emma şi Enoch mă traseră în sus şi o rupserăm la fugă. O secundă mai târziu, Emma o strigă pe Bronwyn, apoi se opri. Ne-am întors şi ne-am dat seama că ieşise după noi.

Am strigat-o şi am scrutat întunericul, apoi Emma strigă „Uitaţi-vă acolo!” şi am văzut-o pe Bronwyn sprijinindu-se de un colţ al silozului.

— Ce face?! ţipă Emma. BRONWYN, FUGI!

Era ca şi cum ar fi îmbrăţişat întreaga clădire. Apoi făcu un pas în spate, îşi luă avânt şi îşi propti umărul în suportul de colţ. Construcţia se prăbuşi asemenea unui castel făcut din beţe de chibrit şi, imediat, un nor de gheaţă pulverizată şi aşchii de lemn se ridicară în aer şi fură împrăştiate de-a lungul străzii de o rafală de vânt.

Am izbucnit în urale, în timp ce Bronwyn venea ca o săgeată spre noi, rânjind maniacal, şi înaintând în rafalele de ploaie am îmbrăţişat-o pe rând, cu bucurie. Dar nu dură mult şi ne pieri cheful când conştientizarăm cele întâmplate. Emma se întoarse spre mine şi îmi puse o întrebare la care se gândeau, probabil, toţi trei:

— Jacob, de unde ştia atâtea despre tine strigoiul ăla? Sau despre noi?

— Parcă i-ai spus „doctore”, a intervenit Enoch.

— A fost psihiatrul meu.

— Psihiatru! spuse Enoch. Frumos, n-am ce zice. Nu numai că ne-a vândut unui strigoi, dar îi mai filează şi-o lampă!

— Retrage ce-ai spus! ţipă Emma, îmbrâncindu-l cu violenţă.

Tocmai se pregătea să o îmbrâncească şi el când am

intervenit între ei.

— Terminaţi! am spus, despărţindu-i cu forţa.

M-am întors la Enoch.

— Te înşeli. Nu sunt nebun. El m-a făcut să cred că sunt, deşi, probabil a ştiut, tot timpul că sunt deosebit. Dar ai dreptate în privinţa unui lucru. Chiar v-am trădat. I-am spus poveştile bunicului unui străin.

— Nu e vina ta, zise Emma. N-aveai de unde să ştii că erau adevărate.

— Ba da, cum să nu! ţipă Enoch. Abe i-a povestit totul. I-a arătat chiar şi fotografii cu noi!

— Golan ştia totul despre voi, mai puţin unde sunteţi, am spus. L-am condus drept la voi.

— Dar te-a păcălit, spuse Bronwyn.

— Voiam doar să ştiţi că îmi pare rău.

Emma mă îmbrăţişă.

— Nu-i nimic. Important e că suntem în viaţă.

— Pentru moment, spuse Enoch. Dar maniacul ăla e încă pe-aici şi având în vedere ce repede voia să ne arunce în ghearele animăluţului său de companie, sufletul pustiu, nu m-aş mira să aflu că între timp a găsit bucla şi singur.

— O, Dumnezeule! Ai dreptate! spuse Emma.

— Păi, atunci, ar fi bine să ajungem acolo înaintea lui, am spus.

— Şi înaintea *lui,* adăugă Bronwyn.

Ne-am întors şi am văzut-o că ne arăta cum scândurile rupte ale silozului de gheaţă dărâmat începură să se mişte în mormanul prăbuşit.

— Bănuiesc c-o să ne atace direct şi am cam rămas fără case pe care să le arunc peste el.

Cineva strigă „Fugiţi!”, dar o luaserăm deja la goană, alergând cât puteam de repede spre singurul loc în care sufletul pustiu n-avea cum să ne prindă – spre buclă. Am părăsit oraşul în noaptea întunecată ca smoala, contururile şterse şi albăstrui ale caselor fiind înlocuite de păşunile de pe dealuri, apoi am urcat coama de munte, cu perdele de apă şiroind peste picioarele noastre, transformând poteca într-o adevărată capcană.

Enoch alunecă şi căzu. L-am ridicat şi am alergat mai departe. Ajunşi aproape în vârful muntelui, picioarele lui Bronwyn cedară şi ele şi prietena noastră alunecă şase metri înainte de-a reuşi să frâneze. Împreună cu Emma am alergat s-o ajutăm şi când am apucat-o de braţe, am întors capul şi m-am uitat în urmă, sperând c-o să zăresc monstrul. Dar n-am văzut nimic în afară de ploaia vârtejită, neagră ca cerneala. Talentul meu care consta în descoperirea sufletelor pustii nu mă prea servea în întuneric. Dar în clipa în care am dat să urcăm înapoi, un fulger lung lumină noaptea şi când m-am întors, l-am văzut. Era mult mai jos decât noi, dar urca repede, limbile lui musculoase plonjând în noroi şi propulsându-l spre creasta muntelui ca pe un păianjen.

— *Fugiţi!* am strigat şi am ţâşnit cu toţii pe pantă în jos, mâncând pământul, apoi ne-am aruncat în fund şi am alunecat până când am ajuns pe teren drept şi am putut să o luăm din nou la fugă.

A fulgerat din nou. De data asta, monstrul era şi mai aproape. În ritmul ăsta n-aveam cum să scăpăm de el. Singura noastră speranţă era să-i dejucăm planurile.

— Dacă ne prinde, ne omoară pe toţi, am strigat, dar dacă ne despărţim, va trebui să aleagă. O să încerc să-l atrag pe drumul mai lung şi să scap de el în mlaştină. Voi intraţi în buclă cât puteţi de repede!

— Eşti nebun! strigă Emma. Dacă cineva ar trebui să rămână în urmă, aia ar trebui să fiu eu! Pot să-l învinge cu focul!

— Nu şi pe ploaia asta, am spus, şi mai ales dacă nu-l vezi!

— Nu te las să te sinucizi! strigă Emma.

N-aveam timp de discuţii, aşa că Bronwyn şi Enoch o luară înainte în timp ce eu şi Emma schimbarăm direcţia în speranţa că monstrul ne va urmări, ceea ce se şi întâmplă. Se apropiase destul de mult, aşa că nu mai aveam nevoie de un fulger ca să ştiu unde e; îmi dădeam seama după stomacul strâns.

Alergam umăr la umăr, împiedicându-ne din când în

când pe câmpia brăzdată de urme de roţi şi de şanţuri, pierzându-ne echilibrul şi susţinându-ne ca într-un dans epileptic. Tocmai mă uitam după nişte pietre pe care să le folosesc drept arme când, în întunericul din faţa noastră, a apărut un fel de construcţie – o baracă mică şi dărăpănată, cu ferestre sparte şi fără uşi, pe care, panicat cum eram, n-am recunoscut-o.

— Trebuie să ne ascundem! am spus printre două gâfâituri.

„Dă, Doamne, să fie prost”, mă rugam în timp ce alergam spre casă, „te rog, te rog, te rog, fă să fie prost”. Am făcut un ocol larg, sperând că putem intra fără să ne vadă.

— Stai! ţipă Emma când ajunserăm în spatele barăcii.

Scoase din buzunarul pelerinei o bucată de pânză de tifon de la Enoch şi o înfăşură rapid în jurul unei pietre de pe jos, construind un fel de praştie. O legănă în palme până când luă foc, apoi o aruncă departe de noi. Piatra aterizăundeva prin mlaştină, pâlpâind slab în întuneric.

— Inducerea în eroare a duşmanului, îmi explică, apoi ne-am întors şi ne-am repezit spre întunericul barăcii, la adăpost.

•••

Ne-am strecurat printr-o uşă care atârna în balamale şi am păşit într-o mare de bălegar întunecată şi urât mirositoare. Mi-am dat seama unde eram abia când picioarele ni se afundară cu un lipăit dezgustător.

— Ce-i *asta*? şopti Emma şi, în clipa următoare, pufnitul neaşteptat al unui animal ne făcu să sărim în sus.

Baraca era plină de oi care se adăpostiră aici din cauza nopţii duşmănoase, ca şi noi. După ce ne-am obişnuit cu întunericul, am zărit licărul şters al ochilor lor fixându-ne – erau o mulţime.

— E ce cred că e, nu-i aşa? spuse Emma şi ridică graţios un picior.

— Nu te mai gândi. Hai, vino! Trebuie să ne îndepărtăm de uşa asta.

Am luat-o de mână şi am înaintat spre mijlocul încăperii, şerpuind prin labirintul de animale sperioase care se fereau de atingerea noastră. Ne-am croit drum cu greu printr-un coridor îngust şi am ajuns într-o cameră cu o fereastră care avea rama întreagă şi era încuiată, lucru pe care nu-l puteam spune despre celelalte încăperi. Ne-am lipit de peretele din colţul cel mai îndepărtat de uşă, am îngenuncheat şi am tras cu urechea, ascunşi în spatele unor oi agitate.

Am încercat să nu stăm chiar în bălegar, dar n-aveam cum să-l evităm. După un minut de stat şi holbat în întuneric, am început să disting contururile obiectelor din cameră. Am văzut lăzi şi cutii puse unele peste altele într-un colţ şi pe peretele din spatele nostru atârnau o mulţime de unelte ruginite. Am încercat să găsesc una suficient de ascuţită cât să poată fi folosită drept armă. Am zărit ceva ce semăna cu o foarfecă imensă, aşa că m-am ridicat şi am apucat-o.

— Ai de gând să tunzi nişte oi? mă întrebă Emma.

— E mai bine decât nimic.

În clipa în care mă pregăteam să o dau jos din cui, în faţa geamului se auzi un zgomot. Oile behăiră speriate şi o limbă lungă şi neagră pătrunse prin rama goală. M-am lăsat în jos cât am putut de încet. Emma îşi acoperi gura cu palma ca să nu se audă că respiră.

Limba se învârti prin încăpere ca un periscop cercetând parcă aerul. Din fericire ne-am ascuns în cea mai împutită încăpere de pe insulă. Probabil că mirosul oilor a reuşit să acopere mirosurile noastre, pentru că, după un timp, făptura păru că se dă bătută şi se retrase de la geam. I-am auzit paşii îndepărtându-se.

Emma îşi luă mâna de la gură şi scoase un şuier înfiorat.

— Cred c-a muşcat momeala, şopti.

— Vreau să ştii un lucru – dacă scăpăm de aici, o să rămân.

Mă prinse de mână.

— Vorbeşti serios?

— Nu pot să mă întorc acasă. Nu, după tot ce s-a

întâmplat. Oricum, sunt dator să vă ajut. Şi încă şi mai mult. Eraţi în perfectă siguranţă până să apar eu.

— Dacă trecem cu bine peste asta, spuse Emma sprijinindu-se de mine, atunci n-o să am niciun regret.

Şi în clipa următoare, un magnet ciudat ne apropie capetele, dar chiar când ne-am lipit buzele, liniştea fu spulberată de nişte vaiete şi behăituri îngrozite din încăperea alăturată. Ne-am despărţit şi oile din jurul nostru au început să se agite, speriate de sunetul înfiorător, sărind una peste alta şi lipindu-ne de perete.

Se pare că bestia nu era atât de proastă cum am crezut.

O auzeam cum se apropie de noi prin casă. Nu mai aveam scăpare – în caz că avusesem vreodată –, aşa că ne-am afundat în balega împuţită şi ne-am rugat să treacă pe lângă noi.

Şi atunci am mirosit-o. Puţea şi mai rău decât restul casei şi am simţit că s-a oprit tocmai pe pragul camerei în care eram. Oile se retraseră imediat de lângă uşă, adunându-se ca un banc de peşti şi împingându-ne spre perete cu atâta forţă, încât nu mai puteam respira. Ne-am ţinut unul de altul, dar n-am îndrăznit să scoatem niciun sunet şi preţ de o secundă incredibil de încordată, am auzit doar behăitul oilor şi tropăitul copitelor. Apoi se auzi încă un urlet răguşit, brusc şi disperat, dar se stinse la fel de brusc cum irupsese, întrerupt de un pocnet sinistru de os frânt. Am ştiut fără să fiu nevoit să mă uit că o oaie tocmai fusese ruptă în două.

Haosul puse stăpânire pe tot. Animalele panicate ricoşară una în alta, aruncându-ne de perete de atâtea ori încât am ameţit. Vietatea scoase un ţipăt asurzitor şi începu să ridice oile una după alta, apropiindu-le de maxilarele sale băloase, muşcând din fiecare de le ţâşni sângele şi azvârlindu-le apoi ca un rege lacom la un ospăţ medieval. Aşa se apropie de noi – ucigând iar şi iar. Eram paralizat de frică. Tocmai de aceea, nu prea ştiu cum să explic ce s-a întâmplat în clipa următoare.

Instinctul îmi urla să rămân unde sunt, ascuns, să mă afund şi mai mult în balegă, dar apoi, un gând distinct se

concretiză în toată panica aceea – *n-o să permit aşa ceva, să murim într-o cloacă* – şi am împins-o pe Emma după oaia cea mai mare pe care am văzut-o, apoi am ţâşnit spre uşă.

Uşa era închisă şi se afla la vreo trei metri de mine. În plus, eram despărţiţi de o grămadă de animale, dar am reuşit să-mi croiesc drum printre ele ca un fundaş dintr-o echipă de fotbal american. Am lovit uşa cu umărul. Se deschise trântind-o de perete.

Am ieşit în ploaie împleticindu-mă şi am strigat din toţi rărunchii:

— Prinde-mă, pocitule!

Ştiam că am reuşit să-i atrag atenţia pentru că scoase un urlet înfiorător şi oile năvăliră pe uşă pe lângă mine. Am încercat să mă ţin în picioare şi când m-am asigurat că a pornit după mine şi nu după Emma, am luat-o la fugă spre mlaştină.

Îl simţeam în spatele meu. Chiar dacă alergam destul de repede, foarfeca rămăsese la mine – nu reuşeam să mă conving să-i dau drumul – şi când picioarele mi se afundară în pământ, am ştiut că am ajuns la mlaştină.

Sufletul pustiu se apropiase de mine de două ori, suficient cât să-mi plesnească spatele cu limbile şi chiar în clipa în care am crezut c-o să-mi prindă capul într-un lasou şi o să-l strângă până când o să crape, s-a împiedicat de două ori şi a rămas în urmă. Am reuşit să ajung întreg la mlaştină doar pentru că ştiam unde să pun piciorul; mulţumită Emmei, aş fi putut parcurge drumul şi într-o noapte fără lună, pe un uragan mai mic.

M-am căţărat pe movila pe care se afla tumulul, mi-am croit drum spre intrarea clădită din pietre şi m-am aruncat înăuntru. Era întuneric beznă, dar nu conta – important era să ajung în galerie, după care aveam să fiu în siguranţă. M-am târât în patru labe pentru că până şi statul în picioare mi-ar fi luat prea mult timp, lucru destul de preţios. Mă aflam la jumătatea drumului şi mă simţeam aproape optimist în privinţa şanselor mele de supravieţuire când, dintr-odată, n-am mai putut să înaintez. Una dintre

limbi îmi prinsese glezna.

Sufletul pustiu se agăţase cu două limbi de cheia bolţii de la gura tunelului, ceea ce a creat un fel de efect de pârghie împotriva nămolului şi a acoperit intrarea cu tot corpul ca un capac pe un borcan. Cea de-a treia limbă m-a rostogolit spre el; eram ca un peşte prins în cârlig.

Am încercat să frânez sprijinindu-mă în mâini, dar degetele mi-au alunecat pe pietriş. M-am întors pe spate şi mi-am înfipt unghiile de la mâna liberă în pământ, dar alunecam prea repede. Am încercat să tai limba cu foarfecă, dar era prea musculoasă şi tare, ca o funie împletită din tendoane care se ondulau, iar foarfeca mea era boantă. Am strâns ochii cât am putut. Nu voiam să fie gura lui căscată ultimul lucru pe care-l văd înainte să mor, aşa că am strâns foarfeca din faţa mea cu ambele mâini. Timpul păru să se extindă, cum auzisem că se întâmpla când oamenii aveau accidente de maşină sau de tren sau se prăbuşeau în gol cu avionul, şi m-am trezit că mă ciocnesc cu toată greutatea corpului de monstru.

Mi s-a întretăiat respiraţia şi l-am auzit cum începe să urle. Am zburat din tunel amândoi şi ne-am rostogolit de pe movila pe care era construit tumulul drept în mlaştină. Când am deschis ochii din nou am văzut că foarfeca se înfipsese până la mâner în orbitele bestiei. Urla ca zece porci jugăniţi, învârtindu-se şi aruncându-se dintr-o parte în alta în noroiul umflat de ploaie, vărsând el însuşi un şiroi negru de lichid vâscos, umplând mânerele ruginite ale foarfecii.

Simţeam că e pe moarte, că se scurge viaţa din el şi limba îşi slăbea strânsoarea în jurul gleznei mele. Am simţit schimbarea şi în mine, muşchii strânşi ai stomacului relaxându-se încet. Până la urmă, creatura rămase înmărmurită şi începu să se împuţineze, capul dispărându-i în mâzgă, o pată de sânge întunecat fiind singurul indiciu că trecuse pe acolo.

Mlaştina începu să mă tragă în jos simţitor. Cu cât mă luptam mai disperat, cu atât părea să mă vrea mai mult. Ce descoperire ciudată am fi fost amândoi peste vreo mie

de ani, mi-am spus, conservaţi împreună în turbă!

Am încercat să vâslesc spre pământ solid, dar n-am reuşit decât să mă afund şi mai tare. Noroiul păru că începe să se urce peste mine, ridicându-se peste braţele şi pieptul meu, strângându-mi gâtul ca un lasou.

Am strigat după ajutor şi, în mod miraculos, ajutorul apăru în forma unui licurici, cel puţin aşa mi s-a părut la prima vedere, care pâlpâi în timp ce zbură spre mine. Apoi am auzit-o pe Emma strigându-mă şi i-am răspuns.

În nămol ateriză o creangă. Am apucat-o şi Emma a început să tragă de ea. Când în sfârşit am ieşit din mlaştină tremuram prea tare ca să stau în picioare. Emma se lăsă jos lângă mine şi eu m-am prăbuşit în braţele ei.

„L-am omorât", mi-am spus, „chiar l-am omorât." Eram prea preocupat să-mi fie frică şi nici prin cap nu mi-ar fi trecut c-aş putea să *omor* vreunul!

Asta mă făcu să mă simt puternic. Acum puteam să mă apăr singur. Ştiam că n-o să fiu niciodată la fel de puternic ca bunicul meu, dar nu mai eram nici pămpălău. Puteam să-i *omor.*

Am vrut să aud cum sună.

— E mort. L-am *omorât.*

Am izbucnit în râs. Emma mă îmbrăţişă, lipindu-şi obrazul de al meu.

— Ştiu c-ar fi fost mândru de tine, spuse.

Ne-am sărutat şi a fost blând şi frumos, ploaia picurându-ne de pe nas şi curgând caldă în gurile noastre întredeschise. Emma se dezlipi de mine – prea devreme – şi şopti:

— Apropo de ce-ai spus mai devreme – chiar ai vorbit serios?

— O să rămân, am spus. Dacă Miss Peregrine o să mă lase.

— O să te lase. O s-o conving eu.

— Dar înainte să ne batem capul cu asta, hai să-l găsim pe psihiatrul meu şi să-i luăm arma.

— Aşa e, spuse Emma şi expresia de pe faţa ei se înăspri. N-avem timp de pierdut.

•••

Am lăsat ploaia în urmă şi am ieşit la lumină într-un loc plin de fum şi de zarvă. Bucla nu se resetase încă şi mlaştina era ciupită de cratere lăsate de bombe, cerul era împânzit de avioane care vâjâiau, pereţii de flăcări portocalii mărşăluind spre un şir de copaci din depărtare. Tocmai mă pregăteam să-i sugerez Emmei să aşteptăm până când azi se transformă în ieri şi toate astea dispăreau înainte să traversăm mlaştina spre casă, când am fost cuprins de două braţe vânjoase.

— Sunteţi teferi! strigă Bronwyn.

Era însoţită de Enoch şi de Hugh şi când s-a dat la o parte, băieţii s-au apropiat să dea mâna cu mine şi să mă cerceteze din cap până-n picioare.

— Îmi pare rău că te-am numit trădător, spuse Enoch. Mă bucur că n-ai murit.

— Şi eu, am răspuns.

— Eşti întreg? mă întrebă Hugh măsurându-mă din cap până în picioare.

— Am două braţe şi două picioare, am spus scuturându-mi membrele ca să demonstrez că sunt întregi. Şi nu trebuie să vă temeţi de arătarea aia. Eu şi Emma am omorât-o.

— O, las-o baltă cu modestia! spuse Emma cu mândrie. *Tu* ai omorât-o singur.

— Genial, spuse Hugh, dar nici el, nici ceilalţi doi nu schiţară un zâmbet.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Staţi aşa. De ce nu sunteţi în casă? Unde este Miss Peregrine?

— A dispărut, spuse Bronwyn cu buzele tremurânde. Cu tot cu Miss Avocet. Le-a răpit pe amândouă.

— O, Doamne! exclamă Emma. Am ajuns prea târziu!

— A intrat cu o armă, spuse Hugh studiind solul. A încercat s-o ia ostatică pe Claire, dar l-a muşcat cu gura aia de la ceafă, aşa că m-a prins pe mine. Am încercat să mă opun, dar mi-a dat cu arma în cap.

Se atinse pe după ureche şi degetele i se pătară de sânge.

— I-a încuiat pe toţi în pivniţă şi a spus că dacă directoarea şi Miss Avocet nu se prefac în păsări o să-mi mai facă o gaură în cap. Aşa că s-au supus şi el le-a băgat pe amândouă într-o colivie.

— Avea o colivie? întrebă Emma.

Hugh dădu din cap.

— Da, una mică, aşa că n-aveau loc să facă nimic, să se transforme din nou sau să zboare. Am zis gata, mă împuşcă, dar m-a aruncat în pivniţă lângă ceilalţi şi a fugit cu păsările.

— Aşa i-am găsit când am intrat, spuse supărat Enoch. Se ascundeau ca o adunătură de laşi.

— Ba nu ne ascundeam! ţipă Hugh. El ne-a închis! Era în stare să ne împuşte!

— Lăsaţi asta, se răţoi Emma. Unde a fugit? De ce nu l-aţi urmărit?!

— Nu ştim unde s-a dus, spuse Bronwyn. Am sperat că poate l-aţi văzut voi.

Hugh scoase ceva de sub cămaşă. Era o fotografie mică.

— Mi-a îndesat asta în buzunar când a ieşit. A zis că dacă încercăm să-l urmărim, o să se întâmple exact ce e în poză.

Bronwyn îi smulse poza lui Hugh.

— O, spuse uimită. E Miss Raven[22]?

— Cred că-i Miss Crow[23,] spuse Hugh frecându-şi faţa cu mâinile.

— Gata, sunt ca şi moarte, gemu Enoch. Ştiam că va veni şi ziua asta!

[22] *Corb* în engleză.
[23] *Cioară* în engleză.

CAW CAW CAW

— N-ar fi trebuit să plecăm de acasă, spuse Emma abătută. A avut dreptate Millard.

O bombă căzu undeva în capătul îndepărtat al mlaştinii, explozia ei estompată fiind urmată de o ploaie abia perceptibilă, de zoaie scoase de sub pământ.

— Staţi o secundă, am spus. În primul rând, n-avem de unde să ştim că pasărea asta e Miss Crow sau Miss Raven. Poate e o cioară oarecare. Şi dacă Golan voia să le omoare pe Miss Peregrine şi Avocet, de ce s-a mai obosit să le răpească? Dacă ar fi vrut să le vadă moarte, le-ar fi omorât până acum.

M-am întors spre Emma.

— Şi dacă n-am fi plecat, am fi rămas închişi în pivniţă cu ceilalţi şi sufletul pustiu s-ar plimba bine-mersi şi-acum!

— Nu încerca să mă binedispui! spuse. E vina *ta* că s-au întâmplat toate astea!

— Acum zece minute ziceai că eşti *fericită!*

— Acum zece minute Miss Peregrine nu era încă răpită!

— Terminaţi odată! spuse Hugh. Acum trebuie să ne concentrăm pe faptul că Pasărea a dispărut şi că trebuie s-o găsim!

— Bine, am spus, haideţi să ne gândim! Să zicem c-aveţi dreptate. Unde ar duce nişte ymbryne răpite?

— Depinde de ce vrea să facă cu ele, spuse Enoch. Şi problema e că tocmai asta nu ştim.

— Mai întâi trebuie să le ducă de pe insulă, spuse Emma. Aşa că are nevoie de o ambarcaţiune.

— Dar de pe *care* insulă? întrebă Hugh. Asta din buclă sau cea din afara ei?

— Cea din afara ei e devastată de o furtună, am spus. N-ai cum să pleci prea departe cu un vas de acolo.

— Atunci înseamnă că încă e pe partea noastră, spuse Emma şi începu să pară mai încrezătoare. De ce mai căscăm gura aici? Haideţi la docuri!

— S-ar *putea* să fie la docuri, spuse Enoch. Asta dacă n-a plecat deja. Şi chiar dacă n-a plecat şi poate reuşim să-l găsim pe întunericul ăsta, fără să ne lăsăm ciuruiţi de şrapnele pe drum, trebuie să ne gândim şi la arma aia a

lui. Chiar aţi luat-o razna cu toţii? Preferaţi s-o ştiţi răpită pe Pasăre – sau vreţi să vedeţi cum o împuşcă de faţă cu noi?

— Bine, perfect! exclamă Hugh. Haideţi să renunţăm de tot şi să plecăm acasă, nu vreţi? Cine vrea o ceaşcă fierbinte de ceai înainte de culcare? De fapt, ce dracu', dacă tot nu-i Pasărea pe-aici, haideţi mai bine să fierbem nişte grog!

Izbucni în plâns şi începu să se şteargă la ochi.

— Cum poţi s-o laşi baltă şi nici să nu încerci, după câte a făcut pentru noi?

Dar înainte ca Enoch să apuce să-i răspundă, am auzit o voce strigându-ne dinspre potecă. Hugh păşi în faţă mijind ochii, dar după câteva secunde, expresia i se schimbă.

— E Fiona, spuse.

Până atunci n-am mai auzit-o să scoată niciun sunet. Nu reuşeam să distingem ce spune din cauza avioanelor şi a exploziilor îndepărtate, aşa că am luat-o la trap spre mlaştină.

Când am ajuns la potecă abia mai reuşeam să respirăm şi Fiona răguşise şi ea de la atâta ţipat. Privirea ei părea la fel de răvăşită ca părul. Începu să ne tragă spre oraş de îndată ce am ajuns, ţipând atât de frenetic pe accentul ăla irlandez al ei, încât niciunul dintre noi nu reuşi să desluşească ce spune. Hugh o prinse de umeri şi îi spuse s-o ia mai uşor.

Fiona trase aer în piept, tremurând ca varga, apoi arătă în spatele ei.

— Millard s-a luat după el! spuse. Era ascuns atunci când individul ne-a încuiat în pivniţă şi când a fugit, Millard l-a urmărit!

— Încotro s-au dus? am întrebat-o.

— Avea o barcă.

— Vedeţi! strigă Emma. S-a dus spre docuri!

— Nu, spuse Fiona, mă refeream la barca *ta.* Cea despre care crezi că n-a aflat nimeni, cea pe care o ţii pe plaja aia mică a ta. A plecat cu colivie cu tot şi a tot vâslit în cerc, dar nivelul apei a crescut prea mult şi atunci a tras lângă

stânca pe care e farul. E şi acum acolo.

Am alergat spre far mâncând pământul. Când am ajuns la stâncile din faţa lui, i-am găsit pe ceilalţi copii pe un petic de pământ, într-un lan de rogoz des de pe marginea ţărmului.

— Lăsaţi-vă jos! şuieră Millard.

Ne-am aruncat în genunchi şi am început să ne târâm spre ei. Ceilalţi stăteau ghemuiţi la distanţă mică unul de celălalt, ascunşi în iarbă, uitându-se pe furiş, pe rând, spre far. Păreau loviţi de suflul unei explozii – mai ales cei mici – de parcă n-ar fi înţeles încă în întregime coşmarul care se desfăşura în faţa lor. Încă nu conştientizaseră că supravieţuiserăm şi noi unui coşmar.

M-am târât prin iarbă până la marginea promontoriului şi am aruncat o privire. Dincolo de locul în care se afla epava scufundată, se vedea canoea Emmei legată de nişte stânci. Nici urmă de Golan şi de ymbryne.

— Ce face acolo? am întrebat.

— Nu putem decât să dăm cu presupusul, răspunse Millard. Aşteaptă pe cineva care să-l ia de acolo sau să se retragă mareea ca să poată pleca în larg.

— În bărcuţa aia a mea? întrebă Emma pe un ton neîncrezător.

— Cum spuneam, nu putem decât să ne dăm cu părerea.

Se auziră trei pocnete asurzitoare, într-o succesiune rapidă şi cerul deveni portocaliu. Ne aruncarăm cu toţii la pământ.

— Aici nu cade nicio bombă de obicei, Millard? întrebă Emma.

— Cercetarea mea se rezumă la comportamentul oamenilor şi al animalelor, răspunse acesta. Nu şi la cel al bombelor.

— Şi ce mult ne ajută asta acum! spuse Enoch.

— Mai aveţi vreo barcă ascunsă pe-aici? am întrebat-o pe Emma.

— Mă tem că nu, spuse ea. Va trebui să înotăm până acolo.

— Să înotăm ca să ce? spuse Millard. Ca să fim ciuruiţi?

— O să găsim noi o soluţie, răspunse Emma.

Millard oftă.

— O, ce drăguţ! Sinucidere improvizată.

— Ei, bine? spuse Emma şi se uită pe rând la fiecare dintre noi. Are cineva o idee mai bună?

— Dac-aş avea soldăţeii… începu Enoch.

— S-ar face praf în apă, zise Millard.

Enoch lăsă capul în jos descumpănit. Ceilalţi nu scoaseră niciun sunet.

— Atunci s-a votat, spuse Emma. Cine vine cu mine?

Am ridicat mâna. Bronwyn la fel.

— O să aveţi nevoie de cineva care să nu poată fi văzut de strigoi, spuse Millard. Luaţi-mă şi pe mine!

— Patru sunt suficienţi, spuse Emma. Sper că ştiţi să înotaţi bine.

Dar nu mai aveam timp să ne răzgândim sau să ne luăm rămas-bun. Ceilalţi ne urară noroc, şi duşi am fost.

Ne-am aruncat pelerinele negre şi am înaintat sărind prin iarbă cu spatele îndoit ca membrii unei trupe speciale, până când am ajuns la poteca ce ducea spre plajă. Am alunecat până jos pe fund, urmaţi de mici avalanşe de nisip care ni se scurgeau pe picioare şi în pantaloni.

Dintr-odată, deasupra capetelor noastre se auzi un zgomot infernal, de parcă cineva ar fi pornit la unison cincizeci de drujbe. Ne-am aruncat la pământ în timp ce avioanele treceau uruind deasupra noastră, vântul biciuindu-ne părul şi stârnind o furtună de nisip. Am strâns din dinţi, aşteptându-mă să fim sfâşiaţi de o bombă. Dar nu s-a auzit nimic.

Am mers mai departe. Când am ajuns pe plajă, Emma ne-a adunat în jurul ei.

— Între plajă şi far se află o epavă. Urmaţi-mă până acolo! Nu scoateţi capul din apă. Nu trebuie să fie la vedere. Când ajungem la epavă, îl căutăm pe omul nostru şi pasul următor îl hotărâm acolo, pe loc.

— Haideţi să ne recuperăm ymbrynele! spuse Bronwyn.

Ne-am târât spre valurile spumegânde şi ne-am scufundat încet până la mijloc în apa rece. La început n-a

fost deloc greu, dar cu cât înaintam, cu atât curentul ne împingea mai mult înapoi. Deasupra noastră se auzi încă un avion care stârni un vârtej de vapori de apă înţepători.

Abia mai respiram când am ajuns la epavă. Ne-am agăţat de carcasa ruginită, cu capetele abia scoase din apă, şi ne-am holbat la farul şi la insula mică şi pustie care îl susţinea, dar nici urmă de psihoterapeutul meu năbădăios. Pe cer plutea o lună plină, razele ei pătrunzând când şi când printre norii de fum formaţi după explozii, părând o copie fantomatică a luminii farului.

Ne-am împins ţinându-ne de epavă până când am ajuns la capătul ei, la vreo patruzeci de metri de stâncile pe care se afla farul.

— Uitaţi la ce m-am gândit, spuse Emma. Tipul a văzut cât de tare e Wyn, aşa că ea se află în cel mai mare pericol. Jacob şi cu mine îl căutăm pe Golan şi încercăm să-i atragem atenţia, în timp ce Wyn se strecoară prin spatele lui şi-i dă o măciucă în cap. Între timp, Millard şuteşte colivia. Reclamaţii, ceva?

Drept răspuns, se auzi o împuşcătură. La început nu ne-am dat seama ce a fost – nu sunase ca bubuiturile puternice, îndepărtate, pe care le auzisem – fusese mai degrabă *o pocnitură* decât o *bubuitură* – şi abia când am auzit-o pe a doua, urmată de un pleoscăit de undeva din apropiere, ne-am dat seama că e Golan.

— Retragerea! strigă Emma şi în clipa următoare ne-am ridicat din apă şi am luat-o la fugă de-a lungul carenei până când dispăru de sub picioarele noastre, şi atunci ne-am aruncat în valurile din spatele ei. După o secundă ne ridicarăm cu toţii ca boabele unui ciorchine, gâfâind.

— Deci cam asta a fost cu luatul prin surprindere! spuse Millard.

Golan nu mai trăgea, dar îl vedeam stând de pază lângă uşa farului, cu arma în mână.

— O fi el un ticălos nenorocit, dar nu-i prost, spuse Bronwyn. Ştia c-o să venim după el.

— Nu, acum nu-l mai putem lua prin surprindere! spuse Emma lovind apa cu palmele. O să ne ciuruie ca pe nişte

site!

Millard făcu un pas pe epavă.

— Nu poate să împuşte ceva ce nu vede. O să mă duc eu.

— În ocean nu eşti invizibil, prostănacule, spuse Emma şi avea dreptate – în locul în care se afla Millard se legăna proiecţia unui trunchi format din apă.

— Sunt mai invizibil decât tine, răspunse el. Oricum, l-am urmărit până aici pe toată insula, dar nu pare să se fi prins. Cred că pot să mai fac vreo două sute de metri.

Era greu să-l contrazici, având în vedere că singurele noastre alternative erau să ne dăm bătuţi sau să dăm peste o ploaie de gloanţe.

— Bine, spuse Emma. Dacă chiar crezi c-o să reuşeşti.

— Cineva trebuie să joace rolul eroului, răspunse el şi se îndepărtă păşind pe carena navei.

— Celebrele „ultime cuvinte”, am bâiguit.

În zarea înecată în fum, Golan îngenunche în pragul uşii farului şi ţinti, întinzând arma prin grilaj.

— Ai grijă! am strigat, dar era prea târziu.

Se auzi o împuşcătură. Millard ţipă.

Ne-am căţărat cu toţii pe epavă şi am alergat spre el. Eram absolut convins că mai era puţin şi aveam să încasez şi eu un glonţ şi pentru o clipă am crezut că pleoscăitul din apa de la picioarele noastre provenea de la ploaia de gloanţe. Dar apoi împuşcăturile se opriră – *probabil că reîncarcă,* mi-am zis – şi am căpătat câteva clipe de răgaz.

Millard îngenunchease în apă buimăcit şi sângele îi şiroia pe trunchi. Era prima oară când îi vedeam cu adevărat forma corpului, pictat în roşu.

Emma îl apucă de braţ.

— Millard! Eşti bine? Spune ceva!

— Trebuie să-mi cer scuze, zise Millard. Se pare că m-am lăsat împuşcat.

— Trebuie să oprim sângerarea! spuse Emma. Trebuie să-l ducem înapoi, pe mal!

— Prostii, spuse Millard. Omul ăla n-o să vă lase să vă mai apropiaţi de el în veci. Întoarceţi-vă acum, altfel o pierdem pe Miss Peregrine.

Mai răsunară câteva împuşcături. Un glonţ îmi trecu şuierând pe lângă ureche.

— Pe aici! strigă Emma. Aruncaţi-vă în apă!

La început nu înţelegeam la ce se referea – ne aflam la treizeci de metri de capătul epavei –, dar în clipa următoare am văzut încotro alerga. Era gaura neagră din carenă, uşa de la magazia navei.

L-am ridicat pe Millard cu Bronwyn şi am alergat după ea. În jurul nostru, gloanţele cilindrice se înfipseră în carenă cu un dangăt metalic. Suna ca atunci când tragi şuturi într-o ladă de gunoi.

— Ţine-ţi respiraţia, i-am spus lui Millard când am ajuns la magazie, apoi am sărit în apă cu picioarele înainte.

Am coborât câţiva metri ţinându-ne de scară şi ne-am oprit, agăţaţi de ea. Am încercat să ţin ochii deschişi, dar apa sărată mă ustura prea tare. Simţeam în apă gustul sângelui lui Millard.

Emma îmi înmână tubul prin care să pot respira, pe care apoi l-am dat şi celorlalţi. Eram epuizat de la atâta alergat, aşa că aerul pe care-l trăgeam o dată la câteva secunde nu-mi ajungea. Mă durea în piept şi am început să ameţesc.

Cineva mă trase de tricou. *Hai sus!* Am urcat încet, ţinându-mă de scară, şi în clipa următoare, eu, Bronwyn şi Emma ne-am ridicat la suprafaţă, doar cât să putem respira şi schimba câteva cuvinte, în timp ce Millard rămase sub apă, în siguranţă, fără a fi nevoit să împartă tubul cu noi.

Vorbeam în şoaptă, cu ochii pe far.

— Nu putem rămâne aici, spuse Emma. Millard va sângera până va muri.

— S-ar putea să ne ia vreo douăzeci de minute să-l ducem la mal, am spus. Poate să moară şi pe drum.

— Nu ştiu ce altceva să fac!

— Farul e aproape, spuse Bronwyn. Îl ducem acolo.

— Atunci o să sângerăm cu *toţii* până murim, am spus, o să aibă grijă Golan de asta!

— Nu, n-o s-o facă, răspunse Bronwyn.

— De ce? Eşti cumva din vreun material antiglonţ?

— Poate, răspunse misterios Bronwyn, apoi trase aer în piept şi dispăru pe lângă scară.

— Ce tot spune acolo? am întrebat.

Emma părea îngrijorată.

— Habar n-am. Dar orice ar fi, ar face bine să se grăbească.

M-am uitat în jos ca să văd ce face Bronwyn, dar l-am văzut doar pe Millard, agăţat de scara de sub noi, înconjurat de nişte luminiţe scânteietoare ciudate. Apoi am simţit carena cutremurându-se sub picioarele mele şi o clipă mai târziu, Browyn ieşea la suprafaţă cu o bucată de metal dreptunghiulară, în jur de doi pe un metru jumate, cu un geam rotund, nituit într-un capăt. Smulsese din balamale uşa magaziei.

— Şi ce-ai de gând cu chestia aia? întrebă Emma.

— O să mă duc la far, răspunse Bronwyn.

Apoi se ridică şi ţinu uşa în faţa ei ca pe un scut.

— O să te împuşte, Wyn! ţipă Emma şi imediat se auzi o împuşcătură – şi glonţul ricoşă de pe uşă.

— Extraordinar! am spus. E o uşă blindată!

Emma râse.

— Wyn, ai o minte sclipitoare!

— Millard poate să se agaţe de spatele meu, spuse aceasta. Voi, ceilalţi, rămâneţi puţin mai în spate.

Emma îl scoase pe Millard din apă şi-i puse braţele în jurul gâtului lui Bronwyn.

— E nemaipomenit acolo jos, spuse Millard. Emma, de ce nu mi-ai povestit niciodată despre îngerii ăia?

— Care îngeri?

— Îngerii ăia frumoşi, verzi, care trăiesc acolo.

Tremura şi vorbea cu o voce visătoare.

— Drăguţii de ei, s-au oferit să mă ducă în rai.

— Nimeni nu se duce în rai deocamdată, spuse Emma vizibil îngrijorată. Tu ţine-te de Bronwyn, bine?

— Foarte bine, spuse Millard pe un ton inexpresiv.

Emma îl lipi pe Millard de spatele lui Bronwyn ca să nu alunece. M-am postat în spatele Emmei, asigurând ariergarda trenuleţului nostru neconvenţional şi am

început să înaintăm cu greu spre far, păşind pe carena epavei.

Eram ditamai ţinta şi Golan începu să-şi golească imediat cartuşele, trăgând spre noi. Sunetul gloanţelor care ricoşau de pe uşă era asurzitor – dar şi reconfortant, în acelaşi timp –, însă după vreo douăsprezece împuşcături, Golan se opri. Nu eram o fire atât de optimistă încât să cred că rămăsese fără gloanţe.

Ajungând la capătul epavei, Bronwyn ne conduse cu grijă spre larg, ţinând uşa masivă în faţa noastră. Trenuleţul nostru se transformă într-un rând de copii care înotau câineşte îngrămădiţi în spatele ei. Emma vorbea încontinuu cu Millard în timp ce dădeam din mâini şi din picioare, forţându-l să răspundă la tot felul de întrebări ca să nu-şi piardă cunoştinţa.

— Millard! Cine e primul ministru?

— Winston Churchill, spuse. Ai luat-o razna?

— Cum se numeşte capitala Burmei?

— Dumnezeule! Habar n-am. Rangoon.

— Bine! Şi ziua ta când e?

— Nu vrei să termini cu ţipatul şi să mă laşi să sângerez liniştit?

Nu ne luă mult să parcurgem distanţa scurtă dintre epavă şi far. În timp ce Bronwyn împinse uşa cu umărul şi se căţără pe stânci, Golan mai trase câteva focuri al căror impact o dezechilibrară pe Bronwyn. Apucarăm să ne ghemuim în spatele ei, dar Bronwyn se clătină şi era cât pe-aci să alunece pe stânci; greutatea ei şi cea a uşii ne-ar fi strivit sigur. Emma îşi puse mâinile pe mijlocul lui Bronwyn şi o împinse, şi până la urmă, atât Bronwyn, cât şi uşa se bălăbăniră înainte, spre uscat. Ne-am grăbit s-o ajungem din urmă în grup compact, tremurând în aerul răcoros al nopţii.

Stâncile pe care era construit farul nu erau mai late de patruzeci şi cinci de metri, dar alcătuiau, practic, o insulă în miniatură. La baza ruginită a farului se vedeau cam o duzină de trepte din piatră care conduceau spre o uşă deschisă în cadrul căreia Golan stătea cu pistolul aţintit

exact asupra noastră.

Am riscat şi am tras cu ochiul prin hublou. Ţinea o colivie mică într-o mână, în care dădeau din aripi două păsări, atât de înghesuite una într-alta încât nici nu reuşeai să le deosebeşti.

Un glonţ trecu fluierând pe lângă mine. M-am ferit.

— Le împuşc pe amândouă dacă vă apropiaţi mai mult! strigă Golan şi scutură colivia.

— Minte, am spus. Are nevoie de ele.

— N-ai de unde să ştii asta, spuse Emma. Nu uita că-i lipseşte o doagă.

— N-avem cum să nu facem *nimic.*

— Pe el! exclamă Bronwyn. N-o să ştie ce să facă. Dar dacă vrem să meargă, trebuie s-o facem ACUM!

Şi înainte de-a apuca să cântărim propunerea ei, Bronwyn o luă la fugă spre far. N-aveam de ales, trebuia s-o urmăm – doar ducea scutul nostru –, dar nu trecu mai mult de o secundă şi gloanţele se ciocniră de uşă şi fărâmiţară pietrele din jurul picioarelor noastre.

Era ca şi cum ne-am fi ţinut de un tren care mergea cu viteză maximă. Bronwyn era înspăimântătoare: urla ca un barbar, venele de la gât i se umflaseră şi era mânjită pe braţe şi pe spate de sângele lui Millard. În momentul ăla mă bucuram că nu mă aflam pe partea cealaltă, dincolo de uşă.

Ajunşi în apropierea farului, Bronwyn răcni:

— Ascundeţi-vă în spatele peretelui!

Eu şi Emma l-am apucat pe Millard şi am luat-o la stânga ca să ne adăpostim după capătul îndepărtat al farului. Bronwyn ridică uşa deasupra capului şi o aruncă spre Golan în timp ce alergam.

Se auzi un bubuit asurzitor, urmat imediat de un urlet şi, câteva secunde mai târziu, Bronwyn ni se alătură în spatele zidului, îmbujorată şi gâfâind.

— Cred că l-am nimerit! spuse entuziasmată.

— Şi păsările? o întrebă Emma. La ele te-ai gândit?

— Le-a scăpat din mână. Sunt tefere.

— Poate n-ar fi stricat să ne întrebi şi pe noi înainte să o

iei razna şi să rişti vieţile tuturor! zbieră Emma.

— Linişte! am şuierat.

Am auzit un scârţâit metalic.

— Ce-a fost asta?

— Urcă scările, spuse Emma.

— Ar fi bine să fugiţi după el, croncăni răguşit Millard.

Ne-am uitat la el surprinşi. Era rezemat de perete.

— Nu înainte de a ne ocupa de tine, am spus. Cine ştie să facă un garou?

Bronwyn se aplecă şi rupse o bucată din pantalonii ei.

— Eu, spuse. Îi opresc eu hemoragia, voi duceţi-vă după strigoi! L-am pocnit bine de tot, dar nu suficient. De data asta nu-l lăsaţi să-şi mai recapete suflul.

M-am întors spre Emma.

— Eşti pregătită?

— Da, dacă pot să-i topesc faţa aia, atunci, clar, sunt pregătită, spuse şi nişte arcuri mici de foc începură să pulseze între mâinile ei.

•••

Ne-am căţărat peste uşa magaziei care zăcea îndoită pe scări, unde aterizase, şi am intrat în far. Clădirea adăpostea o singură încăpere îngustă şi foarte înaltă – o casă a scărilor uriaşă, de fapt –, dominată de o scară-schelet, care urca în spirală de la podea până la un palier din piatră, având peste treizeci de metri înălţime. Am auzit paşii lui Golan care urca scările ţopăind, dar era prea întuneric ca să ne dăm seama cât mai avea până în vârf.

— Îl vezi? am întrebat-o pe Emma, aruncând o privire în sus spre capătul ameţitor al casei scărilor.

În loc de răspuns, un glonţ ricoşă de pe un zid alăturat, urmat de un altul care se izbi de podea, lângă picioarele mele. Am sărit înapoi, cu inima zvâcnind nebuneşte.

— Vino aici! strigă Emma.

Mă apucă de braţ şi mă trase mai înăuntru, în singurul loc unde gloanţele lui Golan nu puteau să ne atingă – chiar sub scări.

Am urcat câteva trepte care se legănau ca o barcă

prinsă în larg de-o furtună.

— Astea-s periculoase! exclamă Emma şi degetele i se albiră în timp ce apucă balustrada. O să ne împuşte, chiar dacă reuşim să urcăm până sus fără să ne prăbuşim în gol!

— Dacă noi nu putem să urcăm, atunci poate reuşim să-l dăm jos.

Am început să mă legăn înainte şi înapoi pe treapta pe care stăteam, smucind balustrada şi bătând din picioare, trimiţând unde de şoc în sus. Pentru o secundă, Emma mă privi de parcă mi-aş fi pierdut minţile, dar apoi s-a prins şi a început să se legene şi să bată din picioare. În scurt timp, întreaga scară se legăna ca naiba.

— Şi dacă se rupe toată hurdugaia asta? ţipă Emma.

— Să sperăm că nu se va întâmpla una ca asta!

O scuturarăm şi mai tare. Începu să plouă cu şuruburi şi nituri, balustrada se clătina atât de tare, încât abia mai reuşeam s-o ţin. Golan înjură ca un birjar de câteva ori, apoi ceva căzu clămpănind pe scări şi aterizâ în apropierea noastră.

Primul lucru care îmi trecu prin minte a fost, „O, Doamne, sper că nu-i colivia” – şi am tulit-o în jos pe lângă Emma, oprindu-mă la parter ca să verific.

— Ce faci? strigă Emma. O să te împuşte!

— Nu, n-o s-o facă! am spus, ridicând triumfător pistolul lui Golan.

Era încă fierbinte de la atâta tras şi mi se părea greu. Nu ştiam dacă mai are gloanţe şi nici cum să verific pe semiîntunericul ăla. Degeaba am încercat să-mi amintesc ceva util de la cele câteva lecţii de tir pe care Bunicul Portman a fost lăsat să mi le dea, dar până la urmă am urcat înapoi la Emma.

— E prins în capcană acolo sus, am zis. Trebuie s-o luăm încet, să încercăm să-l convingem prin argumente raţionale, altfel cine ştie ce face cu păsările.

— O să-l conving eu cu un pumn în gură, şuieră Emma printre dinţi.

Am început să urcăm. Scara se legăna teribil şi era atât de îngustă, că nu reuşeam să trecem decât câte unul,

mergând în patru labe ca să nu ne lovim cu capul de scări. M-am rugat să nu fi scuturat vreun dispozitiv de fixare important.

Ajunşi aproape în vârf, am încetinit. N-am îndrăznit să mă uit în jos; nu voiam să-mi văd picioarele pe scări, o mână alunecând în sus pe balustrada tremurândă şi cealaltă ţinând pistolul. Nu mai exista nimic altceva.

M-am pregătit sufleteşte pentru un atac-surpriză, dar n-a fost să se întâmple. Scările se terminară într-o deschizătură în palierul din piatră aflat deasupra capetelor noastre, prin care simţeam aerul iute şi rece al nopţii şi auzeam vântul şuierând. Am vârât pistolul prin spărtură şi apoi am scos capul. Eram încordat la maximum şi gata de luptă, dar Golan nu se vedea nicăieri. Într-o parte se rotea lumina puternică a farului, adăpostită în spatele unui geam gros – de la distanţa asta mică era orbitoare, făcându-mă să închid ochii de câte ori trecea –, iar pe partea cealaltă se afla o balustradă şubredă. Dincolo de ea mă aştepta vidul: un gol de zece etaje, urmat de stânci şi de marea învolburată.

Am păşit pe coridorul îngust şi m-am întors ca s-o ajut şi pe Emma. Am stat lipiţi cu spatele de locaşul lămpii, cu feţele întoarse spre vântul rece.

— Pasărea e aproape, şopti Emma. O simt.

Îşi scutură încheietura şi o minge de foc de un roşu aprins sări în sus, de parcă ar fi fost vie. Ceva din culoarea şi intensitatea ei îmi dădea de înţeles că de data asta nu făcuse doar lumină, ci o adevărată armă.

— Ar trebui să ne despărţim, am spus. Trebuie s-o luăm în direcţii opuse. Aşa n-o să se poată strecura pe lângă noi.

— Mi-e frică, Jacob!

— Şi mie. Dar e rănit şi pistolul lui e la noi.

Emma dădu din cap şi îmi atinse braţul, apoi se întoarse cu spatele.

Am înconjurat felinarul încet, strângând pistolul – poate – încărcat şi priveliştea din partea cealaltă mi se dezvălui treptat.

L-am găsit pe Golan stând pe vine, cu capul plecat şi cu

spatele spre balustradă, cu colivia între genunchi. Sângera puternic dintr-o rană de pe şaua nasului, pârâiaşe roşii străbătându-i faţa ca nişte lacrimi.

O luminiţă roşie era prinsă de grilajul coliviei şi pâlpâia din trei în trei secunde.

Am făcut încă un pas în spate; Golan înălţă capul şi mă privi. Faţa lui arăta ca o mirişte plină de sânge închegat, ochiul lui alb fiind împânzit de firicele roşii, iar din colţul gurii i se prelingea saliva.

Se ridică nesigur pe el, cu colivia într-o mână.

— Las-o jos!

Se aplecă prefăcându-se că se supune, dar mă păcăli şi vru s-o ia la fugă. Am scos un ţipăt şi m-am luat după el, dar de îndată ce a dispărut pe după felinar, am văzut jetul de foc din mâna Emmei năpustindu-se peste beton. Golan se întoarse spre mine urlând, cu părul fumegând şi acoperindu-şi faţa cu un braţ.

— Nu mişca! am urlat la el şi Golan îşi dădu seama că e prins în capcană.

Înălţă colivia ca pe un scut şi o scutură violent. Păsările cârâiră şi îl ciupiră de mână prin grilaj.

— Asta vreţi? strigă Golan. Haideţi, daţi-mi foc! Dar vor arde şi păsările! Şi tu, împuşcă-mă, să vezi ce le arunc peste balustradă!

Golan râse.

— N-ai fi în stare să tragi nici dac-ai vrea. Uiţi că-ţi cunosc foarte bine psihicul ăla amărât şi fragil. Sigur ai avea coşmaruri.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să-mi îndoi degetul pe trăgaci şi să trag. Reculul şi detunătura aia oribilă. Ce era atât de greu? De ce-mi tremura mâna la simplul gând c-ar putea să trag? Câţi strigoi o fi omorât bunicul? O duzină? Sute? Dacă ar fi fost acum aici, în locul meu, Golan ar fi fost deja mort. L-ar fi executat de îndată ce l-ar fi zărit ghemuit lângă balustradă. Irosisem o ocazie perfectă; o fracţiune de secundă de ezitare laşă care ar fi putut costa vieţile ymbrynelor.

Raza de lumină puternică trecu pe lângă noi, orbindu-ne,

transformându-ne în nişte figuri decupate, de un alb strălucitor. Golan, care era cu faţa spre ea, se strâmbă şi-şi feri privirea. „Încă o ocazie ratată”, mi-am zis.

— Las-o jos şi hai cu noi, a spus. Nu trebuie să rănim pe nimeni.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Emma. Dacă Millard moare, s-ar putea să mă răzgândesc.

— Vrei să mă omori? spuse Golan. Foarte bine, fă-o odată! Dar n-ai face decât să amâni inevitabilul şi să vă înrăutăţiţi situaţia. Acum ştim cum să dăm de voi. Vor mai veni şi alţii ca mine şi vă asigur că, pe lângă nenorocirile pe care le vor provoca, ce i-am făcut prietenului vostru va părea un act de-a dreptul caritabil.

— S-o fac *odată?* spuse Emma şi flacăra din palma ei trimise câteva scântei pulsânde spre cer. Cine a zis c-o să te omor repede?

— Ţi-am zis c-o să le ucid, spuse Golan şi apropie colivia de pieptul lui.

Emma făcu un pas spre el.

— Am optzeci şi opt de ani, spuse. Chiar par să am nevoie de nişte dădace?

Avea faţa împietrită, indescifrabilă.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de mult aşteptam să scăpăm de sub aripa femeii ăleia. Jur că ne-ai face o favoare.

Golan îşi clătină capul în sus şi-n jos, cercetându-ne nervos. „Asta vorbeşte serios?” Preţ de o clipă păru cu adevărat îngrozit, dar apoi spuse:

— Vorbeşti tâmpenii.

Emma îşi frecă palmele şi le dezlipi încet, formând un inel de foc.

— Hai să vedem.

Nu ştiam cât de departe voia să meargă, dar trebuia să intervin, înainte ca păsările să ia foc sau să fie azvârlite peste balustradă.

— Spune-ne ce vrei să faci cu ymbrynele alea şi poate o să fie mai miloasă cu tine, am zis.

— Vrem să terminăm ce-am început, spuse Golan. E tot ce-am vrut de la bun început.

— Te referi la experiment, spuse Emma. Aţi încercat o dată şi uite rezultatul. V-aţi transformat în nişte monştri!

— Da, spuse zâmbind, dar gândeşte-te ce plictisitor ar fi să trăim dacă am reuşi tot timpul din prima. De data asta o să valorificăm talentele celor mai pricepuţi manipulatori de timp din lume, ca doamnele aici, de faţă. N-o să mai eşuăm. Am avut la dispoziţie o sută de ani ca să ne dăm seama ce n-a mers. Se pare că am fi avut nevoie de o reacţie mai puternică!

— O reacţie mai *puternică?* l-am întrebat. Data trecută aţi aruncat în aer jumătate de Siberie!

— Dacă e să eşuezi, fă-o cu stil! spuse Golan cu un aer preţios.

Mi-am amintit visul prevestitor al lui Horace, cu nori de cenuşă şi pământ pârjolit, şi mi-am dat seama ce văzuse. Dacă strigoii şi sufletele pustii eşuau din nou, aveau să distrugă mai mult decât opt sute de kilometri pătraţi de teren împădurit nelocuit. Iar dacă reuşeau să se transforme în semizeii nemuritori la care visau… nici nu voiam să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat. O lume condusă de ei ar fi arătat ca iadul însuşi.

Lumina ajunse din nou pe partea noastră şi-l orbi pe Golan – m-am încordat, gata să sar înainte –, dar secunda prielnică trecu mult prea repede.

— Nu contează, spuse Emma. N-aveţi decât să răpiţi toate ymbrynele. N-o să vă fie de niciun folos.

— Ba da. Dacă n-o să ne ajute la nimic, o să le omorâm pe rând. Şi dacă n-o să le convingem, o să vă omorâm *pe voi* pe rând, iar ele se vor uita.

— Eşti nebun, am spus.

Păsările începură să se agite şi să cârâie. Golan se răsti la noi, încercând să le acopere ţipetele.

— Nu! Ceea ce e cu adevărat *nebunesc* e faptul că voi, deosebiţii, vă ascundeţi de lume când, de fapt, aţi putea s-o stăpâniţi – că preferaţi să pieriţi, în loc s-o dominaţi – şi-i permiteţi gunoiului genetic care e rasa umană comună să vă alunge în ascunzişuri, când aţi putea să-i faceţi sclavii voştri, aşa cum ar trebui!

De câte ori termina o propoziţie scutura colivia.

— *Asta* numesc eu nebunie!

— Termină! ţipă Emma.

— Deci îţi pasă, *de fapt!*

Golan scutură colivia şi mai tare. Dintr-odată, luminiţa roşie ataşată grilajului începu să licărească şi mai tare, iar Golan îşi întoarse brusc capul şi cercetă întunericul din spatele lui. Apoi se uită din nou la Emma şi spuse:

— Le vrei? Ia, prinde-le!

Apoi se retrase şi balansă colivia spre chipul ei.

Emma scoase un ţipăt şi se feri. Asemenea unui aruncător de disc, Golan continuă să învârtă colivia până când ajunse deasupra capului ei, apoi îi dădu drumul. Colivia zbură din mâinile lui peste balustradă, rostogolindu-se în bezna nopţii.

Am început să înjur. Emma ţipă şi se aruncă spre balustradă, sfârtecând aerul în timp ce colivia zbura spre mare. În acel moment de confuzie, Golan se năpusti asupra mea şi mă trânti la pământ. Îmi dădu un pumn în stomac şi apoi în bărbie.

Am ameţit şi am simţit că nu mai pot să respir. A vrut să-mi smulgă pistolul şi a trebuit să-mi adun toate puterile ca să-l împiedic. Mi-am dat seama că e încărcat, din moment ce-i trebuia atât de mult. L-aş fi aruncat peste balustradă, dar era să mi-l ia şi nu puteam să-i dau drumul. Emma ţipa „nenorocitule, nenorocitule ce eşti!” şi apoi îl cuprinse din spate cu mâinile-i înflăcărate şi-l strânse de gât.

Am auzit cum îi sfârâie carnea, ca o bucată de friptură rece pe grătarul fierbinte. Golan urlă şi se rostogoli de pe mine, apoi, în clipa următoare, sări la gâtul Emmei nepăsându-i că va arde atâta timp cât putea s-o sugrume. Am sărit în picioare, am apucat pistolul cu ambele mâini şi am ţintit.

Pentru o secundă, am avut o ţintă clară. Am încercat să nu mă gândesc la nimic, să-mi sprijin braţul şi să trasez o linie imaginară de la umărul meu până la ţintă – capul unui om. De fapt, nu era al unui om, ci al unei versiuni pervertite. O creatură. O forţă care a plănuit şi organizat

uciderea bunicului meu şi a distrus tot ce aş numi, cu umilinţă, viaţă, oricât de prost trăită ar fi fost, şi m-a adus în locul şi în clipa aceasta, asemenea unor forţe mai puţin corupte sau violente, care îmi dirijaseră viaţa şi luaseră toate deciziile în locul meu până când am crescut suficient cât să pot lua decizii şi singur. „Relaxează-ţi mâinile, trage aer în piept şi ţine-l acolo.” Dar acum aveam şansa să ripostez, o mică şansă pe care o simţeam deja dispărând pe nesimţite.

„Acum strânge.”

Pistolul ricoşă în mâinile mele şi detunătura sună de parcă pământul s-ar fi crăpat în două, atât de teribil şi de subit încât a trebuit să închid ochii. Când i-am deschis din nou, totul părea încremenit într-un mod ciudat. Deşi Golan stătea în spatele Emmei ţinând-o strâns de braţe şi împingând-o spre balustradă, păreau ca turnaţi în bronz. Oare să fi fost din cauza ymbrynelor? S-or fi transformat din nou în fiinţe omeneşti cu puteri magice? Dar în clipa următoare, totul se descleştă şi Emma îşi smulse braţele, iar acesta se dezechilibră şi se dădu înapoi clătinându-se, se împiedică şi căzu greu pe balustradă.

Căscă gura uluit şi se uită la mine, gata să spună ceva, dar îşi dădu seama că nu poate să scoată niciun cuvânt. Îşi puse repede mâna peste gaura de mărimea unei monede pe care i-o făcusem la gât. Sângele îi curgea în firicele printre degete şi i se prelingea pe braţe, apoi îl părăsiră puterile, se prăbuşi în gol şi dispăru.

În clipa în care dispăru din faţa noastră, am şi uitat de el. Emma arătă spre mare şi strigă:

— Acolo! Acolo!

Am urmărit direcţia în care arăta cu degetul şi am mijit ochii spre zarea îndepărtată. Cu greu am distins ledul roşu, pulsând, care se legăna pe valuri. În secunda următoare am ţâşnit amândoi spre deschizătura din perete şi am rupt-o la fugă pe scările interminabile care se legănau nebuneşte, fără a spera că vom ajunge la colivie înainte ca aceasta să se scufunde, dar făcând oricum un ultim efort disperat.

Ne-am năpustit afară şi l-am găsit pe Millard purtând un garou, supravegheat de Bronwyn. Strigă ceva, dar nu l-am auzit, însă a fost suficient cât să mă asigur că n-a murit. Am apucat-o pe Emma de umeri şi i-am spus „Barca!”, arătând spre canoea furată care se izbea de stânci purtată de valuri, dar era prea departe, pe cealaltă parte a insulei pe care se afla farul, şi n-aveam timp de pierdut. Emma mă trase spre larg. Ne-am luat avânt şi ne-am aruncat în valuri.

Nici nu prea am simţit răceala. Voiam doar să ajung la colivie înainte de-a se scufunda. Am înotat nebuneşte, scuipând şi înecându-ne cu valurile întunecate care ne biciuiau feţele. Era greu să ne dăm seama cât mai aveam până la emiţător – un punct de lumină în oceanul tulbure şi întunecat. Se legăna pe apă şi din când în când dispărea, apoi reapărea, şi de două ori l-am pierdut de tot din ochi, aşa că a trebuit să ne oprim şi să-l căutăm cu frenezie.

Curentul puternic ne trăgea în larg, laolaltă cu colivia. Dacă nu ajungeam în curând la ea, muşchii aveau să ne cedeze şi aveam să ne înecăm cu siguranţă. Am încercat să păstrez gândul acesta morbid doar pentru mine, cât am putut, dar când emiţătorul a dispărut şi a treia oară şi l-am căutat atât de mult încât nici nu ne mai aminteam în care punct al oceanului învolburat şi negru se scufundase, am strigat:

— Trebuie să ne întoarcem!

Emma nu voia să mă asculte. Înota în faţa mea şi se avânta în larg din ce în ce mai departe. Am apucat-o de un picior, dar reuşi să se elibereze.

— Am pierdut-o! N-o să le mai găsim!

— Taci din gură! Taci! ţipă ea şi după respiraţia întretăiată mi-am dat seama că era la fel de epuizată ca şi mine. Taci şi uită-te după ele!

Am prins-o şi i-am strigat în faţă şi ea mă lovi cu picioarele, dar văzând că nu-i dau drumul şi că nu poate să se elibereze, începu să plângă, bolborosind cuvinte neinteligibile, urlete de disperare.

Am încercat s-o trag înapoi spre far, dar era grea ca o

piatră în apă şi mă trăgea în jos.

— Trebuie să înoţi! am strigat. Dacă nu înoţi, o să ne scufundăm!

Apoi am văzut-o – o luminiţă roşie abia licărind. Era aproape, plutea la numai un metru de suprafaţă. La început n-am spus nimic de teamă să nu mi se fi părut, dar clipi şi a doua oară.

Emma scoase un strigăt de bucurie. Colivia păru să fi aterizat pe o altă epavă – altfel cum ar fi putut să se oprească atât de aproape de suprafaţă? – şi fiindcă abia se scufundase, m-am gândit că era posibil ca păsările să fi fost încă în viaţă.

Am înotat într-acolo şi ne-am pregătit să ne scufundăm după colivie, deşi nu ştiam de unde o să avem suflu şi pentru asta; nu ne mai rămăsese prea mult. Apoi, în mod ciudat, colivia începu să se ridice spre noi.

— Ce se întâmplă? am strigat. E o epavă?

— Nu poate fi. În partea asta nu e niciuna!

— Atunci *ce* dracu e?

Arăta ca o balenă care se pregătea să se ridice la suprafaţă, lungă, masivă şi cenuşie, sau ca o navă-fantomă înălţându-se din mormânt şi dintr-odată valurile se umflară puternic şi ne împinseră în lături. Am încercat să înotăm spre ea, dar nu reuşeam să opunem nici atâta rezistenţă cât rămăşiţele unei nave scufundate prinse de un val de maree, iar în clipa următoare s-a ciocnit de picioarele noastre şi am început să ne ridicăm şi noi, stând călare pe spinarea ei.

Ieşi din apă, şuierând şi zăngănind ca un imens monstru mecanic. Am fost prinşi într-o deferlare bruscă şi înspumată care se năpusti în toate direcţiile şi ne trânti de un grilaj metalic. Ne-am împletit degetele în jurul barelor ca să nu fim luaţi de apă. Am mijit ochii prin stropii săraţi şi am văzut colivia care se oprise între ceva ce semăna cu două aripioare de peşte, ataşate de spinarea monstrului, una mai mare şi una mai mică. Apoi lumina farului trecu pe lângă noi şi mi-am dat seama că nu erau peşti, ci o redută de submarin şi o armă uriaşă, prinsă cu buloane. Nu

călăream un monstru sau o epavă sau o balenă, ci un…

— E un submarin! am strigat.

Nu era o coincidenţă că ieşise la suprafaţă chiar sub noi. Sigur ei erau cei pe care îi aştepta Golan.

Emma sărise deja în picioare şi alerga spre colivie pe puntea spălată de valuri. M-am ridicat în patru labe. Când am început să alerg, un val mătură puntea şi ne trânti pe amândoi.

Am auzit un ţipăt şi când am ridicat privirea, am zărit un bărbat în uniformă gri, care ieşea printr-o trapă metalică din redută şi aţintea asupra noastră o armă.

Pe punte începu să plouă cu gloanţe. Colivia era oricum prea departe – am fi fost ciuruiţi înainte să ajungem la ea –, dar chiar şi aşa am văzut că Emma avea de gând să-şi încerce norocul.

Am alergat spre ea şi am trântit-o la pământ. Ne-am prăbuşit pe o parte şi am alunecat în apă. Valurile întunecate trecură peste capetele noastre. Gloanţele se împrăştiară în apă, lăsând în urmă un traseu din bule de aer.

Când ne-am ridicat din nou la suprafaţă, Emma sări la mine şi ţipă:

— De ce ai făcut asta? Mai aveam puţin şi ajungeam la ele!

— Mai aveai puţin şi te omora! am spus, îmbrâncind-o – dar în clipa următoare mi-am dat seama că nici nu-l văzuse pe bărbat fiindcă era prea concentrată asupra coliviei, aşa că am arătat spre punte – ţintaşul mărşăluia deja spre colivie. O ridică şi începu s-o scuture. Uşa coliviei atârna deschisă şi preţ de o clipă am avut impresia că am văzut ceva mişcându-se – un motiv de speranţă –, dar în secunda următoare lumina farului inundă totul. Am reuşit să disting perfect faţa bărbatului, rânjetul răutăcios şi ochii goi şi stinşi. Era un strigoi.

Vârî o mână în colivie şi scoase o singură pasăre cu penele ude. Din chioşc, un al doilea soldat fluieră la el şi strigoiul se întoarse în fugă spre camera metalică ţinând pasărea în mână.

Submarinul începu să se clatine şi să şuiere. Apa din jurul nostru se învolbură, de parcă fierbea.

— Înoată, altfel o să ne tragă în jos! am strigat spre Emma.

Dar ea nu mă auzise – ochii îi erau aţintiţi asupra unui petic de apă întunecată de lângă pupa submarinului.

Începu să înoate spre el. Am încercat s-o opresc, dar mă împinse într-o parte. Apoi am auzit-o, acoperind vuietul submarinului – era un ţipăt înalt şi strident. Miss Peregrine!

Am găsit-o legănându-se pe valuri, străduindu-se să-şi ţină capul deasupra apei şi bătând dintr-o aripă – cealaltă părea ruptă. Emma o pescui din apă. I-am strigat că trebuie s-o luăm din loc.

Am înotat folosindu-ne de ultimul strop de energie care ne mai rămăsese. În spatele nostru se formase un vârtej de apă, valurile împinse în lături de submarin prăbuşindu-se imediat înapoi, vrând să umple vidul lăsat în urmă de nava care se scufunda. Marea se înghiţea pe sine şi încerca să ne înghită şi pe noi, dar de data asta aveam cu noi un simbol înaripat, cârâind a victorie, poate o victorie obţinută pe jumătate, oricum, care ne dădu puterea să înfruntăm curentul acesta artificial. Apoi am auzit-o pe Bronwyn care ne striga şi prietena noastră musculoasă se apropie spintecând valurile ca să ne tragă spre un loc ferit.

•••

Ne-am întins pe stânci, sub cerul care începuse să se limpezească, respirând zgomotos şi tremurând de oboseală. Millard şi Bronwyn nu mai conteneau cu întrebările, dar nu mai aveam atâta aer în plămâni cât să le putem răspunde. Îl văzuseră pe Golan prăbuşindu-se, văzuseră şi submarinul care se ridicase şi se scufundase la loc şi pe Miss Peregrine care ieşise singură din apă, fără Miss Avocet; au înţeles ce era mai important. Ne-au ţinut în braţe până când ne-am oprit din tremurat, apoi Bronwyn o ascunse pe directoare sub cămaşă ca s-o ţină la căldură. După ce ne-am tras puţin sufletele, am recuperat canoea

Emmei şi am vâslit spre mal.

Când am ajuns, copiii au năvălit cu toţii în apa mică, dornici să ne întâmpine.

— Am auzit împuşcături!

— Ce fel de navă era aia?

— Unde-i Miss Peregrine?

Am coborât din canoea cu vâsle şi Bronwyn îşi ridică bluza, arătându-le pasărea ghemuită la pieptul ei. Copiii se îngrămădiră în jurul nostru, iar Miss Peregrine ridică ciocul şi cârâi la ei ca să le arate că e obosită, dar teafără. Toţi izbucniră în urale.

— Aţi reuşit! strigă Hugh.

Olive dansă şi cântă:

— Pasărea, Pasărea, Pasărea! Emma şi Jacob au salvat-o pe Pasăre!

Dar sărbătoarea nu dură mult. Absenţa lui Miss Avocet şi starea alarmantă a lui Millard au fost observate destul de repede. Garoul de pe braţul lui era bine strâns, dar pierduse mult sânge şi slăbise. Enoch îi dădu haina lui şi Fiona îi oferi căciula ei de lână.

— Te ducem la un doctor din oraş, îi spuse Emma.

— Vezi să nu, răspunse Millard. Omul n-a văzut în viaţa lui un băiat invizibil şi n-ar şti ce să-mi facă nici dacă ar fi văzut. Ar trata celălalt membru sau ar lua-o la fugă urlând.

— Nu contează dacă o ia la fugă urlând, spuse Emma. După ce bucla se resetează, n-o să-şi mai amintească nimic.

— Uită-te în jur. Bucla ar fi trebuit să se reseteze acum o oră.

Millard avea dreptate – cerul era calm, lupta se terminase, dar norii se amestecau în continuare cu valurile de fum plutitoare de după bombardament.

— Asta nu e bine, spuse Enoch şi toată lumea amuţi.

— În orice caz, continuă Millard, toate medicamentele de care am nevoie se află în casă. Daţi-mi o duşcă de Laudanum şi curăţaţi-mi rana cu alcool. E doar la nivelul muşchiului, oricum. În trei zile o să mă simt din nou ca peştele în apă.

— Dar sângerează în continuare, spuse Bronwyn, arătând spre picăturile roşii care colorau nisipul de sub el.

— Atunci strânge naibii garoul ăla!

Bronwyn se supuse şi Millard icni atât de tare, încât toţi am făcut un pas înapoi, după care a leşinat în braţele ei.

— A păţit ceva? întrebă Claire.

— A leşinat, atâta tot, spuse Enoch. Nu-i chiar aşa în formă cum spune.

— Şi acum ce facem?

— Întreab-o pe Miss Peregrine! spuse Olive.

— Aşa e. Las-o jos ca să se transforme în om, spuse Enoch. Ca pasăre nu prea ne poate da sfaturi.

Aşadar, Bronwyn aşează pasărea pe un petic de nisip uscat, în timp ce noi ne-am dat înapoi şi am aşteptat. Miss Peregrine ţopăi de câteva ori, bătu din aripa sănătoasă, apoi îşi legănă capul împănat şi clipi spre noi – dar asta fu tot. Rămase tot pasăre.

— Poate vrea puţină intimitate, sugeră Emma. Haideţi să ne întoarcem cu spatele.

Am făcut întocmai, formând un cerc în jurul ei.

— Gata, Miss P, spuse Olive. Nu se mai uită nimeni!

După un minut, Hugh aruncă o privire pe furiş şi spuse:

— Mmm, nu. E tot pasăre.

— Poate că-i prea obosită sau îi este frig, spuse Claire şi majoritatea am hotărât să ne întoarcem în cămin, să-l îngrijim pe Millard cu ce aveau la îndemână şi am sperat că după un scurt moment de odihnă, atât directoarea, cât şi bucla aveau să-şi revină la normal.

◆●◆ CAPITOLUL UNSPREZECE ◆●◆

Am mărşăluit pe poteca abruptă şi peste coama dealului ca o companie de veterani de război. Bronwyn îl purta pe Millard în braţe şi Miss Peregrine stătea căţărată în cuibul de pe capul Fionei. Peisajul era brăzdat de cratere fumegânde, bucăţi de pământ proaspăt excavat fiind azvârlite peste tot, ca răscolite de un câine uriaş. Cu toţii ne întrebam ce-o să ne aştepte acasă, dar niciunul dintre noi nu îndrăznea să formuleze întrebarea.

Am primit răspunsul chiar înainte de a ieşi din pădure. Enoch lovi ceva cu piciorul şi se aplecă să vadă ce e. Era o cărămidă arsă pe jumătate.

S-a instaurat panica. Copiii au luat-o la fugă pe potecă. Când au ajuns la pajişte, cei mici au început să plângă. Era fum peste tot. Bomba nu se oprise deasupra degetului lui Adam, ca de obicei, ci îl despicase drept în mijloc şi explodase. Partea din spatele casei devenise o ruină prăbuşită şi fumegândă. În două camere înnegrite de fum, arătând ca nişte carcase goale, ardeau câteva focuri mici. Acum îmi era uşor să-mi imaginez cum avea să arate într-o zi locul acela. Era ruina tristă şi pângărită pe care o descoperisem cu câteva săptămâni în urmă. Casa de coşmar.

Miss Peregrine sări de pe capul Fionei şi începu să alerge prin iarba pârjolită, cârâind alarmată.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară directoare? o întrebă Olive. De ce nu v-aţi transformat?

Miss Peregrine nu putu să-i răspundă decât printr-un cârâit. Părea la fel de buimăcită şi de speriată ca noi toţi.

— Vă rog, transformaţi-vă! o imploră Claire, îngenunchind în faţa ei.

Miss Peregrine bătu din aripi, sări în sus şi păru că face un efort, dar nu reuşi să-şi schimbe înfăţişarea. Copiii se adunară în jurul ei îngrijoraţi.

— Ceva nu-i în regulă, spuse Emma. Dacă s-ar fi putut transforma în om, ar fi făcut-o până acum.

— Poate de asta s-a dislocat şi bucla, se gândi Enoch. Vă mai amintiţi povestea aia veche despre Miss Kestrel[24]? Când a fost aruncată de pe bicicletă într-un accident de maşină? S-a lovit la cap şi a rămas vânturel o săptămână întreagă. Şi bucla ei s-a dislocat.

— Şi ce legătură are asta cu Miss Peregrine?

Enoch oftă.

— Poate că s-a lovit la cap şi atât, iar acum va trebui să aşteptăm o săptămână până îşi va reveni.

— Un tren în viteză e una, spuse Emma. Dar să fii maltratată de nişte strigoi e cu totul altceva. Nu ştim ce i-a făcut nenorocitul ăla înainte să ajungem la ea.

— Nişte strigoi? La plural?

— Miss Avocet a fost răpită de nişte strigoi, am spus.

— Care lucrau cu Golan, nu-i aşa? Şi am văzut ochii tipului care a tras spre noi. Nu încape nicio îndoială.

— Atunci Miss Avocet e ca şi moartă, spuse Hugh. O va omorî cu siguranţă.

— Ba poate că nu, am răspuns. Cel puţin nu imediat.

— Un lucru ştiu şi eu despre strigoi, interveni Enoch – îi omoară pe deosebiţi. E în firea lor. Cu asta se ocupă.

— Nu, Jacob are dreptate, spuse Emma. Înainte să moară, strigoiul ăla ne-a spus de ce au răpit atâtea ymbryne. Vor să le oblige să recreeze reacţia aia din care s-au născut sufletele pustii – doar că la o scară mai largă. Mult mai largă.

Am auzit un icnet. Ceilalţi amuţiră. M-am uitat după Miss Peregrine. Stătea oropsită pe marginea craterului lui Adam.

— Trebuie să-i oprim, spuse Hugh. Trebuie să aflăm unde le duc pe ymbryne.

— Cum? întrebă Enoch. Vrei să urmărim un submarin?

În spatele meu cineva îşi drese vocea zgomotos şi când m-am întors l-am văzut pe Horace stând picior peste picior pe pajişte.

— Eu ştiu unde se duc, spuse încet.

— Cum adică? De unde ştii?

[24] *Vânturel* în engl., pasăre răpitoare.

— Ce te interesează pe tine de unde ştie, spuse Emma, important e că ştie. Unde o duc, Horace?

Acesta scutură din cap.

— Nu ştiu cum se numeşte locul ăla, dar l-am văzut.

— Atunci desenează-l, i-am spus.

Horace se gândi puţin, apoi se ridică amorţit. Îşi târî picioarele până la un maldăr de cenuşă care se revărsase din casa cu pereţii crăpaţi şi se aplecă să adune o mână de funingine, arătând ca un cerşetor evanghelist în costumul lui negru şi rupt. Apoi, în lumina blândă a lunii, începu să deseneze pe zidul spart trasând linii groase.

Ne-am adunat în jurul lui ca să-l urmărim. Trase un şir de dungi verticale cu cercuri subţiri deasupra, ca nişte bare cu sârmă ghimpată. Într-o parte desenase o pădure întunecată. Pe jos era zăpadă, doar că era neagră. Şi asta a fost tot.

Când a terminat, s-a dat înapoi clătinându-se şi s-a trântit în iarbă, având o privire indiferentă, distantă. Emma îl apucă de umăr cu un gest tandru şi îl întrebă:

— Horace, ce mai ştii despre locul ăsta?

— E undeva unde e frig.

Bronwyn făcu un pas înainte ca să cerceteze însemnele lui Horace. O ţinea pe Olive în braţe, capul fetiţei odihnindu-se delicat pe umărul ei.

— Mie mi se pare o închisoare, spuse Bronwyn.

Olive înălţă capul.

— Deci? întrebă cu vocea ei subţire. Când plecăm?

— Unde să plecăm? spuse Enoch ridicând mâinile spre cer. Nu vezi că-s doar nişte cârlionţi?

— E un loc *anume,* spuse Emma întorcându-se spre el.

— Nu putem să ne luăm şatra şi să plecăm aşa, pur şi simplu, într-un loc cu zăpadă şi cu o închisoare.

— Dar nici aici nu putem rămâne.

— De ce?

— Uită-te cum arată locul ăsta. Uită-te la domnişoara directoare. Da, am avut o viaţă grozavă aici, dar s-a terminat.

Enoch şi Emma au mai despicat o vreme firul în patru. Ceilalţi s-au împărţit în tabere. Susţinătorii lui Enoch spuneau că fuseseră izolaţi de lume prea mult, că ar pieri în război sau ar fi prinşi imediat de sufletele pustii dacă ar pleca şi că ar fi mai bine să-şi încerce norocul pe insulă, unde măcar cunoşteau locurile. Ceilalţi insistară că războiul şi sufletele pustii fuseseră cei care au venit *la ei* şi că n-aveau de ales. Sufletele pustii şi strigoii aveau să se întoarcă după Miss Peregrine într-un număr şi mai mare. Şi mai era şi Miss Peregrine.

— O să găsim o ymbrynă nouă, sugeră Emma. Dacă există cineva pe lumea asta care o poate ajuta pe domnişoara directoare, atunci e una dintre prietenele ei.

— Şi ce facem dacă şi restul buclelor s-au dereglat? întrebă Hugh. Sau dacă restul ymbrynelor au fost deja răpite?

— N-avem voie să gândim aşa. Trebuie să existe măcar

câteva.

— Emma are dreptate, spuse Millard întins pe jos, ţinând ca pernă o bucată de zid sfărâmat. Dacă asta-i singura noastră alternativă – să aşteptăm şi să sperăm că n-o să mai vină niciun suflet pustiu, că directoarea o să-şi revină – atunci înseamnă că, de fapt, nu mai avem nicio alternativă.

Până la urmă, disidenţii, ruşinaţi, au fost convinşi să cadă la învoială. Casa urma să fie abandonată. Toţi urmau să-şi strângă lucrurile personale. Urma să subtilizăm câteva bărci din port pe care aveam să le trimitem la luptă cu forţa şi aveam să plecăm cu toţii a doua zi, dimineaţa.

Am întrebat-o pe Emma cum ne vom descurca cu navigatul. Şi asta fiindcă niciunul dintre copii nu părăsise insula de aproape optzeci de ani, iar Miss Peregrine nu putea nici să vorbească, nici să zboare.

— Aveam o hartă, spuse Emma întorcând încet capul spre casa fumegândă. Dacă nu s-a făcut scrum, vreau să zic.

M-am oferit voluntar pentru a o căuta. Ne-am înfăşurat cârpe ude în jurul feţei şi ne-am aventurat în casă, pătrunzând prin peretele prăbuşit. Geamurile fuseseră spulberate, aerul era îmbibat cu fum, dar am nimerit în camera de lucru cu ajutorul luminii puternice din mâna Emmei. Rafturile căzuseră toate ca nişte piese de domino, dar le-am împins într-o parte şi am căutat printre cărţile împrăştiate pe podea, înaintând în patru labe. Din fericire, cartea pe care o căutam era extrem de uşor de găsit: era cea mai mare din bibliotecă. Emma scoase un strigăt victorios şi o ridică.

Înainte să ieşim, am căutat nişte alcool, Laudanum şi bandaje curate pentru Millard. După ce i-am curăţat şi bandajat rana, ne-am aşezat să cercetăm cartea. Era mai degrabă un atlas geografic, cu coperte din piele, vopsite într-un roşu de Burgundia, fiecare hartă fiind desenată meticulos pe un soi de pergament. Era foarte frumos şi foarte vechi, fiind destul de mare cât să ocupe poalele Emmei.

— Se numeşte Harta Zilelor, spuse ea. Marchează toate buclele care au existat vreodată.

Harta la care deschisese atlasul părea a fi a Turciei, deşi nu era marcată nicio şosea şi nici graniţele nu erau trasate. În schimb, harta era plină de spirale micuţe, care am presupus că indicau buclele. În mijlocul fiecăreia se afla un simbol unic care îi corespundea unei legende din josul paginii, unde simbolurile reapăreau lângă o listă de numere separate de cratime. I-am arătat unul cu *29-3-316/ ?-?-399* şi am întrebat-o:

— Ce-s astea, un fel de cod?

Emma puse degetul pe pagină.

— Bucla asta a existat pe 29 martie 316 d.Hr. A existat până prin 399, dar nu sunt cunoscute cu exactitate luna şi ziua.

— Ce s-a întâmplat în 399?

Emma a ridicat din umeri.

— Nu scrie.

M-am întins peste ea şi am dat la harta Greciei, şi mai plină de spirale şi de numere.

— Dar ce rost are să marchezi toate astea? am întrebat. Cum poţi să ajungi la buclele astea străvechi?

— Păi, dacă sari capra, spuse Millard. E un demers extrem de complex şi de periculos, dar prin saltul acesta dintr-o buclă în alta – dacă sari peste cincizeci de ani într-o zi, să zicem – poţi avea acces la o mulţime de bucle care au devenit inactive în ultimii cincizeci de ani. Dacă ai avea mijloacele necesare să călătoreşti până la ele, poţi să găseşti şi altele şi tot aşa, din buclă în buclă.

— Dar asta e ca şi cum ai călători în timp, am spus uluit. De fapt, *asta* şi e.

— Mda, presupun.

— Deci locul ăsta, am spus şi am arătat spre desenul cu cenuşă de pe zid al lui Horace. Trebuie să ne dăm seama şi *când* e, nu doar *unde,* nu-i aşa?

— Mă tem că da. Şi dacă Miss Avocet chiar e ţinută captivă de strigoi, care folosesc săritul caprei la greu, atunci e foarte probabil ca locul în care au dus-o şi pe ea,

şi pe celelalte ymbryne să se afle undeva în trecut. Iar asta le face şi mai greu de găsit, iar drumul acolo, şi mai periculos. Inamicii noştri cunosc foarte bine unde sunt amplasate buclele astea străvechi şi chiar au obiceiul să stea la pândă lângă intrări.

— Atunci aveţi noroc că vin cu voi, am spus.

Emma se întoarse brusc şi se uită la mine.

— O, minunat! izbucni şi mă îmbrăţişă. Eşti sigur?

Eram sigur. În ciuda oboselii, copiii fluierară şi aplaudară furtunos. Câţiva mă îmbrăţişară. Până şi Enoch îmi strânse mâna. Dar Emma nu mai zâmbea când m-am întors din nou spre ea.

Se fâţâi pe loc cu un aer stingher.

— Ar trebui să ştii un lucru, spuse, şi mă tem că nu vei mai dori să vii cu noi.

— Ba da, am spus încercând s-o conving.

— Când vom pleca de aici, bucla asta se va închide după noi. S-ar putea să nu te mai poţi întoarce în timpul tău. Sau, mă rog, ar fi destul de complicat.

— Acolo nu mă mai aşteaptă nimic, am spus imediat. Nu sunt sigur c-aş vrea să mă întorc nici dacă aş putea.

— Aşa zici acum. Dar vreau să mă conving că eşti sigur.

Am dat din cap şi apoi m-am ridicat.

— Unde te duci? mă întrebă.

— Să fac o plimbare.

Nu m-am dus prea departe, m-am plimbat doar prin curtea îngrijită, încet, uitându-mă la cerul care se înseninase între timp şi la miliardele de stele care îl inundaseră. Oare câte din punctuleţele acelea de lumină străvechi erau ultimele ecouri ale unor sori deja stinşi? Câte se născuseră între timp, fără ca lumina lor să ajungă până aici? Dacă toţi sorii s-ar stinge, în afară de soarele nostru, câte vieţi ne-ar lua să ne dăm seama că am fost singuri tot timpul? Mereu am ştiut că cerul e plin de mistere – dar abia acum mi-am dat seama câte existau şi pe pământ.

Am ajuns într-un punct unde poteca se ivea dintre copacii din pădure. Într-o parte se afla casa şi toate

lucrurile pe care le cunoşteam, nemisterioase, obişnuite şi neprimejdioase.

Doar că eu *nu* mă aflam în siguranţă. Nu prea. Nu mai. Monştrii îl omorâseră pe bunicul Portman şi veniseră după mine. Mai devreme sau mai târziu aveau să mă găsească. Poate într-o zi aveam să mă întorc acasă şi să-l găsesc pe tata întins pe jos şi sângerând până în ultima clipă. Sau poate pe mama. În cealaltă parte, copiii se adunau în grupuri entuziasmate, plănuind şi făcând tot felul de proiecţii în privinţa viitorului, pentru prima oară de foarte mult timp.

M-am întors la Emma care studia în continuare cartea masivă. Miss Peregrine stătea lângă ea şi bătea în hartă cu ciocul, ba într-un punct, ba într-altul. Când m-am apropiat de ele, Emma a ridicat privirea.

— Sunt sigur, am spus.

Emma zâmbi.

— Mă bucur.

— Ar mai fi un singur lucru pe care trebuie să-l fac înainte să plec.

•••

M-am întors în oraş chiar înainte să se lumineze. Ploaia se domolise, în sfârşit, şi ziua se anunţa a fi senină. Drumul principal arăta ca un braţ cu venele îndepărtate, brăzdat de crestături lungi acolo unde apa în şiroaie măturase pietrişul.

Am intrat în pub, am traversat barul pustiu şi am urcat spre camerele noastre. Jaluzelele erau trase şi uşa camerei tatei era închisă, ceea ce mă făcu să răsuflu uşurat pentru că, deocamdată, nu prea ştiam cum să-i spun ce voiam. M-am aşezat la birou cu o foaie şi un stilou şi i-am scris o scrisoare.

Am încercat să-i explic totul. I-am scris despre copiii deosebiţi şi despre sufletele pustii, despre faptul că poveştile bunicului Portman s-au dovedit a fi adevărate. I-am spus ce li se întâmplaseră lui Miss Peregrine şi Avocet şi am încercat să-i explic de ce trebuia să plec. L-am

implorat să nu-şi facă griji.

Apoi m-am oprit şi am citit ce scrisesem. Nu suna deloc bine. Nu m-ar fi crezut în ruptul capului. Avea să creadă că mi-am pierdut minţile, la fel ca bunicul, sau c-am fugit, sau am fost răpit, sau că m-am aruncat de pe stânci. În orice caz, i-aş fi distrus viaţa. Am mototolit hârtia şi am aruncat-o la coş.

— Jacob?

M-am întors şi l-am zărit pe tata, sprijinit în cadrul uşii, cu ochii înceţoşaţi, cu părul vâlvoi, îmbrăcat într-o cămaşă şi nişte jeanşi stropiţi cu noroi.

— Salut, tată!

— O să-ţi pun o întrebare simplă şi directă, şi aş vrea să-mi răspunzi la fel. Unde ai fost astă-noapte?

Îmi dădeam seama că se străduieşte să-şi păstreze calmul.

S-a terminat cu minciunile, mi-am spus.

— Sunt bine, tată. Am fost cu prietenii mei.

Era ca şi cum aş fi scos splintul de la o grenadă.

— PRIETENII ĂIA EXISTĂ DOAR ÎN IMAGINAŢIA TA! strigă el.

Se apropie de mine cu faţa stacojie.

— Aş fi vrut să nu-l fi lăsat pe cretinul ăla de psihiatru să ne convingă să te aducem aici. E un *dezastru* totul, asta e! E ultima oară când mă minţi! Treci în cameră imediat şi fă-ţi bagajul! Luăm primul feribot!

— Tată?

— Şi, odată ajunşi, nu vei ieşi din casă până când nu-ţi vom găsi un psihiatru *normal la cap!*

— Tată!

Pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu cumva voi fi nevoit să fug de el. Mi l-am imaginat ţinându-mă cu forţa, strigând după ajutor şi urcându-mă pe feribot îmbrăcat într-o cămaşă de forţă.

— Nu merg cu tine! i-am spus.

Se încruntă şi înălţă capul de parcă n-ar fi auzit bine. Tocmai mă pregăteam să repet ce am spus când cineva bătu la uşă.

— Pleacă! ţipă tata.

Bătăile se auziră din nou, de data asta mai insistent. Tata se năpusti spre uşă şi o deschise brusc. În capătul palierului stătea Emma, cu o minge de foc micuţă, albastră, dansând deasupra mâinii ei. Venise cu Olive.

— Salutare, spuse Olive. Am venit să-l vedem pe Jacob.

Tata le privi neştiind ce să creadă.

— Ce-i asta…

Fetele se strecurară pe lângă el şi intrară în cameră.

— Ce *căutaţi* aici? am şuierat spre ele.

— Voiam să ne prezentăm, atâta tot, răspunse Emma zâmbind larg spre tata. Am ajuns să-l cunoaştem destul de bine, aşa că ne-am gândit că se cuvine să vă facem o vizită de curtoazie.

— OK, spuse tata uitându-se ba la una, ba la cealaltă.

— E un băiat bun, spuse Olive. Şi atât de curajos!

— Şi frumos! adăugă Emma făcându-mi cu ochiul.

Începu să rotească flacăra în mâini, ca pe o jucărie. Tata rămase ca hipnotizat.

— D-da, bâigui. Aşa e.

— Vă supăraţi dacă-mi scot pantofii? întrebă Olive şi se ridică la tavan, fără a aştepta răspunsul. Mulţumesc. E mult mai confortabil aşa!

— Ele sunt prietenele mele, tată. Cele de care-ţi ziceam. Ea este Emma şi cea de pe tavan este Olive.

Tata făcu un pas înapoi, clătinându-se.

— Nu m-am trezit încă, spuse ezitant. Sunt aşa de obosit…

Un scaun se ridică în aer şi pluti până la el, urmat de un bandaj medical înfăşurat cu o pricepere deosebită.

— Atunci staţi jos, vă rog, spuse Millard.

— OK, răspunse tata şi se supuse.

— Ce cauţi aici? i-am şoptit lui Millard. N-ar trebui să stai întins?

— Eram prin zonă.

Ridică o sticluţă nouă cu medicamente.

— Ăştia din viitor fac nişte calmante extrem de eficiente, trebuie să admit!

— Tată, el e Millard, am spus. Nu-l vezi pentru că-i invizibil.

— Încântat de cunoştinţă.

— De asemenea, spuse Millard.

M-am îndreptat spre tata şi m-am aşezat în genunchi lângă scaunul lui. Capul i se mişcă încet.

— Plec, tată. S-ar putea să nu ne vedem un timp.

— Da? Serios? Unde pleci?

— Plec într-o călătorie.

— O călătorie, repetă. Şi când te întorci?

— Nu prea ştiu.

Tata scutură din cap.

— La fel ca bunicu'-tău.

Millard umplu un pahar cu apă şi i-l duse, iar tata se întinse şi îl luă, de parcă paharele plutitoare ar fi fost ceva absolut obişnuit. Probabil că îşi imagina că visează.

— Păi, atunci, noapte bună, spuse şi se ridică, se îndreptă de spate ţinându-se de scaun şi se întoarse împleticindu-se în camera lui. Ajuns în cadrul uşii, se opri şi mă privi.

— Jake?

— Da, tată?

— Ai grijă de tine, OK?

Am dat din cap. Tata închise uşa. În clipa următoare l-am auzit cum se prăbuşeşte în pat.

M-am aşezat şi mi-am ascuns faţa în mâini. Nu ştiam ce-ar trebui să simt.

— Am fost de ajutor măcar? mă întrebă Olive de pe tavan.

— Nu sunt sigur. Nu cred. Probabil că se va trezi şi va crede c-a visat.

— Poate ar trebui să-i scrii o scrisoare, sugeră Millard. Spune-i tot ce vrei – nu e ca şi cum ne-ar putea urmări.

— I-am scris una deja. Dar nu e o *dovadă* concretă.

— A, răspunse Millard. Am înţeles.

— Ce problemă plăcută, zise Olive. Ce mi-ar fi plăcut dacă părinţii *mei* m-ar fi iubit destul, încât să-şi facă griji atunci când am plecat de acasă!

Emma se întinse spre ea şi îi strânse mâna. Apoi spuse:

— S-ar putea să am eu o dovadă.

Trase un portofel micuţ de sub panglica rochiei, apoi scoase un instantaneu. Mi-l înmână. Era o fotografie cu ea şi cu bunicul meu, când era încă tânăr. Toată atenţia ei părea concentrată asupra lui, dar el părea a fi altundeva cu gândul. Era trist şi frumos şi rezuma puţinul pe care-l ştiam despre relaţia lor.

— A fost făcută chiar înainte ca Abe să plece la război, spuse Emma. O să mă recunoască tatăl tău, nu-i aşa?

I-am zâmbit.

— Arăţi de parcă n-ai fi îmbătrânit nici măcar cu o zi!

— Minunat! spuse Miliard. Uite dovada.

— O porţi cu tine tot timpul? am întrebat-o întinzându-i poza.

— Da. Dar nu mai am nevoie de ea.

Se duse la masă, luă stiloul meu şi începu să scrie pe spatele fotografiei.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Franklin.

Când a terminat de scris, mi-a înmânat-o din nou. Am întors-o şi pe faţă, şi pe spate, apoi am pescuit scrisoarea din coşul de gunoi, am netezit-o şi am lăsat-o pe masă, alături de fotografie.

— Sunteţi gata de plecare? am întrebat.

Prietenii mei stăteau în cadrul uşii şi mă aşteptau.

— Numai dacă eşti şi tu, răspunse Emma.

Dragă Franklin,

Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Aceasta e o fotografie cu tatăl tău și cu mine, făcută pe vremea când încă locuia aici. Sper să te convingă că încă trăiesc și că poveștile lui Jacob nu sunt invenții.

Jacob o să călătorească un timp cu mine și cu prietenii mei. O să avem grijă unii de alții, cât o să putem, în situația noastră. Într-o zi, când n-o să mai existe niciun pericol, o să se întoarcă la voi. Vă promit.

Cele mai călduroase salutări,
Emma Bloom

P.S.: Am înțeles că ai găsit o scrisoare pe care i-am trimis-o tatălui tău cu mulți ani în urmă. A fost un gest nepotrivit și, te asigur, nesolicitat; iar el nu mi-a răspuns deloc la fel. A fost unul dintre cei mai cinstiți bărbați pe care i-am cunoscut vreodată.

Am pornit spre coama muntelui. Când am ajuns pe creastă, acolo unde mă opream de fiecare dată ca să verific cât mai am, am mers mai departe. Uneori e mai bine să nu priveşti înapoi.

Când am ajuns la tumul, Olive mângâie pietrele ca pe un animal de companie bătrân şi iubit.

— La revedere, buclă bătrână, spuse. Ai fost o buclă tare bună şi o să ne fie dor de tine.

Emma îl strânse de umăr, apoi se lăsară în jos şi intrară împreună.

În galeria din capătul tunelului, Emma apropie flacăra de perete şi îmi arătă ceva ce nu observasem până atunci: o listă lungă cu date şi iniţiale scrijelite în zid.

— Sunt toate perioadele în care oamenii au folosit bucla asta, îmi explică.

Am mijit ochii şi am reuşit să descifrez un *P.M. 3-2-1853,* un *J.R.R. 1-4-1797* şi un *X.J. 1580* abia lizibil. Mai jos se vedeau nişte semne ciudate pe care nu reuşeam să le dezleg.

— Inscripţii runice, spuse Emma. Sunt destul de vechi.

Millard răscoli prin pietriş până când găsi o piatră ascuţită şi, folosind o alta drept ciocan, gravă propria inscripţie sub celelalte: *A.P. 3-9-1940.*

— Cine e A.E? întrebă Olive.

— Alma Peregrine, spuse Millard şi scoase un oftat. Ea ar trebui să scrie asta, nu eu.

Olive îşi trecu degetele peste însemnele rudimentare.

— Crezi c-o să mai vină aici vreo ymbrynă ca să facă o buclă nouă?

— Sper, spuse Miliard. Din tot sufletul.

•••

L-am înmormântat pe Victor. Bronwyn l-a ridicat cu pat cu tot şi l-a cărat afară, apoi, ca să nu-l vadă copiii adunaţi deja pe pajişte, a tras perdeaua baldachinului, l-a învelit şi l-a sărutat pe frunte pentru ultima oară. Noi, băieţii, am apucat colţurile patului ca pe un coşciug şi l-am coborât în craterul rămas în urma bombei. Apoi am ieşit cu toţii, mai

puţin Enoch care scoase din buzunar un omuleţ de argilă şi îl puse cu grijă pe pieptul băiatului.

— Asta e omul meu cel mai bun, spuse. Ca să-ţi ţină de urât.

Omuleţul se ridică în capul oaselor, dar Enoch îl împinse înapoi cu degetul mare. Omuleţul se întoarse într-o parte, sprijinindu-şi capul pe un braţ, şi păru că vrea să adoarmă.

Când craterul a fost umplut, Fiona a tras câteva tufişuri şi viţe peste pământul proaspăt şi a început să le crească. Când am terminat de împachetat, Adam s-a întors la locul lui, doar că acum marca mormântul lui Victor.

După ce copiii şi-au luat rămas-bun de la casa lor – unii au luat nişte bucăţele de cărămidă sau au rupt câteva flori din grădină, câteva firicele de nu-mă-uita – am mai făcut o ultimă plimbare pe insulă: am luat-o prin pădurea înnegrită şi fumegândă, prin mlaştina întinsă, plină de cratere lăsate de bombe, am traversat coama dealului şi orăşelul înecat în fum de turbă arsă. Locuitorii ei lâncezeau pe portice sau pe pragurile caselor şi păreau atât de obosiţi şi de amorţiţi de şoc, încât abia dacă observară grupul restrâns de copii ciudaţi care trecu prin faţa lor.

Eram tăcuţi, dar emoţionaţi. Copiii nu dormiseră deloc, dar nu se vedea. Era 4 septembrie şi, pentru prima oară după foarte mult timp, zilele se derulau din nou. Unii dintre ei spuneau că simt diferenţa; aerul din plămâni era mai curat, sângele le curgea mai repede prin vene. Se simţeau mai plini de viaţă, mai reali.

Şi eu la fel.

•••

Mai demult, obişnuiam să visez despre cum ar fi să evadez din viaţa mea normală, neştiind că viaţa mea nu era deloc aşa. Pur şi simplu, nu observasem cât de extraordinară era. La fel cum nu mi-am imaginat vreodată că o să-mi fie dor de casă. Şi cu toate astea, în timp ce ne încărcăm bărcile, sub primele raze ale dimineţii, într-o prăpastie nouă aflată între Înainte şi După, m-am gândit la

toţi cei pe care aveam să-i las în urmă – la părinţii mei, la oraşul meu, la singurul-şi-cel-mai-bun-prieten – şi mi-am dat seama că plecarea asta n-avea să fie aşa cum mi-am imaginat, ca şi când mi s-ar fi luat o greutate de pe umeri.

Totuşi, nu puteam să mă mai întorc nici la viaţa mea de atunci, nici la casa bombardată. Dispăruseră amândouă.

Cei zece copii deosebiţi, însoţiţi de o pasăre deosebită, au încăput perfect în cele trei bărci cu vâsle robuste. E drept că o grămadă de bagaje au fost aruncate peste bord sau lăsate pe doc. Când am terminat, Emma ne-a sugerat să spunem ceva – câteva cuvinte solemne pentru o călătorie lipsită de primejdii –, dar nimeni nu părea în stare să ţină discursuri. Prin urmare, Enoch a ridicat puţin colivia lui Miss Peregrine, iar aceasta a scos un ţipăt strident. Am răspuns tot cu un ţipăt, un strigăt victorios şi un vaiet, în acelaşi timp, pentru tot ce pierduserăm şi tot ce aveam de câştigat.

În prima barcă vâsleam eu şi Hugh. Enoch se uita la noi din provă, gata să ne înlocuiască, în timp ce Emma se uita atent la insula îndepărtată, adăpostită sub o pălărie de soare. Marea arăta ca un geam ondulat, întinzându-se la infinit în faţa noastră. Era o zi călduroasă, dar dinspre larg se porni o briză răcoroasă. Aş fi vâslit cu bucurie ore-n şir. Mă întrebam cum se putea să am parte de atâta calm într-o lume zguduită de război.

În barca următoare am văzut-o pe Bronwyn făcându-ne cu mâna şi ridicând în dreptul ochilor aparatul de fotografiat al lui Miss Peregrine. I-am zâmbit la rândul meu. Nu luaserăm cu noi niciun album vechi; poate că asta avea să fie prima fotografie dintr-un album nou-nouţ. Era greu de crezut că într-o zi aş putea să le arăt nepoţilor mei sceptici propriul meu teanc de poze îngălbenite – sau c-aş putea să le spun propriile mele poveşti fantastice.

Bronwyn coborî camera şi ridică braţul, arătând spre ceva ce se afla dincolo de noi. În depărtare, un şir tăcut de nave de luptă se ivi întunecat în faţa soarelui abia răsărit.

Ne-am pus pe vâslit.

Toate imaginile din carte sunt fotografii autentice, vechi, şi, cu excepţia câtorva care au fost prelucrate în foarte mică măsură, celelalte sunt nemodificate. Ele sunt împrumutate din arhiva personală a zece colecţionari care, de-a lungul anilor, au petrecut ore întregi scormonind prin cutii imense, pline cu instantanee aruncate la grămadă, în pieţe cu vechituri, târguri de antichităţi şi talciocuri private, reuşind să salveze doar câteva fotografii cu valoare istorică, salvându-le de uitare şi – cel mai probabil – de la gunoi. Munca lor este o întreprindere laborioasă, plină de pasiune, şi cred că ei sunt adevăraţii eroi ai lumii fotografice.

TITLU	PAGINĂ	DIN COLECŢIA LUI
Băiatul invizibil	13	Robert Jackson
Fata care levita	14	Yefim Tovbis
Băiat ridicând o stâncă	15	Robert Jackson
Capul pictat	16	Robert Jackson
Abe dormitând	25	Robert Jackson
Fata din sticlă	53	Robert Jackson
Bebeluşul plutitor	54	Peter Cohen
Câinele cu faţă de copil	55	Robert Jackson
Contorsionista	56	Robert Jackson
Balerinele mascate	57	Robert Jackson
Silueta lui Miss Peregrine	68	Robert Jackson
Băiat în costum de iepuraş	98	Robert Jackson
Fete la malul mării	127	Arhivele Thanatos
Bazinul care oglindeşte	128	Peter Cohen
Băiatul şi albinele lui	129	Robert Jackson
Balerinele luând o gustare	130	Robert Jackson
Emma în întuneric	133	Muriel Moutet
Tunelul din tumul	138	Martin Isaac
Avioanele de luptă	151	Robert Jackson
Miss Peregrine	162	Autorul
Miss Finch	175	Roselyn Leibowitz

Miss Avocet şi pupilii ei	176	Julia Lauren
Bucla lui Miss Finch	179	Roselyn Leibowitz
Zulufii aurii ai lui Claire	185	David Bass
Demonstraţia noastră frumoasă	190	Robert Jackson
Bronwyn Bruntley	206	Robert Jackson
Fată cu pui	209	John Van Noate
Jill şi vrejul de fasole	210	Robert Jackson
Un pasionat al modei	213	Robert Jackson
Miss Nightjar acceptă toate cazurile complicate	231	Autorul
Omuleţii lui Enoch	235	David Bass
Victor	240	Robert Jackson
Bomba mea	247	Peter Cohen
Curăţând cartofi	248	Robert Jackson
Silueta Emmei	249	Robert Jackson
De-asta	251	Robert Jackson
La vânătoare	276	Autorul
Moş Crăciun din supermarket	286	Autorul
Dentist din epoca victoriană	287	Arhivele Thanatos
Marcie şi strigoiul	288	Robert Jackson
Viziunea	298	Peter Cohen
Cra cra cra	338	Roselyn Leibowitz
Abe şi Emma	380	Robert Jackson
Ne-am pus pe vâslit	386	Robert Jackson

MULŢUMIRI

Vreau să le mulţumesc:

- tuturor celor de la Quirk, în special lui Jason Rekulak, pentru răbdarea sa care a părut fără sfârşit şi pentru multele idei excelente; lui Stephen Segal, pentru lectura atentă şi observaţiile exacte; şi lui Doogie Horner, cu siguranţă cel mai talentat tehnoredactor / stand-up comedian în activitate;
- minunatului şi tenacelui meu agent literar, Kate Shafer Testerman;
- soţiei mele, Abbi, pentru că a îndurat cu seninătate lungile luni de cadenţă nervoasă şi barba mea tot mai mare, şi părinţilor săi, Barry şi Phyllis, pentru susţinere, şi părinţilor lui Barrz, Gladys şi Abraham, a căror poveste de supravieţuire m-a inspirat;
- mamei, căreia îi datorez totul, evident;
- tuturor prietenilor mei colecţionari de fotografii: foarte generosului Peter Cohen, lui Leonard Lightfoot, care m-a introdus în cercul lor, lui Roselyn Leibowitz, lui Jack Mord de la Thanatos Archive, lui Steve Bannos, lui John Van Noate, lui David Bass, lui Martin Isaac, lui Muriel Moutet, Juliei Lauren, lui Yefim Tovbis şi în special lui Robert Jackson, în al cărui living am petrecut multe ore plăcute privind fotografii ciudate;
- lui Shris Higgins, pe care îl consider o autoritate importantă pe tema călătoriei în timp, pentru că mi-a răspuns întotdeauna la apeluri;
- lui Laurie Porter, care a făcut fotografia cu mine care apare pe supracoperta acestei cărţi, în timp ce exploram nişte colibe ciudate abandonate în deşertul Mojave.

FILM-EVENIMENT ÎN REGIA LUI TIM BURTON

O INSULĂ MISTERIOASĂ

UN ORFELINAT ABANDONAT

O STRANIE COLECȚIE DE FOTOGRAFII

O tragedie îl aruncă pe tânărul Jacob, în vârstă de doar șaisprezece ani, pe o insulă izolată. Aici descoperă ruinele căminului „pentru copii deosebiți" al domnișoarei Peregrine. Pe măsură ce Jacob înaintează pe holurile și prin dormitoarele părăsite, își dă seama că cei care s-au adăpostit cândva acolo au fost mai mult decât deosebiți. Poate că nu întâmplător au fost trimiși într-un loc uitat de lume. Și, oricât de bizar ar suna, ar putea fi încă în viață. Un roman fascinant, ilustrat cu fotografii tulburătoare, care-i va încânta pe adulți, pe tineri și pe toți cei ce vor să se bucure de o aventură în lumea umbrelor.

„Riggs jonglează cu măiestrie cu fantezia și realitatea, proza și arta fotografică, pentru a crea o poveste terifiantă, dar în același timp încântătoare."

Associated Press

„O poveste frumoasă și excentrică, care se distinge prin personajele bine construite, un spațiu realist și niște monștri care îți dau fiori."

Publishers Weekly

www.editura-art.ro
ISBN 978-606-8811-10-9